Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Bucuria comuniunii

Vol. 5

Teologie pentru azi

București
2010

Despre adormirea Fericitului Gheorghe Calciu și simplitate

Slujba sa de înmormântare[1] de la Sfânta Mănăstire Radu Vodă din București, la care am participat și noi, a fost un regal al simplității.

După slujba, pe scurt, a înmormântării, condusă de către Părintele Patriarh Teoctist, de doi Părinți Episcopi, de un cortegiu de preoți și diaconi și de o Biserică plină de oameni, trupul său a înconjurat Biserica.

Nu vreau să comentez slujba, ce s-a spus în cele trei alocuțiuni de la București, de după slujbă, ci vreau să mă refer la amănuntele care sunt legate de obiectele, care îl înconjurau pe Părintele nostru.

Un sicriu simplu, un veșmânt preoțesc pe Sfinția sa de culoare albastră, iarăși simplu, și cu o cruce imensă (lucrul care m-a impresionat cel mai mult și mi-a adus aminte de iubita lui, și a mea, *Platină* a Fericitului Serafim Rose) iarăși simplă, extrem de simplă.

Crucea lui, a Fericitului Ghorghe, cu care a venit din America era de peste 2 metrii înălțime, albă, de lemn alb, finisat, dar pe care nu erau înscrise decât numele său, anul și data adormirii sale.

O cruce extrem de simplă, de ascetică, ca întreaga lui viață, cu bara de la mijloc îmbinată meșteșugit și nu petrecută ca la noi...Și trupul său ca ceara de galben și rece, cu un chip frumos, zâmbitor: acestea sunt amintirile pe care le voi purta în suflet de la acest eveniment important al Bisericii lui Dumnezeu.

---

[1] Articol editat pe data de 10 decembrie 2006, pe *Teologie pentru azi* și scris imediat după slujba de prohodire de la București.

Sfinţenia este o imensă, covârşitoare simplitate. Este o ştergere din faţa ochilor groşi, care nu văd decât ceea ce le spui să vadă, spre o dimensiune, unde nu o poţi sesiza, decât cu ochii inimii curaţi, curăţiţi de întunericul patimilor.

Dacă nu te uiţi la detalii, dacă nu ai organ interior pentru detalii, nu ţi se pare nimic frumos, nimic sfânt, nimic înălţător.

Cineva care nu l-ar fi cunoscut şi nu ar fi ştiut cine este el, vedea numai un coşciug simandicos, cu ditamai crucea la cap şi cu un moş în coşciug, care nu îi spunea nimic.

Însă nu ar fi fost de vină Părintele nostru pentru asta, ci cel care era bont, orb şi nu vedea în faţa lui măreţia ascunsă în smerenie.

Înălţimea de cuget stă în smerenie. Sfinţenia este plină de smerenie ca un burete plin de apă. Dacă vrei să-l storci pe Sfânt de intimităţile lui apare slava lui Dumnezeu, apa cea cerească, care se scurge din el în cuvinte tulburătoare.

Dar de unde să te tulburi, cum poţi să te tulburi, dacă nu ai organ, inimă pentru măreţie? Dacă nu ai măreţia în tine, cum crezi că o poţi vedea în alţii? Cum poţi să crezi în *simplitate* şi în *sfinţenie*, când ţie îţi e duşmancă viaţa sfântă şi preferi frugalităţi de duzină, care te fac idiot, mon cher, bădăran şi mofluz?

Cred că pentru Sfinţi trebuie să mărim dicţionarul oricărei limbi şi să creăm numai pentru ei cuvinte, care să fie şi mai potrivite pentru a-i elogia.

Cred că trebuie să ne mărim inima pentru ca să-i cuprindem şi mai din destul sau să îi lăsăm ca să ne înveţe şi mai bine ceea ce au învăţat ei, ceea ce au trăit ei, pentru ca să ne contamineze cu binele lor, din destul, şi pe noi.

Dacă îl simţi pe Sfânt în inima ta, atunci ştii să scoţi, ca un torent de munte, cuvinte de dor pentru el şi cei care te vor auzi, îşi vor da seama, că nu se poate să nu fi convivial cu el.

Eu am învăţat de la această zi că trebuie să rostim cu putere cuvintele pe care ni le dă Dumneazeu şi să nu ne îndoim de forţa lor, de impactul lor dumnezeiesc în inima acelora care ne aud.

Am învăţat că munca bună, până la capăt, nu ne va face de ruşine, ci oriunde am sta, *în faţă* sau *mai în umbră*, haina smereniei, cu care ne acoperim viaţa duhovnicească, se va dovedi un soare strălucitor în acea zi, când se va descoperi tuturor adevărul vieţii noastre.

Părintele nostru Gheorghe este Mărturisitorul credinţei noastre prin dureri, prin suferinţă şi Inspiratorul spre proiecte îndrăzneţe, puse în sluljba adevărului sfânt al lui Dumnezeu.

Dacă vrei mult, atunci acceptă suferinţa pentru aceasta, suferinţa care ne înnobilează şi ne sfinţeşte!

Democraţia românească a început cu...Martirii din decembrie 1989

Dacă vedem acest semn[2]...

atunci ştim că el reprezintă cinstirea jertfelor umane din decembrie 1989.

Evenimentul dumnezeiesc din acea clipă l-am resimţit la modul profund şi acesta a fost momentul convertirii mele la dreapta credinţă, la o nouă viață, la o altfel de viață. Pentru mulţi alţii a însemnat acelaşi lucru.

Atunci am decupat din steagul nostru ceva care nu ne reprezenta, pentru că am vrut să ştergem din noi o ideologie, care nu ne făcea deloc cinste.

Sunt tributar, pe deplin, acestui eveniment capital pentru poporul român. Sunt tributar pe deplin Martirilor revoluţiei române şi mă rog adesea pentru ei, îi pomenesc la Sfintele Liturghii pe care le slujesc, ca pe nişte pedagogi ai mei, ca pe nişte iniţiatori ai mei în credinţă, în curaj şi în sentimentul plenar al libertăţii interioare.

De fiecare dată trebuie să mai fie martirizat cineva ca să te trezeşti. Mai trebuie să suferi pentru ca să vezi adâncul adevărului.

Tinerii care m-au însufleţit prin moartea lor în decembrie 1989 nu au murit în zadar.

Ei au născut înlocuitori, ne-au dat aripi şi, în acelaşi timp, ne-au făcut să fim cu capul pe umeri.

Sărbătoresc de fiecare data zilele revoluţiei române ca pe zile de sărbătoare ale naţiunii mele şi ale inimii mele, ca pe zile de renaştere duhovnicească.

---

[2] Articol scris pe data de 17 decembrie 2006.

Nu ştiu nici până la această data cine au fost ucigaşii lor, aşa, nominal, un nume după altul. Poate că nu-i vom ştii niciodată, dar ceva e sigur: că ei nu s-au revoltat, în primul rând, pentru mâncare şi o leafă mai bună, ci pentru credinţă şi libertate.

Dacă e să acuzăm pe cineva că ne-a furat *simţul libertăţii*, atunci nu numai pe Ion Iliescu şi ai lui ar trebui să-i blamăm, ci şi pe toţi aceia, care au transformat libertatea într-un *motiv de uitare* a lor, a Martirilor.

Cei care uită că stau pe oase binecuvântate de Dumnezeu, pe morţi curate şi că libertatea de a ne trăi libertatea s-a câştigat prin sânge, trăiesc indiferent aceste zile de sărbătoare naţională şi creştinească.

Dumnezeu să va ierte şi să va aşeze cu Sfinţii, Bunii mei fraţi, care ne-aţi făcut să *vedem bine* în decembrie 1989!

Nu v-am uitat toţi şi nu cu totul! Cei care ne aducem aminte de voi şi va purtăm în inimi, vă continuăm dorul: o libertate înţeleasă corect, ca iubire de Dumnezeu şi de oameni, şi de ţara şi tradiţiile noastre româneşti.

Zi de praznic împărătesc. Ziua aderării. Ziua bucuriei

Am simţit în oamenii de azi-noapte[3], de pe străzi şi în aer, mult har, multă bucurie, o fericire şi un har care completează şi continuă bucuria revoluţiei române din 1989.

Am văzut lacrimi, îmbrăţişări, lasere, pocnitori, oameni care se bucurau, care se distrau frumos, care jubilau. Mulţi dintre creştinii noştri s-au bucurat în Biserici şi azi-noapte şi astăzi dimineaţă.

Entuziasm frumos. Şi entuziasmul, bucuria este un har dumnezeiesc.

Am simţit în toată fiinţa mea că Dumnezeu, nu doar anul nou, e Cel care ne-a dus în altă lume, spre altă perspectivă.

Astăzi, după cum vedeţi, a fost un cald de primăvară: semn dumnezeiesc că Dumnezeu vrea să ne bucurăm şi că nu trebuie să mai lăsăm pe cineva, preşedinte sau nu, ca să ne fure bucuria.

Avem un capital enorm de bucurie, de speranţă. Mi-au dat lacrimile astăzi când am văzut cu câtă bucurie am trecut, mulţi dintre noi, doar cu buletinul de român şi de european la fraţii noştri în Ungaria sau am zburat astăzi cu avionul.

Trebuie să păstrăm această bucurie în noi şi să muncim ca ea să rămână în noi!

Molitvele Sfântului Vasile cel Mare ne-au curăţit astăzi şi au curăţit întregul univers de răutate, de demoni. Ne-au curăţit de reziduurile non-bucuriei.

Bucuria cere curăţie. Se naşte din curăţie. Tăierea împrejur a Domnului înseamnă începutul suferinţei Lui pentru noi. Acum începe să se rupă fărădelegea noastră. Dar astăzi începe să se şteargă şi pata pusă peste demnitatea noastră.

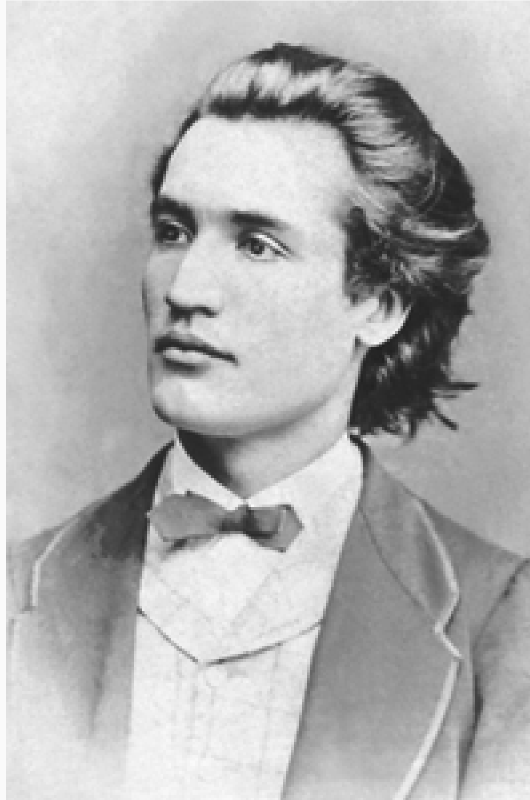
[3] Articol scris pe data de 1 ianuarie 2007.

Trebuie să rămânem bucuroşi, să muncim şi să ne veselim în bine!

La mulţi ani, România mea, Europa mea, lumea mea, adică *lumea lui Dumnezeu*!

La mulţi ani pentru toţi...şi nu uitaţi *să fiţi voi înşivă*!

In memoriam lui Mihail Eminescu

Pentru prietenul meu[4],
fratele meu din inima mea,
pentru cel la care am aprins lumânare,
dar ea nu s-a stins,
chiar şi când nu mai era ceară[5].

Pentru cel de care mă leagă zile
de nesomn şi zile de dor,
zile de singurătate
sau de amintire.

Poemul este *o*
ținere de minte.

Şi Nichita[6] îl iubea, şi m-a învăţat
şi pe mine să îl iubesc.

[4] Poem scris pe data de 14 ianuarie 2007.
[5] E vorba de un lucru minunat, petrecut într-o zi, când am fot la mormântul lui Mihail. Deși nu mai era ceară în capsula rotundă a lumânării...lumina ardea.
[6] Nichita Stănescu, un alt prieten scump al inimii mele.

Era un fel de a-l iubi pe Mihail
în care îţi regăseai tot dorul, tot aleanul
şi toată singurătatea în câteva cuvinte,
în toate cuvintele.

Era o unitate interioară între noi,
care te făcea să te simţi regăsit
şi neamintit,
neînţeles
sau cuceritor.

Astăzi, Mihail, când am slujit parastas
pentru tine am simţi că noi doi
comunicăm ca şi atunci...pe vremuri...
când veneam la mormântul tău
şi stam de vorbă.

Cum poţi sta de vorbă cu...
un mormânt?!
Cum să nu stai de vorbă cu...
un prieten?!

Dacă poemele tale
nu trec dincolo
de mormânt, la ce bun
să mai scrii, nu?!

Însă poemele tale, dragul meu,
au un ceva unic al lor
care par *vii* şi când tu nu mai eşti
sau când tu
ai devenit şi mai
profund în noi
sau când noi ne-am văzut,
şi mai adânc, prin tine.

Nu, nu te-am uitat!
Numai că m-am maturizat privind la tine.
Iubirea mea s-a maturizat.

Te privesc tot la fel,
poate
tot mai tandru,

mai candid,
ca pe un prieten,
ca pe cineva pe care îl cunosc
din mine şi nu *din afara mea*.

Şi atunci când mă rog pentru tine,
ca în această seară,
te simt frumos
în inimă mea, te simt lin...

Ştiu cum arată pacea ta şi a mea
în slava lui Dumnezeu.

De aceea nu pot să fiu trist,
dacă tu eşti viu
iar eu îţi scriu poeme
şi rostesc rugăciuni
pentru tine.

Mai aproape de înțelepciune...

O bună parte din această zi[7] mi-am petrecut-o în compania unui profesor admirabil, foarte intim inimii mele, cu domnul profesor Remus Rus[8], specialist în *Istoria Religiilor* şi am discutat...cu inima. Şi eu şi dumnealui ne aşteptăm reciproc ca să ne vedem, să ne intuim inimile, să aflăm ce mai facem, cu ce ne mai ocupăm.

Chintesenţa discuţiei noastre însă nu a constat *în cuvinte* şi nu *despre cuvintele* pe care le-am vorbit voi scrie aici, ci despre sentimentul acut că îmi transmite, că mi-a transmis, ceva din *simţul înţelepciunii* în timp ce vorbeam.

La un moment dat mi-a vorbit despre iremediabilul vieţii, despre timpul care ne parcurge şi ne îmbătrâneşte, care nu ne iartă (asta într-o singură frază scurtă, penetrantă), însă în mijlocul a ceea ce îmi transmitea, în inimă mea, rămânea amprenta înţelepciunii omului care trece prin viaţă.

Educatorii noştri de suflet asta ne transmit: *drumul înţelepciunii lor prin viaţă* în puţine cuvinte, gesturi, imagini...

Trebuie să prinzi esenţialul, trebuie să prinzi esenţialul cuvintelor şi să crezi în cuvintele care au înţelepciune. În momentul când stai în faţa cuvintelor, care exprimă adevărurile unui om, atunci pe acestea trebuie să ţi le însuşeşti în mod intim, cu toată forţa interioară.

Înainte de a mă întâlni cu dumnealui citisem un pasaj important din ultimele însemnări ale Sfântului Ioan de Kronstadt[9], pe care le-a tradus prietenul nostru Adrian Tănăsescu[10]. Era o însemnare a Sfântului Ioan de la vârstă de 79 de ani, în care acesta spunea, că *mila lui Dumnezeu este aceea care l-a iertat în orice clipă şi l-a învăţat că Dumnezeu e pururea îndurător*.

Mila lui Dumnezeu este cea care ne dă să ne bucurăm de înţelepciune. Învăţăm pe fiecare zi că lupta fratricidă dintre noi nu crează nimic bun, ci că stăm în mila lui Dumnezeu, că viaţa te învăţă să accepţi, să crezi, să te minunezi, să te cutremuri de frumuseţea, de grija și de mila lui Dumnezeu.

---

[7] E vorba de ziua de 22 ianuarie 2007, când am scris articolul de față.
[8] Mai multe detalii despre sine aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Remus_Rus.
[9] Un blog românesc dedicat Sfântului Ioan: http://ioandekronstadt.wordpress.com/.
[10] Traducător român prodigios de carte patristică din limbile greacă, rusă, sârbă, tată a doi copii, care locuieşte în Bucureşti şi de care ne leagă o prietenie frumoasă.

La întoarcere, pe stadă, m-am întâlnit cu părintele profesor Constantin Coman[11] şi ne-am salutat reciproc. Mi-am adus aminte de pledoaria sa esențială, de crezul său și anume, că trebuie să vedem conexiunile interioare ale teologiei dogmatice cu teologia biblică.

Și noi credem acelaşi lucru! Nu putem să înţelegem dezvoltarea discursului dogmatic, dacă nu înţelegem discursul scriptural, pnevmatic al Bisericii.

De ce îmi amintesc toate aceste amănunte? Pentru a elogia înţelepciunea, experienţa de viaţă, maturitatea şi bătrâneţea frumoasă.

Am învăţat de la bunicii mei, de la familia mea, de la rudele şi profesorii mei, de la prietenii şi neprietenii mei înţelepciunea trecerii prin viaţă. Fiecare pas este un pas spre înţelepciune.

Dar înţelepciunea este cu atât mai frumoasă, cu atât mai plină de savoare, cât timp o dărui frumos, smerit, când îmbogăţeşti cu ea şi pe alţii.

De fapt înţelepciunea este harul în care te îmbogăţeşti, atunci când înţelegi mila lui Dumnezeu şi frumuseţea adâncă a oamenilor.

[11] Găsiți aici CV-ul său: http://www.ftoub.ro/index.php?view=article&id=6%3Apr-prof-dr-constantin-coman&option=com_content&Itemid=272.

Melancolie abuzivă

Nu pot să nu-mi amintesc de tine[12].

Îmi amintesc și când nu vreau dar, mai ales, când am nevoie, când te simt ca pe cea mai mare *nevoie* a mea. Am nevoia să vorbesc cu tine.

Îmi aduc aminte bătrânețea ta frumoasă, acel a fi de a-mi spune povești, pe care nu le pot uita nici când dorm. Știu că mă vezi când mă rog pentru tine. Știu că te simt când slujesc Sfânta Liturghie spre iertarea păcatelor tale și ale mele.

Păstrez frumosul tău în inima mea. E un frumos viu. E un frumos de care nu mă pot dezbăra și nici nu o voi face.

Păstrez chipul tău viu, chiar dacă i-am uitat contururile, chiar dacă contururile lui sunt mișcătoare. Cu timpul, iubitul meu bunic, fața ta a devenit din ce în ce mai vie, pe măsură ce tu ai devenit din ce în ce mai viu în mine. Când vorbeam, când te bucurai de mine, nu știam să îți spun *toate cuvintele*.

Poate că *toate cuvintele* trebuiau spuse atunci, însă nici acum nu e timpul trecut. Tu ești viu și eu sunt viu, chiar dacă de

---

[12] Un text scris pe data de 8 februarie 2007.
În fotografia care prefațează articolul de față suntem la mormântul bunicului nostru Marin Picioruș, împreună cu doamna preoteasă și cu bunica noastră Floarea Picioruș, soția sa.
În cimitirul localității Scrioaștea (jud. Teleorman), iarna... iar crucea de lemn, care se vede în fotografie, am scris-o cu unul dintre ultimele tuburi de culoare, neterminate, din fosta noastră trusă de pictură.

tine mă desparte o veșnicie sau mă apropie o veșnicie. Cuvintele noastre se spun în continuare.

Pentru că dragostea are un fel de a vorbi al ei care nu uită niciodată detaliile frumoase și și le aduce aminte în te miri ce condiții, te miri unde…dar atât de frumos!

Când mă rog pentru tine te iubesc. Și când îmi aduc aminte de tine înseamnă că nu te pot disloca din inima mea prin nicio metodă.

Știu că e neinteresantă, din afara mea, persoana ta sau poate că nu va interesa pe nimeni persoana ta, cu adevărat, decât pe mine. Cine mai știe?!...

Ceva e sigur: de câte ori vreau să îmi fii aproape îmi ești. Nu e nicio distanță între noi.

Îmi aduc aminte de tine în multe contexte, în prea multe. Viața mea e plină de tine. Te rog să mă crezi că, dacă acum îți scriu e pentru ca să-ți mulțumesc că *nu ești departe*, chiar dacă ești *lângă Domnul*.

Melancolia mea nu e tristă ci bucuroasă. Nici eu, iubitul meu, nu credeam că pot să te iubesc mai mult decât am cuvinte să-ți spun.

Măturătoarea care ne cere rugăciunile și creștina universală, care plângea vorbind despre Domnul Iisus

De cele mai multe ori evocările mele au în vedere oameni anonimi[13]. Amintirile mele nu cuprind numai pe părintele X, pe profesorul Y, pe ierarhul Z, pe scriitorul W… ci şi pe măturătoarea credincioasă, pe ologul care are bunul simţ să îmi zică: „Sărut mâna, Părinte!”, stimându-se pe sine şi nu pe mine, vrabia care bea apă, pe un copil care mi-a zâmbit frumos în timp ce mulţi îmi *zâmbeau urât*, pe precupeaţa de la piaţă, care mi-a vândut cartofi şi a ştiut să aibă bunul simţ cumpănit al românului…

Şi bine e că e aşa. Memoria reală trebuie să cuprindă date generale şi o recunoştinţă care să se transforme în rugăciune.

Măturătoarea voioasă, care mi-a ieşit astăzi în cale, mi-a zâmbit larg, călduros, ca şi când m-ar fi cunoscut dintotdeuna. Ea nu a ştiut că mi-a făcut un mare bine cu surâsul său şi cu faptul că m-a pus să mă rog pentru ea. Şi rugăciunea pentru ea m-a făcut să fiu şi mai bucuros, pentru că bucuria ei s-a revărsat *şi peste mine* şi a devenit *şi a mea*.

Această femeie are un nume frumos. În inima mea va avea un nume frumos întotdeauna. Însă nu ştiu nimic despre ea, decât că mătură străzile oraşului Bucureşti şi că am întâlnit-o aproape de mijlocul oraşului.

Dar rugăciunea te face să ştii multe despre oamenii pentru care te rogi. Rugăciunea te face *să-i simţi* pe oamenii, care au o viaţă tainică cu Dumnezeu.

Astăzi m-am plimbat de mi s-au umflat picioarele.

Şi, spre sfârşitul zilei, am avut parte de o altă surpriză: de o femeie ortodoxă, care căuta un duhovnic, căreia îi plăcea să meargă la baptişti, pentru că au canapele frumoase şi microfoane bune ca să audă predica, dar şi la catolici, ca să pună o lumânare şi să se roage.

O femeie dintr-o bucată, robustă, muncitoare, aproape surdă, dar care îţi citea cuvintele de pe buze şi care munceşte, muncă de noapte, într-un servis auto de la marginea Bucureştiului.

Însă când îmi vorbea de „Domnul Iisus” îi dădeau lacrimile instinctiv şi vedeai că ea *chiar e acolo*, chiar e fericită cu ceea ce face şi cu viaţa ei.

---

[13] Articol din data de 12 iunie 2007.

După ora 18, un coleg de studii şi un intim al meu, vine şi îmi vorbeşte despre *dialogul apatic*, despre *dialogul despre nimic* sau despre *viaţa ca telenovelă*.

Viaţa ca telenovelă reprezintă viaţa la care tu eşti spectator, care e ca în filme şi pe care o urmăreşti să se întâmple în viaţa reală. Însă viaţa reală nu e niciodată *telenovelă*. Viaţa reală se petrece după ritmuri proprii, surprinzătoare.

Cele două femei erau din *viaţa reală*. Adică aşa cum *credeau* aşa şi *vorbeau*.

Vorbirea lor era reală şi permitea nuanţele personale. În *mutismul vocal* al multora cu care mă întâlnesc însă, *ce se vrea a se spune* întrece *ceea ce este*. Pentru că spectatorul la telenovelă nu mai are timp să îşi trăiască şi să îşi exprime viaţa, ci o omoară, o face cântec sau vorbire impersonală şi apoi se dă de dramă.

De ce evoc *viaţa reală*? Pentru că trăiesc *în lumea reală* chiar dacă prizez tot felul de poveşti ireale, de dedesubturi, de cancanuri, de matrapazlâcuri. Trăiesc şi iubesc viaţa reală, oamenii reali, care sunt cei pe care îi evocă cuvintele, care sunt *în cuvinte* şi nu sunt *sub măşti*.

Măturătoarea şi *creştina universală* de care vă vorbesc sunt tipologii umane reale. Dacă vrem să facem o schimbare *reală* în noi şi în România noastră, trebuie să începem de la a ne deparazita de măşti, de subterfugii şi de a fi cât se poate de *reali*.

Oamenii *reali* sunt oamenii de care avem nevoie şi care ne scapă din păienjenişul închipuirilor.

Cele două nu vor ştii niciodată că am scris despre ele acum. Însă m-am simţit nevoit să respect bunul simţ gratuit al acestora.

Ele sunt nişte *doamne reale*, pentru că au demonstrat că pot fi *deschise*, *tranşante* cu cineva necunoscut.

Vă mulţumesc, doamnele mele, că aţi putut să îmi demonstraţi că bunul simţ nu numai că e *real*, dar e şi *salvator*.

Mi-a devenit evident faptul[14] că Sfinţii *ne caută* mai înainte ca noi să *îi căutăm*.

Cred că prima dată când am auzit de Sfântul Ioan a fost în copilăria mea, când bunica mea mergea cu coliva, la 7 ianuarie, ca să îşi pomenească părinţii[15], fraţii[16] şi mă lua şi pe mine.

Masa aceea lungă[17], cu zeci de colive[18], cu vin, cu prinoase, care miroseau *altfel* dar, mai ales, zecile de lumânări aprinse mi-au captat atenţia spre evenimentul acesta.

Părinţii bunicii mele erau Ion şi Ioana. Ionică era cel mai mic frate al bunicii mele. Acesta murise de foarte tânăr, de copil, şi din care cauză eu primeam câte o pomană delicată spre iertarea păcatelor lui. Adică ori o oală mică, de băut apă ori o pasăre-fluier, tot din lut, la care cântam prin curte.

---

[14] Un articol scris pe data de 23 iunie 2007.
[15] Ion și Ioana Bănoiu, din localitatea Putineiu, jud. Teleorman.
[16] Ion, Ileana, Ionică și Alexe Bănoiu.
[17] Biserica *Adormirea Maicii Domnului* din localitatea Scrioaștea, jud. Teleorman.
[18] Pluralul, ca regionalism, în Teleorman, este: *colivi*.

Numele Sfântului Ioan era foarte răspândit în localitatea unde eu am copilărit, în Scrioaştea.

Numele localităţii teleormănene este legat de un moment istoric important, de faptul că aici *şi-a scris oastea* (de unde *Scrioaştea*) Mihai Viteazul în drum spre Alba Iulia.

Probabil aici şi-a trecut în revistă oastea, a conştientizat numărul de oameni pe care îl avea la dispoziţie. Ştiu acest amănunt de la un profesor local, care a cercetat istoria cuvântului, însă nu am făcut niciodată investigaţii istorice pe această temă.

Însă viaţa Sfântului Ioan am aflat-o citind Sfânta Scriptură şi Vieţile Sfinţilor.

Mâine avem cinstirea naşterii Sfântului Ioan, descrisă de Lc. 1, 5-25 (prorocirea naşterii şi zămislirea sa); 57-80 (naşterea şi punerea numelui).

În Teleorman, praznicul de mâine e cunoscut drept *Drăgaica*, însă, din câte cunosc, nu am văzut niciodată în localitatea noastră ritualurile pe care le-am citit în cărţile de specialitate, care se făceau, în vechime, în această zi.

Însă amintirile mele sunt legate, cel mai adesea, de două dintre Sfintele sale Icoane: una, în care el este reprezentat cu aripi şi având înfăţişarea descrisă de Mt. 3, 4 iar alta, în care se reprezintă martirizarea sa, el însuşi ţinându-şi în mână propriul său cap tăiat, care e pus pe o tipsie[19].

Martirajul său, imaginea tăierii capului s-a impregnat adânc în mine. Când eram mai tânăr, încă nu plecasem la seminar, aveam o antipatie imensă faţă de Irodiada şi de fiica sa, Salomeea, care puseseră la calea omorârea lui Ioan [Mc. 6, 19-29].

Ele reprezentau pentru mine o imagine perversă a femeii, care îl elimină pe cel Drept, prin practici murdare.

Cred că e primul meu contact dureros cu perversitatea, prima conştientizare a faptului că dreptatea şi sfinţenia nu sunt urâte pentru că sunt *rele* pentru societate, ci sunt urâte pentru că *nu sunt suportate* şi *nu sunt suportate* pentru că sunt *invidiate la culme*.

Cu timpul am înţeles că cele două femei nu deţineau puterea ci că actul lor este unul al *slăbiciunii* şi nu *al puterii*. Cel puternic era Ioan, care avusese curajul să moară pentru sfinţenie, pentru adevăr, pentru dreptate.

În ultimul an de facultate am fost repartizat la Mănăstirea Sfântul Antim din Bucureşti, ca să fac pregătire cultică.

---

[19] O tavă rotundă, din metal.

Aici, pe nesimţite, m-am împrietenit cu icoana Sfântului Ioan, de pe partea dreaptă, de la intrare, lângă care stăteam la slujbe. Uneori mă sprijineam de ea, transpiram din cauza căldurii, mă rugam Sfântului Ioan ca să mă întărească şi să prind putere din harul său.

Icoana de aici e una dintre cele întraripate. Sfântul Ioan are aripi ieşite din pielea de cămilă cu care se îmbrăca, semn că asceza te întraripează de dumnezeiescul dor şi te face să fii înger în trup.

Mă simţeam *acasă* lângă icoana lui. Prietena şi viitoarea mea soţie purta numele de *Ioana*, atâta timp cât *Gianina* înseamnă *Ioana*.

Aveam prieteni cu numele de Ioan, şi preţuiam foarte mult numele, atâta timp cât Ioan, *Iohanan*, în limba ebraică, înseamnă *darul lui Dumnezeu* şi avea similitudine cu numele meu, cu *Dorin*, care înseamnă *dar*, în limba greacă. Însă *Dorin* vine de la *Theodoros*, de la Teodor, care înseamnă tot *darul lui Dumnezeu*.

Când a venit ziua hirotonirii mele întru diacon, nu ştiam unde se va petrece. Când PS Galaction Stângă[20] mi-a indicat Biserica unde voi fi hirotonit diacon, am aflat că e Biserica Sfântul Ioan Botezătorul din Roşiorii de Vede[21].

Atunci am conştientizat faptul, că Sfântul Ioan, lângă care ucenicisem, mă pregătise pentru a mă ajuta în preoţia mea. Şi am simţit din plin prezenţa sa la hirotonia mea întru diacon, făcută în aer liber (era un moment solemn pentru parohie), PS Galaction dându-i dreptul frăţesc, de onoare, PS Irineu Slătineanul[22], care era de faţă, să mă hirotonească Prea Sfinţia sa.

Astfel PS Irineu Slătineanul m-a hirotonit diacon[23] iar peste câteva zile, PS Galaction, Episcopul Alexandriei şi al Teleormanului m-a hirotonit preot, în Biserica *Adormirea Maicii Domnului* din Alexandria, într-o zi de sâmbătă[24].

Dacă ar fi să vorbesc de prezenţa Prea Curatei Stăpâne în viaţa noastră, aş spune, că în toate Bisericile unde s-au petrecut lucruri capitale, dumnezeieşti cu mine, erau închinate Prea Curatei Stăpâne.

Maica lui Dumnezeu şi Sfântul Ioan Botezătorul, Sfântul Simeon Noul Teolog, Sfânta Maria Egipteanca, Fericitul Ilie

---

[20] Primul episcop al Alexandriei şi al Teleormanului.
A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Galaction_St%C3%A2ng%C4%83.
[21] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ro%C5%9Fiorii_de_Vede.
[22] E vorba de actualul mitropolit al Olteniei, ÎPS Irineu Popa.
A se vedea CV-ul ÎPS Irineu: http://www.mitropoliaolteniei.ro/index.php/typography-overview/rokcandy-typography.
[23] Pe data de 4 septembrie 2005.
[24] Pe data de 17 septembrie 2005.

văzătorul de Dumnezeu, Sfântul Constantin Brâncoveanu, Sfântul M. Mc. Haralambie, Sf. M. Mc. Teodor Tiron, Sf. Maxim Cavsocalivitul, Sf. Grigorie Palama, Sfântul Teofil cel Nebun pentru Hristos, Sfânta Xenia, Sfântul Ioan de Kronstadt, Sfântul Ioan Evanghelistul, Sfântul Irineu al Lyonului, Marele şi Dumnezeiescul Apostol Pavel, Sfântul Ioan Gură de Aur, Preadumnezeiescul Grigorie Teologul şi mulţi, mulţi alţii, au fost Sfinţii care ne-au punctat viaţa într-un mod capital. De la fiecare am învăţat lucruri capitale.

De zeci, sute de Sfinţi ne leagă lucruri atât de intime, încât vorbirea despre ele mi se pare o indiscreţie.

Însă, privind la vieţile lor, la harul pe care l-am primit rugându-ne lor, am înţeles că ei *deja erau* în viaţa mea, numai că trebuia să le recunosc prezenţa, rugându-mă şi cunoscându-i şi eu la rândul meu.

Dacă ne analizăm bine viaţa aflăm că suntem produsul a multe mii de oameni care ne-au clădit. În afară de părinţii, bunicii, rudele, familia noastră…există zeci, sute, mii de oameni, care ne-au ajutat cu un detaliu sau altul, cu o informaţie, cu o carte, de la care am învăţat citindu-i, văzându-i, respirându-i…

Un număr mare de oameni ne-au creat lucrurile din jur, spaţiul şi conţinutul său în care noi *ne mişcăm şi suntem*.

Mulţumirea noastră trebuie să se îndrepte faţă de toţi cei care ne asigură şi ne perpetuează existenţa, care ne-o umplu de lucruri esenţiale.

De la rugăciunea pentru părinţi, rude, familie, profesori, preşedinţi de stat, primari, faţă de binefăcătorii sau duşmanii noştri, rugăciunea şi mulţumirea noastră trebuie să se manifeste şi faţă de cei care au inventat diverse lucruri pe care le folosim, faţă de cei care ne-au precedat, faţă de toţi cei care au trăit pe faţa pământului.

Mulţumirea, recunoştinţa este cea care ne înnobilează, care ne face reprezentabili în cadrul oamenilor cu conştiinţă. Când mulţumeşti, când îţi arăţi recunoştinţa nu faci decât să rămâi viu, frumos în inima celui căruia îi mulţumeşti.

Astăzi am vrut să mulţumesc Sfântului Ioan, nu numai privat, dar şi public, pentru prezenţa lui cea atât de întăritoare şi de puternică în viaţa noastră.

Sfinte Ioane, Bătezătorule şi Înaintemergătorule al Domnului, aşa cum ne-ai ajutat ca să cunoaştem calea pocăinţei până acum şi viaţa cea curată, dă-ne să umblăm întru bucuria învierii, a schimbării inimii noastre, ca să ne umplem mereu de viaţa ce nu are sfârşit.

Tu poţi să ne ajuţi nouă, Dumnezeiescule Părinte! Ai milă de noi, binecuvintează-ne şi ne iartă! Amin.

PFP Teoctist al României: un chip surâzător, care ne-a liniștit întotdeauna

Nu am vorbit niciodată cu Părintele Patriarh Teoctist şi nici nu ştiu detalii intime despre viaţa sa[25].

Însă l-am privit mereu cu mare atenţie, l-am privit din public, ca parte a publicului audiant şi azi-noapte, pe la ora 1-2 noaptea, mi-am dat seama că trăiesc un mare gol în fiinţa mea, că plecarea lui dintre noi e ca plecarea unui membru din familie.

I-am simţit lipsa în fiinţa mea tocmai când nu mai am avut chipul său surâzător lângă noi, conştientizând în mod acut, cât a valorat pentru viaţa mea intimă. Am retrăit drama pierderii unui om drag, a unui om pe care l-am stimat şi iubit fără să îmi dau seama.

Cum m-aş fi simţit astăzi *trist*, dacă el, Patriarhul nostru, nu ar fi contat deloc pentru mine?

La ora 18, aseară, am făcut primul parastas pentru Prea Fericirea sa, înainte ca să luăm masa. Masa noastră de seară a devenit prima pomenire pe care i-am făcut-o.

Când am început să mă rog pentru Prea Fericirea sa, într-un mod minunat, l-am simţit lângă noi, fapt care ne-a încălzit inima.

Mâncam şi urmăream programele la TV, ştirile premergătoare aducerii de la spital.

Am ieşit, după masă, şi m-am închinat Sfântului Dimitrie, Sfinţilor împăraţi Constantin şi Elena[26]...şi am intuit starea credincioşilor fără el, fără Patriarhul nostru şi am revenit acasă şi mai trist.

---

[25] Articol scris pe data de 31 iulie 2007, a doua zi după adormirea sa.

[26] La Catedrala Patriarhală.

Aveam însă o tristeţe dulce în sufletul şi în trupul meu. Până adânc în noapte am urmărit ştirile, am înregistrat emisiunile, am căutat articolele dedicate sieşi, am ascultat controversele şi presupunerile şi am pregătit articolele de astăzi de pe blog, amestecând rugăciunile şi durerea mea cu prezenţa sa *din noi* şi *cu noi*.

S-a vorbit şi elegant şi ireverenţios despre Prea Fericirea sa. Speculaţiile au atins cote insaţiabile.

Cei care au ştiut să vorbească frumos despre sine, paradoxal, au fost oameni care nu au arătat în public, până acum, sentimente profunde pentru Prea Fericirea sa.

Am învăţat destul de multe lucruri privind imaginile şi comentariile făcute. Însă, pentru că e un rememoratio, vreau să mă întorc la cum l-am perceput de-a lungul timpului.

Când l-am privit de aproape, într-o zi [la o vizită a sa la facultate] m-au impresionat mâinile sale, prin care se străvedeau venele de sânge şi faţa sa.

Mâinile cu care ne binecuvânta aduceau pace în suflet. Oamenii credincioşi se năpusteau spre el ca să fie binecuvântaţi. De fiecare dată când l-am privit de aproape pe Patriarhul nostru am păstrat în inima mea zâmbetul său.

Zâmbet fin, dulce, predici care te adunau, care te strângeau la un loc, în Biserică, delicateţe de inimă, ore întregi de stat în picioare, care m-au uluit întotdeuna…

Statul său în picioare, măreţia sa la slujbe, puterea sa de a sluji până în ultima clipă m-au debusolat întotdeauna. Trăiam mereu perplexarea omului care nu poate să înţeleagă fundamentul măreţiei şi al puterii sale interioare.

Prea multă putere de muncă şi prea multă luciditate. În fiinţa sa vedeam un mare echilibru, o mare putere de înţelegere a oamenilor, a realităţii, o mare putere de trecere peste necazuri, peste dificultăţi.

La una dintre aniversările sale a predicat PS Calinic al Argeşului şi i-a făcut celui sărbătorit un laudatio. Nu mai ştiu în ce an, dar era în catedrala patriarhală.

Şi PS Calinic vorbea despre echilibrul şi pacea pe care o degajă Prea Fericirea sa. Acest echilibru, această putere de a ştii să faci faţă tentaţiei extremelor cred că e primul lucru major pe care l-am învăţat din personalitatea sa.

Un alt lucru major pe care mi l-am însuşit din fiinţa sa, privindu-l doar, a fost smerenia de a vorbi pe înţelesul celor din faţa ta. *A respecta oamenii* cu care vorbeşti înseamnă *a le vorbi pe înţelesul lor*, fără să vrei să îi tratezi de sus.

Un al treilea lucru, tot la fel de important pentru mine, pe care l-am învăţat din icoana vieţii sale a fost simţul cald al colocvialităţii. *A discuta* înseamnă *a te împărtăşi*, nu *a visceraliza discuţia*[27].

La o zi a Sfântului Dimitrie Basarabov, Părintele nostru, ne-a vorbit abrupt[28], mulţimii aflate în piaţeta dintre clopotniţă şi altar, despre planul de demolare al catedralei patriarhale din ordinul preşedintelui Ceauşescu.

Pe locul actualei Patriarhii trebuia să se facă un monument memorial al preşedintelui Ceauşescu, unde acesta trebuia să fie înmormântat. Acest lucru nu s-a întâmplat!

Tot atunci ne-a vorbit despre bombardamentele asupra Bucureştilor din al doilea război mondial, care au vizat catedrala patriarhală, dar care nu au lovit niciodată, în mod minunat, catedrala. Şi ne-a spus toate acestea cu bucurie, cu seninătate.

Predica, predicile sale erau pline de bucurie, de dorinţa de comuniune, de împărtăşire a experienţei sale vaste cu ceilalţi.

„Iubiţi fraţi şi surori întru Domnul”, cuvintele introductive ale predicilor sale, le-am considerat şi le consider, unul dintre cele mai bune preambuluri, cu iz evangelic, al unei predici, fapt pentru care îl folosesc adesea.

Predicile sale începeau şi se terminau în pace, pentru că Prea Fericirea sa emana multă pace dumnezeiască în jur. Nu cred că pot explica unui om, care nu l-a cunoscut, ce stare de spirit aveam în prezenţa sa. Însă nu era vorba numai de *mine*, ci *de toţi* care asistau, care ascultau predicile sale.

Când am văzut înregistrarea slujbei de Paşti din 2007 am fost uluit de câtă putere avea în timpul slujbei şi cum stătea drept, neclintit în timp ce predica, la peste 90 de ani.

Această neclintire, această serenitate a minţii, a frunţii şi a privirii sale, voioşia şi dorul său de a sluji m-au smerit şi mă vor smeri întotdeauna.

Nu cred că voi putea vreodată să înţeleg şi să port o asemenea pace în fiinţa mea, o asemenea neclintire. Scriind acum aceste rânduri îmi dau seama că sentimentele faţă de sine mă fac vulnerabil şi că inima mea trăieşte între bucuria că l-am cunoscut şi golul că nu îl vom mai vedea.

---

[27] A nu te lega de orice cuvânt pe care îl spune celălalt. A nu te contra pe cuvinte...pentru că *viscere* înseamnă totalitatea organelor interne ale omului. A nu scoate maţele din om, de nervi, în cadrul unei discuţii.

[28] Dintr-o dată, fără introducere, pe neaşteptate.

Din păcate, nu învăţăm niciodată că marii oameni, personalităţile mari ale Bisericii nu sunt *veşnice* şi nu preţuim prea mult *prezenţa lor* lângă noi.

Acum, privind în urmă, îmi dau seama că trebuia să fiu şi mai atent la frumuseţea fiinţei sale lăuntrice, ca să învăţ şi mai multe de la Prea Fericirea sa.

Chipul pe care l-am sesizat eu contrastează uluitor de mult cu portretele groteşti, insaţiabile pe care mi le-au narat alţii.

Însă, întotdeauna am crezut acest lucru: fotografiile interioare ţin de fibra interioară a celor care le opresc în fiinţa lor.

Dacă priveşti pe cineva prin ochii invidiei sau ai resentimentului niciodată nu vei vedea în om măreţia. Şi măreţia oamenilor binecuvântaţi de Dumnezeu se vede cu ochii inimii curaţi, pentru că măreţia e harul lui Dumnezeu din oameni.

Aseară, preşedintele Iliescu[29] [la *Realitatea TV*], domnul Miluţ[30] [la *OTV*, prin telefon], domnul Theodorescu[31] [nu mai reţin la ce televiziune; a intrat tot prin telefon], domnul Doru Braia[32] şi părintele profesor Alexandru Stan[33] [la *Naţional 24*] au fost oamenii care au vorbit cel mai calm, călduros şi dureros în acelaşi timp despre Părintele Patriarh.

În acelaşi ton simt să vorbesc şi eu pentru că acesta a fost Părintele nostru: un om al bucuriei, al comuniunii, al înţelegerii celorlalţi.

Pe vremea studenţiei mele a venit la fiecare hram al Sfintei Ecaterina dar şi de Sfinţii trei Ierahi, în ianuarie, şi ne-a predicat, aproape de fiecare dată, despre *rolul preotului în lume* şi *al profesorului*.

Preotul şi profesorul au vocaţia, spunea Prea Fericirea sa, de a binevesti oamenilor mântuirea şi bucuria lui Dumnezeu. Ne cerea să facem studii riguroase, să iubim să slujim lui Dumnezeu, să fim autentici în ceea ce facem şi spunem, pentru că în faţa oamenilor fiecare cută a vieţii noastre va fi discutată, răsdiscutată.

Avea şi are mare dreptate. Plecarea sa atât de rapidă dintre noi, neprevăzută, ne-a prins pe toţi nepregătiţi. Încă nu mă pot obişnui cu el *mort*.

Vestea adormirii sale ne-a bulversat, ne-a luat pe nepregătite şi, în acelaşi timp, ne-a îndurerat, auzind despre

---

29 Ion Iliescu. Aici găsiți blogul său: http://ioniliescu.wordpress.com/.
30 Marian Petre Miluț: http://ro.wikipedia.org/wiki/Marian_Petre_Milu%C5%A3.
31 Emil Răzvan Theodorescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/R%C4%83zvan_Theodorescu.
32 Moderatorul emisunii TV *Talk Șoc* la *Național 24*. Din păcate nu are o pagină personală, de prezentare, la nivel online și o merită cu prisosință.
33 A se vedea: http://biserica.org/WhosWho/DTR/S/AlexandruStan.html.

martirajul său de 4 ore între viaţă şi moarte, unde a fost resuscitat de câteva ori.

Mâna sa dreaptă demonstrează durerea acestui martiraj. Nu vom putea înţelege nici bucuriile şi nici dramele sale, liniştea şi răbdarea sa, iertarea şi frumuseţea sa interioară, dacă stăm doar *simpli spectatori* în Biserica lui Dumnezeu.

Exemplul său trebuie să ne anime şi să ne fortifice, să ne adune pe unii lângă alţii, să ne înţelepţească.

Doamne, miluieşte şi primeşte cu Drepţii şi cu Sfinţii pe Patriarhul Tău, pe Părintele nostru, Teoctist, întru bucuria care este la Tine din veci şi dacă a câştigat îndrăzneală la Tine, Iubitorule de oameni, pentru sfintele lui rugăciuni, miluieşte-ne pe noi, păcătoşii robii Tăi. Amin!

Despre Negruț...și despre alți prieteni

Avem la bunica noastră la ţară[34] un câine care a făcut istorie, care a trecut prin peripeţii multiple, nu de alta, ci doar din cauza invidiei, care i se purta şi i se poartă.

Pentru că era invidiat de către vecinii noştri a fost lovit brutal de un tânăr, i s-a dat cu piatra direct în ochi şi i s-a spart ochiul drept. E cel din fotografie şi îl cheamă…*Negruţ*, pentru că *e negru* şi pentru că ne place să *îl alintăm*. E un nume alintător, pentru un câine mai mult decât inteligent.

L-am crescut de mic. Bunica noastră[35] l-a crescut ca pe un copil, dându-i ciorbă la castron şi lapte cu pâine înmuiată.

De fapt acest tratament e unul general pentru fiecare animal din curtea noastră. Toate animalele sunt tratate ortodox, sunt binecuvântate şi stropite cu Sfânta Agheasmă de la început, de când vin la noi în curte sau de când se nasc, şi sunt hrănite regeşte. Noi vorbim cu ele, le educăm să vorbească cu noi, da, în limba lor şi după posibilităţile lor.

Pe lângă Negruţ mai trăiesc şi vreo trei pisici, dintre care pe una o cheamă *Miţi*, pe alta *Florentina* iar pe alta..neidentificată.

[34] Articol scris pe data de 10 septembrie 2007.
[35] Floarea Picioruş.

Negruţ nu mănâncă ceva de jos, trebuie să îi dai mâncarea direct în gură, să îi vorbeşti frumos sau să i-o pui pe farfurie. Dacă i-o arunci jos nu o mănâncă. Iar dacă a mirosit mâncarea pisica nu o mai mănâncă, chiar dacă moare de foame în acea zi.

Cred că Negruţ a apărut la noi în curte după moartea lui… *Sache*.

Sache nu era japonez ci tot un câine flocos, tot la fel de mic ca Negruţ, dar era prietenul copilăriei mele. Sache avea parteneră de viaţă pe *Lola* şi a avut o moarte dramatică.

Nişte vecini, care şi pe acest câine super-inteligent îl invidiau, i-au pus laţ în gard şi el a căzut în acest laţ de sârmă. Sârma ruginită i s-a strâns pe trup, în dreptul testiculelor, pe întreg trupul şi abia am putut să ne înţelegem cu el şi să tăiem laţul şi să îl slobozim din laţ.

Sache, cu care vorbeam ca şi cu un om, cu care dormeam în pat şi nu mă muşca, după ce a fost prins în laţ şi bătut bestial de un vecin al nostru fără prea multă minte [ce să mai spun de inimă!...], mă privea, ne privea îngrozit.

Nu mai credea în nimeni. Tocmai de aceea ne-am pus mânuşi în mâini şi haine pe noi ca să nu ne muşte, atunci când am vrut să îi tăiem laţul.

I-am tăiat laţul, dar a fugit sub o grămadă de joarde de viţă, tăiate din vie, şi nu a mâncat vreo săptămână, cu toate insistenţele noastre şi nici nu a ieşit afară.

Dacă te apropiai de el te muşca, lătra, era înnebunit de durere…Bătaia îl făcuse să se sălbăticească, el, cel pe care noi nu îl bătuserăm niciodată, ci îl hrăneam cu bomboane, rahate şi carne prăjită.

La un moment dat Sache a ieşit de sub lemne, era sleit de puteri şi rana [era vară] începuse să prindă viermi. Pentru că era prea slăbit am reuşit cu chiu cu vai să îi tăiem laţul, care îi ajunsese până la intestine, să îl ungem cu ulei şi să aplatizăm cangrena.

A intrat din nou sub lemne, a stat acolo mârâind şi jelindu-se, plângând el şi plângând şi noi, până când…a murit.

Împreună cu verişoara mea Anca[36], care acum lucrează în Spania şi care poate citi aceste rânduri online, i-am făcut lui Sache [eram în clasa a 5 sau a 6-a, poate mai mici]…slujba înmormântării, cântându-i: *Veşnica pomenire!*

Atunci am crezut că *e drept* să facem acest lucru, şi acum, privind în urmă, cred că a fost un gest…*potrivit*.

[36] Născută Anca Maria Irina Nițu, în orașul Alexandria, Teleorman.

Soarta lui Sache a fost tangenţială cu a lui Negruţ, într-un anume fel. Când Negruţ a fost lovit acum 2-3 ani cu piatra, se sălbăticise. Nu lăsa pe nimeni să se mai apropie de el.

Nici acum, dacă nu mergi cu atenţie, nu te poţi atinge de botul lui. Dacă vii cu mâna dinspre partea dreaptă, de acolo de unde are ochiul distrus, crede că vrei să îi faci rău şi se repede la tine să te muşte.

Mă vede când intru de la poartă şi dacă vorbesc cu el, dacă îi rostesc numele, începe să dea din coadă. Mă cunoaşte şi când sunt în reverendă şi când sunt civil, iar când sunt în reverendă are un respect incredibil pentru mine, încât nu vrea să îmi taie calea.

E învăţat de mamaia ori să meargă în faţa ei ori să vină după ea, dar să nu treacă prin faţa ta. Dacă mamaia, bunica mea, se duce să cumpere ceva de la chioşcurile cu alimente din localitate, el o aştepată la poartă şi latră la toţi care trec prin faţa curţii. Când se întoarce acasă o însoţeşte în curte şi…vorbeşte cu ea, prin priviri şi gesturi.

Mi-a spus bunica mea, că acum câteva zile, nu a putut să scape de pisici, care doreau să meargă cu ea la…Biserică.

I-a certat, i-a alungat şi tot nu au vrut să se întoarcă. La un moment dat s-au întors, dar nu au mai ştiut unde să intre. Un pisic s-a suit într-un copac şi a rămas acolo. Îi era frică să se dea jos. A doua zi s-a dus cu scara ca să îl ia de pe o creangă, unde sta şi ţipa la ea iar pe al doilea, pe al doilea pisic, fătaţi recent amândoi, l-a găsit pe casa unei vecine şi tot la fel, l-a luat de acolo după multe eforturi.

Câinele care vrea să meargă cu noi la Biserică nu e o noutate. Toţi câinii şi pisicii noştri, pentru că sunt foarte sociabili, vor să meargă cu tine peste tot. Nu le e frică de bătaie, nu le e frică de moarte, intră aiurea pe te miri unde şi cad pe unde nu te-ai gândi. Dacă vorbeşti cu ei se umanizează, te înţeleg, ştiu dacă eşti trist, dacă eşti vesel, dacă trebuie să vină lângă tine sau dacă trebuie să te lase în pace.

Finii noştri[37], care au trăit lângă noi, când a murit finu, aveau un câine mare, galben cu negru, o nuanţă foarte greu de descris, pe care îl chema *Țirică*…și a mers cu finu până la cimitir.

A văzut unde l-au îngropat şi a rămas acolo, prima noapte, şi a urlat de a îngrozit pe toţi vecinii cimitirului. Toţi se minunau şi plângeau de dorul dorului câinelui.

Nu ştiu cum l-a luat fina de acolo, de la mormânt, însă ceva a fost sigur până când a murit: el pleca de acasă, de unul

[37] Marian şi Tudora Stoica.

singur, rupea lanţul, urla, sărea gardul şi se ducea la cimitir să îl jelească pe stăpânul său, care îl luase de pui dintre liniile de tren ale oraşului.

Nu degeaba am vorbit despre aceste sensibilităţi…canine şi am vrut să le evoc, să le elogiez chiar.

Dacă aşa se întâmplă cu animalele unor oameni credincioşi, sociabili, atenţi la sufletele care le au în curtea lor, în casa lor, cum ar trebui să ne comportăm faţă de copiii noştri şi ce relaţie ar trebui să avem cu ei? Nu ar trebui să avem o relaţie şi mai specială cu copiii, cu părinţii, cu naşii, cu finii, cu rudele şi cu prietenii noştri?

Negruţ vede cu un singur ochi, dar ştie să se…bucure de tine. Bucuria de altul nu se naşte în tine, nu pentru că eşti *bolnav* sau pentru că eşti *sărac*, ci pentru că *nu ai inimă de…om*.

Dacă am încerca să avem inimă de om, am vedea nu doar cu un ochi, ci cu o mie de ochi, cu ochii multor gesturi de iubire, de atenţie, de delicateţe.

Sper să nu vă fi întristat prea mult! Însă poezia vieţii acestor animale, credincioşia şi delicateţea lor, pe noi ne-a învăţat…*teologie*.

O teologie a lucrării harului în animalele ocrotite de oameni, care sunt iubite şi binecuvântate, în animalele care răspund iubirii noastre, cu o iubire şi o vorbire a lor, cu o recunoştinţă a lor, care ne dezarmează.

Despre cum am învățat...definiția credinței

Evr. 11, 1:

Credinţa este fiinţa / consistenţa celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor care nu se văd.

Ἔστιν δὲ πίστις ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων.

Pentru că mi-am adus aminte de Evr. 11, 1…

Aveam o vecină adventă[38] care a încercat să mă convertească la crezul ei, când eu făceam primii paşi în reconvertirea mea conştientă la dreapta credinţă.

Aveam vreo 12-13 ani pe atunci. Această femeie avea o admiraţie nedisimulată pentru mine. De ce? Pentru că ea mi-a împrumutat prima variantă scripturală din viaţa mea, pentru ca să o citesc şi dorea să fiu un om credincios.

Bineînţeles era o ediţie Cornilescu[39], fără nicio datare [asta am înţeles mai târziu] şi, iniţial, eu am înţeles că ea mi-o dă ca s-o citesc şi să i-o dau înapoi, nu *să o păstrez*.

[38] Nu am ştiut niciodată cum o cheamă. Pentru toată lumea era: *tanti Geta*.
[39] Dumitru Cornilescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dumitru_Cornilescu.

Femeia mi-a dat Scriptura astăzi şi m-a lăsat să vădă ce iese. În câteva zile nu am ieşit din casă ci am copiat cu mâna, cu stiloul pe hârtie, pagină cu pagină din Scriptură, până la cartea Iosua, şi din ea puţin.

Nu ştiu cum s-a făcut că am ieşit afară şi am dat de ea. Şi m-a întrebat cum stau cu cititul Scripturii. I-am spus că am scris-o, că am copiat-o până la cartea Iosua şi că nu am terminat-o, că mai am de scris. Femeia a rămas stană de piatră. A crezut că glumesc. Şi a trebuit să îi explic că nu glumesc, ci am să fac tot posibilul să o scriu pe toată de mână şi să i-o înapoiez.

Femeia nu a mai zis nimic, ci a plecat. De acum încolo am devenit *fenomen* pentru familia ei şi pentru vecini, pentru că copiii ei catehizaţi de mici în perspectivă eshatologică adventă, nu avuseseră astfel de *sporiri* ca mine, care făcusem asta doar în …două săptămâni.

De aceea s-a dus acasă şi i-a catehizat la sânge pe copiii ei, i-a pus să înveţe versete şi când s-or întâlni cu mine, să mă ciuruiască în versete scripturale.

Pe mine nu mă interesau versetele, nici acum nu mă interesează să le memorez, liste întregi, şiruri de versete, ci să înţeleg adâncul din ele, să mă odihnesc în ele.

Ei, pe atunci, nu mă gândeam eu la *odihnă*, ci eram avid să ştiu ce e cuprins în adevărul lui Dumnezeu. Şi de aceea citeam aprins.

Cum învăţasem alfabetul rus înaintea limbii române şi ştiam să scriu în vocabule ruseşti înaintea celor româneşti, tot aşa am început să citesc Scriptura cu asiduitate şi orice carte ce îmi cădea în mână şi să îmi iau notiţe sau să transcriu zeci de pagini, pe caietele mele de notiţe, din ceea ce citeam.

Şi mă întorc la Evr. 11, 1…

După ce mai citisem câteva cărţi şi cărţuli de teologie adventă, pe care vecina mea mi le dădea, într-o zi, am fost chemat la un fel de discuţie scripturală la ea acasă, împreună cu cei 5 copii ai ei, ca să comentăm versete şi să mă convingă de faptul, că ortodocşii mei, prin Sfântul Constantin cel Mare, *au schimbat* sâmbăta cu duminica, că *sabatul e sfânt şi veşnic* şi că *carnea de porc nu trebuie mâncată*.

Eu, care eram avid de vorbă pe teme religioase, scripturale, am venit imediat. Şi, ca să vadă dacă am citit întreaga Scriptură [pentru că aşa le spusesem eu şi era un adevăr], m-a întrebat din prima: *Care este definiţia, din Biblie, a credinţei?*

M-am uitat la ea mirat şi n-am ştiut ce să-i spun. S-a luminat la faţă. Era bucuroasă că nu ştiam *definiţia credinţei*.

Şi pentru ca să o ştiu de aici înainte, mi-a spus textul de la Evrei 11, 1 şi mi-a spus să îl ţin minte, pentru că acela e textul din Scriptură, care conţine *definirea credinţei*.

După Evr. 11, 1 a urmat *versetul de aur* al Scripturii: In 3, 16. Era foarte bucuroasă, pentru că nici *versetul de aur* al Scripturii nu-l ştiam.

Deci, în concluzie, citisem Scriptura *degeaba*. Şi, după un şir lung de versete, au urmat povestirile a-istorice ale doamnei Ellen G. White[40], în care, printre tragediile veacurilor şi colapsul inexplicabil al *bisericilor tradiţionale* [scrise cu litere mici], care *au căzut din har* [ea se referea la Biserica mea, la Biserica Ortodoxă, că eu trebuia să fiu îmbrobodit, nu *papa de la Roma*], au apărut ei în secolul al XIX-lea şi au restaurat *adevărata Biserică*.

În cateheza ei ad-hoc apăreau ideile că *cel mai mare rău* al istoriei stă în două persoane: în Sfântul Constantin cel Mare, care a schimbat sabatul cu duminica, prin decret imperial şi în Papa de la Roma, care e capul tuturor răutăţilor, Antihristul.

Însă mai apărea şi ideea intrării lui Hristos, ca Arhiereu, în sanctuarul ceresc, sfârşitul cataclismic al lumii şi mult meşteşugitele adunări de cifre, din Daniel şi Apocalipsă, ca să dea o cifră magică: *anul 2000*.

Spre acel *an terorizant* eram invitat să privesc şi să mă dezic de preoţii mei, care beau, sunt curvari, iau bani la pomeni, se culcă cu femei în altar [şi accentua faptul, că ea ştie *caz sigur*], sunt oameni necredincioşi…şi ei nu sunt ca…*ei*.

Însă, vecina mea, o habotnică ultilitaristă [da, paradoxal lucru!], nu avea nicio relaţie cu vreun preot ortodox sau slujbă ortodoxă, ci tot ceea ce auzea ea erau basme ticluite cu grijă.

Eu am stat liniştit, cu atenţie, până când ea şi-a descărcat întreaga tiradă. Ca şi acum, nici atunci, se pare, nu îmi plăceau oamenii care vor să mă convingă cu forţa, ci cu viaţa lor. Şi, iarăşi spre mirarea ei, am început să-i spun din ceea ce citisem eu, în paralel, din biblioteca parohială, mica bibliotecă parohială, de care dispunea, la acea vreme, parohia noastră[41].

Femeia s-a îngrozit. Ea crezuse că eu transcriam numai Scriptura şi, în rest, nu mai citeam nimic.

Însă eu mergeam pe două fronturi. Citeam din ambele părţi şi decideam sigur. Eu eram mai mult decât decis asupra a ceea ce

---

[40] A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Ellen_G._White.

[41] Bibliotecă formată și întreținută de către părintele paroh Ștefan Cimpoeru, primul meu duhovnic și omul care m-a inițiat în viața liturgică, alături de cântărețul de la strană: *nea Florică*.

credeam şi asupra a cui aparţin, numai că ea nu putea să creadă, că un preadolescent ca mine, poate să aibă atât de multe certitudini de la acea vârstă.

Consideram că singura credinţă mântuitoare era cea ortodoxă, simţeam în mine viaţa şi bucuria înţelegerii, bucuria tainică a harului [care nu ştiam cum s-o numesc, dar cam aia era], dar, nu dădeam cu piciorul nici la alte cărţi.

Ce, cărţile mă mâncau, dacă le citeam?! Le citeam, scriam din ele şi le puneam de-o parte. Cam asta fac şi acum, numai că la alte standarde.

Cum a reacţionat vecina mea în această situaţie? Foarte inteligent: mi-a dat să stau mai mult cu fiica ei[42], să vorbesc cu ea, pentru ca să îmi *organizeze* mintea *teologic*.

Aceasta era cu vreo doi ani mai mare decât mine şi pentru care aveam unele…simpatii.

Femeia ştia ce ştie: dacă nu se poate cu *argumentul*, creăm *sentimentul*! Şi uite aşa, m-am pomenit mult mai *docil* în ceea ce priveşte…*evanghelizarea*. Adică...cum?! Păi am fost invitat la concertul de colinde de Crăciun, concert ţinut în paralel cu cel ortodox.

Discutam cu ei şi simţeam că o negură se aşterne pe ochii minţii mele şi că acest văl de întuneric mă făcea să mă cred izolat, străin de ortodocşii mei şi de România.

Începuse să vorbească despre o livrare a mea în străinătate [eu trebuia să dau la seminar] pentru studii teologice. Oamenii *vedeau în viitor*, aveau idealuri cu mine, însă nu mă întrebau şi pe mine, dacă vreau să merg sau să fac ceea ce spun ei.

Însă domnişoara de care eram îndrăgostit [fiica vecinei] cu o îndrăgostire extrem de dubioasă, fără să ne atingem unul de altul, ştia să mă facă…*maleabil*.

Atunci am înţeles mecanismele manipulării…docile, ale manipulării *unt pe pâine*. Atunci am înţeles că nu contează cum determini pe cineva ca să îţi înmulţească rândurile, ci trebuie să acţionezi grupat, sistematic, incendiar, până când îi astupi posibilitatea de reacţie individului, care se lasă cu greu *evanghelizat*.

Mă rog…Merg la *concertul de Crăciun*[43] al unui cult, care nu are sărbători de niciun fel, în afară de *sabat*.

---

[42] Luminița, care s-a căsătorit cu un bărbat bogat, de vreo două ori mai în vârstă decât ea, cu care are un copil, poate mai mulți...
[43] Făcut la casa de cultură din Roșiorii de Vede, foarte aproape de casa de adunare adventă.

Acolo dau de mai multe fete, toate aranjate după un tipic aparte, toate cu fuste şi bluze albe, părul lăsat mare şi prins în multe ace, fără să curgă pe spate, care cântă în cor.

Băieţii, la cravată şi costum, sunt lângă ele. Corul umple postamentul unde se cântă, scena. Sala e plină de spectatori necunoscuţi. Se cântă colinde *furate* de la ortodocşi [adică *împrumutate*, ca să fim eleganţi] şi cântece cu avânt eshatologic.

Lumea aplaudă. Este entuziastă. Entuziasmul lor, cu toată umbra de pe capul meu, mi se părea fals. Toată lumea aplauda le fel. Toată lumea vorbea încet şi cu o reţinere stranie pentru mine.

Deşi capul meu nu reacţiona bine, inima mea avea repulsie mare faţă de participanţi. Însă nu aveam nimic cu ei. Nu îi cunoşteam. Însă, instinctiv, alt duh trăia în ei şi alt Duh trăia în mine. Nu eram *de aceeaşi provenienţă*…

În timp ce ascultam concertul, inima mea învăţa să îşi trezească mintea, să mă facă să mă spăl pe faţă de *dragostea* venită din senin [care era un fel de *fascinaţie* pentru cineva, care credeam că învaţă Scriptura *din dragoste*] şi să îmi fie dor de liniştea Bisericii mele.

Eram în plin concert efervescent, iar mie mi-era dor de …liniştea de la Sfânta Liturghie a Bisericii mele?! Da, un dor nespus, care m-a apucat deodată.

Însă concertul se termină, nu ştiu cum şi vine un pastor înalt, mare la înfăţişare, cu un cap eminescian. Avea un cap mare, cu părul buclat şi începe să vorbească despre…

Am uitat *despre ce*. Însă am intrat într-o fel de *transă* privindu-l.

Omul acesta era de un demonism rar întâlnit. Şi acum, când privesc în trecut, mă înspăimânt de figura lui. Ce făcea el? Nu făcea nimic aparte, în afara faptului că vorbea, predica şi fruntea lui era mată, fără nicio schimbare.

Pentru mine această frunte mată a devenit o expresie a tot ceea ce înseamnă *păstrare cu grijă a ceea ce crezi tu* şi *a cine eşti tu*, atunci când *vrei să pari altul*.

Nu ştiu cum se face, că omul ăsta privea drept spre mine, pentru că şi eu eram absorbit de el. Nu era nicio impresie aiurea, pentru că mă simţeam copleşit de ce ieşea din el şi care trăgea peste mine covertura de negură a ereziei, acea negură demonică, care se bătea, la cuţite, cu harul lui Dumnezeu din inima mea.

Mintea mi se acoperea, pe când inima mea se umplea de dorul de sfinţenia de acasă.

Dacă omul ăsta m-a învăţat că *manipularea* înseamnă *să te faci că eşti drept*, a venit un pastor [probabil] mai bătrân, care era

mai sfătos şi care ne-a vorbit despre Sfântul Abel, ca despre o persoană tipologică, vestitoare, prin moartea sa, a morţii lui Hristos.

Atunci nu ştiam că domnul predicator are surse de inspiraţie ortodoxe în predicile sale, însă acum ştiu. Atunci mi se părea *grandios*, nu şi acum. Trecem peste detalii şi ajungem la după concert.

După concert şi cele două predici [unde am văzut, pentru prima dată, emfaza, gesticulaţiile, peroraţiile, vocea când mai joasă, când mai stridentă, privirile fixe ale pastorilor neoprotestanţi], am fost invitat la…o întâlnire a tinerilor în casa de adunare adventă. Eram pentru prima dată într-un…cuib de viespi. Pentru că venisem cu însoţitori care erau de-ai casei, mi s-a dat loc printre primii.

Ce s-a petrecut aici, unde am dat peste cuier la intrare şi oglindă, ca să îmi aranjez părul?

Au început întâlnirea tinerească cu o rugăciune. Cine a făcut rugăciunea? Un credincios din mulţime, care a început să se roage fără să îl invite cineva. Şi-a pus mâinile în formă de triunghi la gură, a închis ochii şi a început o rugăciune inventată pe moment, în care mulţumea pentru sabatul care începe şi pentru realizările sale personale.

Nu mai auzisem vreodată o rugăciune aşa de *nefirească* şi de *proastă*. Pentru mine rugăciunea era un lucru foarte profund şi nu…*poetic*.

Mi se părea că omul acela îşi bate joc de Dumnezeu cu o astfel de rugăciune. Am crezut că e singurul care nu ştie să se roage. Însă au mai fost alte două rugăciuni din popor, care au fost tot la fel de proaste, ultima, zisă de o femeie, avea accente sexuale puternice, de care nimeni nu s-a simţit stresat.

Dacă s-ar fi putut, ca, prin scris, să vă spun cum vorbea acea femeie, v-aţi fi dat seama că am dreptate în ceea ce spun.

Mă rog…trecem peste asperităţi.

După rugăciunile în care nu s-a spus mai nimic, a urmat un cântec la pian. Deja mă enervasem acolo. Nu mă enervasem pentru că nu îmi plăcea pianul, ci din cauza a ceea ce emana din ei participanţii la…adunare.

După pian vorbeşte fiul predicatorului cu cap eminescian, care avea ceva din el. Apoi o altă domnişoară, care [reţin asta şi acum] ne-a vorbit despre pericolul emisiunilor de la TV pentru moralitatea noastră. Un al treilea a vorbit despre noi descoperiri tehnologice şi despre rostul plantelor în sănătatea noastră.

Vorbitorii aveau discursuri deja scrise. Între membrii adunării erau oameni pe care îi cunoşteam: vecinii mei erau apicultori, îl vedeam pe cineva, care vindea ciorapi de damă în piaţă şi ne dădea şi broşuri advente pe de rost, împreună cu fiica lui, apoi pe unul tăbăcar, pe altul frizer, pe altul croitor, familia pastorului şi alţi necunoscuţi…

Niciunul nu avea o muncă trudnică şi pe niciunul nu l-am văzut lucrând cu ortodocşii cot la cot. Toţi erau oameni cu munci casnice şi uşoare, din care se câştigă însă bani repede.

Aici mi-a displăcut şi mai mult atmosfera şi vraja „evanghelizării" mi s-a spulberat ca din senin. M-am pomenit, deodată, lângă oameni străini de mine, de credinţa mea, pe care nu îi simţeam în interiorul meu şi de care nu mă lega nimic.

În spatele baptisteriumului şi al amvonului lor, pe tot peretele, era pictat un Înger mare, alb cu albastru, Îngerul Apocalipsei, care vestea venirea Domnului.

În faţa lui mi-am adus aminte de Evr. 11, 1, cum că credinţa e prezenţa / ipostasul / realitatea celor nădăjduite [ἐλπιζομένων ὑπόστασις], că credinţa e *o realitate dumnezeiască* în noi şi nu…*vorbe*.

Şi, plecând de acolo, îmi zbura prin minte două lucruri: *credinţa e încredinţarea celor nădăjduite* şi vorbele lor, că *sabatul e ziua de odihnă* a creştinilor.

Aceste două sintagme s-au bătut ceva timp în capul meu, până ce a câştigat odihna interioară a încredinţării lui Dumnezeu, care e credinţa în El.

Vecina şi-a dat seama că sunt…*pierdut* pentru studii advente în America. Am devenit *un rebut* al evanghelizării în scurt timp, printr-un gest pitoresc, pe care nu mi l-a iertat niciodată: am vrut să arunc în foc varianta Scripturii, ediţia Cornilescu, când am ajuns la concluzia [fără să mi-o spună cineva] că e o traducere falsificată a Scripturii, care, în opinia mea, nu trebuie să o mai am în casă.

Îmi cumpărasem între timp ed. BOR 1988[44] şi văzusem diferenţele dintre cel două texte. Celelalte cărţi şi fiţuici advente, pe care le citisem, au luat calea focului, numai cu Scriptura am mers şi i-am dat-o înapoi.

De ce? Fusese Scriptura de 40 de ani a mamei sale, care murise cu ceva timp în urmă şi la a cărei înmormântare participasem.

[44] De la părintele protoiereu Ilie Vişan, de la Roşiorii de Vede, aceasta fiind prima Scriptură ortodoxă pe care am citit-o.

Ştiam că o va scandaliza faptul, când va auzi ce vreau să fac cu ediţia Cornilescu a ei şi, pentru ca să o ia de la mine şi pentru ca să mă lase în pace cu momirile lor, am găsit de cuviinţă să o mint în acest fel, ca să se termine odată cu toate încercările prozelitiste cu care mă agasau.

Pentru că eu eram singur iar ei erau 6, care mă torpilau cu texte şi idei învăţate în grabă, nu mai suportam stresul zilnic pe care mi-l provocau.

Soluţia mea a dat roade. A acceptat Scriptura înapoi, şi-a dat seama că nu mai am *nicio şansă*, că *sunt pierdut* pentru a fi *pastor advent*…şi apoi am plecat la seminar.

În vacanţe, mai tot încercau ei să mai îmi zică câte una, câte alta, însă veneam şi mai pregătit…*citaţional*. Ei nu făcuseră niciunul studii teologice şi asta a început să îi complexeze. Cu timpul mi-au spus că *nu studiile teologice mântuiesc*, ci credinţa, dar asta o spuneau ca să îşi scuze invidia.

Acum vreo 2-3 ani ne-am regăsit în perimetrul unor… discuţii protocolare. Nu au mai încercat niciun fel de zumzet *evanghelizator*. Însă era o tristeţe în ochii vecinei mele, o tristeţe *corectă* din punctul ei de vedere, pentru că eu, *produsul* vorbelor ei, am ajuns…şi preot ortodox, şi cu studii teologice, scriu, predic…şi sunt *enervant rău*.

Cel mai mult i-am îngrozit când m-am dus cu doamna preoteasă, în plin sabat, la ei la adunare. Niciun ortodox nu procedează aşa.

Ei sunt discriminaţi de către toţi, sunt huiduiţi, aşa, mai în spatele vorbelor şi, când vine un ortodox la ei sunt…panicaţi. Au crezut că vrem să le stricăm sabatul…Însă noi le-am cerut voie să…*participăm la rugăciune*. Li s-a însesinat faţa. Le-a venit un zâmbet instant pe faţă. Şi noi eram bucuroşi să îi vedem. Altfel privim acum relaţiile inter-umane cu credincioşi de altă factură.

Ei ştiau acum, că nu veniserăm cu gând rău…şi le-a plăcut asta. Pentru că ei nu te ajută cu nimic fără bani, dacă eşti ortodox sau te ajută, doar dacă e rost de convertire. Noi, ortodocșii, în comparație cu adventiștii însă, nu aveam nici în clin şi nici în mânecă cu forţarea omului ca să creadă cum vrem noi.

Fosta mea vecină era colo. Şi ea s-a bucurat să mă vadă, într-un fel. Predicatorul, fostul meu coleg de joacă[45], m-a invitat să predic, însă i-am spus că nu se face ca eu să predic unor oameni, care nu mă creditează drept *păstorul lor*.

I-am ascultat predica lui, apoi am vorbit, nu de la amvon, ci din mulţime, de unde eram. Ei nu mai mă văzuseră la faţă de

[45] Cornel.

vreo 8 ani şi nu ştiau ce mai îmi trece prin cap. N-a fost greu să îi uimesc cu date, pe care nu aveau de unde să le aibă.

Niciunul nu mi s-a împotrivit, nici nu s-au purtat necuviincios. Au fost exemple de comportament în acea zi. I-am lăsat bucuroşi, mi-au urat să mai vin, să merg cu bine şi să fac lucruri bune pe acolo pe unde sunt.

Numai vecina, care odată, în elanul ei evanghelizator, îmi spunea de efectul lui Iacov 5, 20 în viaţa creştinului *evanghelizator*, m-a oprit cu vorba şi mi-a spus: „*Toate ca toate, părinte, dar ceva îţi lipseşte…Trebuia să fii păstor adventist la noi, aici, în comunitate*".

Femeia avea regretul ei. Şi noi, pe ale noastre, dar nu le-am zis cu voce tare…

Şi iarăşi mi-am adus aminte de Evr. 11, 1 şi despre *definiţia credinţei: a crede înseamnă a vedea dovedirea interioară a celor care nu se văd* [οὐ βλεπομένων].

Ea nu putea să vadă dovedirea lui Dumnezeu în inima mea, după cum vedeam eu fanatismul ei din inima ei. Dovedirea credinţei mele nu se sprijinea pe definiţii, pe texte scripturale şi pe nicio carte pe care am citit-o, ci, în primul rând, pe prezenţa Lui iluminatoare, creatoare de încredinţare, în inima mea.

Probabil, că nici acum, nu voi şti să îi răspund vecinei mele despre lucruri din Scriptură, dacă mă întreabă cât cântărea scutul lui Goliat sau de câte ori spune Domnul în Evanghelii: *saduchei şi farisei făţarnici.*

Acum apăs pe câteva taste şi primesc rezultatul la ce mă interesează în câteva limbi în acelaşi timp.

Însă nicio tastă de pe lume şi nicio carte nu mă poate încredinţa sau nu mă pot încredinţa de la sine, prin intermediul lor, dacă El Însuşi, Dumnezeul nostru, nu m-ar fi încredinţat prin harul Său, despre ce înseamnă *creştin-ortodox* şi ce înseamnă *să trăieşti ca un ortodox*.

Da, Scriptura şi Părinţii vorbesc despre *încredinţare*, despre *credinţa care mută munţii*, dar poţi să o înţelegi cum vrei această credinţă.

Însă, când ai încredinţarea în tine, când zorii încredinţării ţi-au fost sădiţi în inima ta chiar de către El şi nu sunt rodul unor cogitaţii personale, atunci nicio frază şi niciun avânt evanghelizator nu mai are efect, pentru că frazele vin din gură iar încredinţarea e însăşi verticalitatea, fundamentul fiinţei tale.

Poate că, pentru acest motiv şi pentru multe altele întâmplate cu mine, sunt mult prea tăios cu textele, parafrazele,

compilaţiile, euforiile sentimentale sau intelectuale, care mi se pasează cu mâna, ca pe o farfurie cu mâncare, la gură.

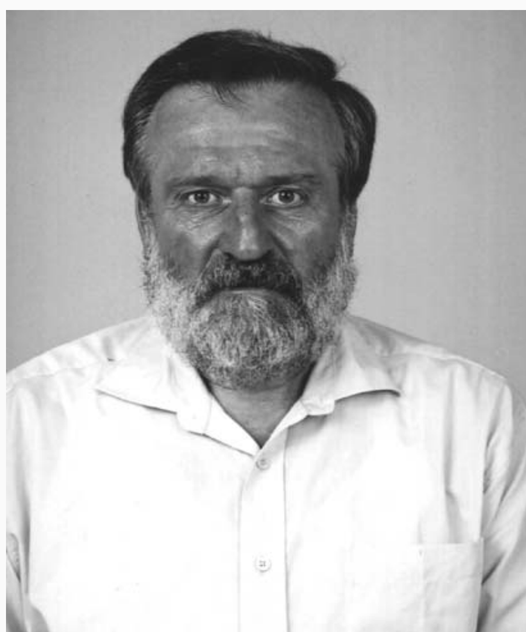
Nu vreau o farfurie de mâncare, adică texte fără relevanţă în om, ci oameni vii, din care să iradieze toată frumuseţea Scripturii. Poate că mă va îmbogăţi Dumnezeu, din ce în ce mai mult, cu astfel de oameni!

De la Marius Cruceru la Lorin Fortuna: doi monștri simpatici[46]

Domnul Marius David Cruceru este cel cu cravată roşie, cu picățele, primul din dreapta, jos.

Nu mai are barbă, ca în iconiţa de pe: *La Pătrăţosu*[47]…Acela a fost de mult iar *icoana stelei ce-a murit se tot mai vede încă*…pe blog…Numai acolo...

[46] Articol scris pe data de 23 septembrie 2007.

[47] Toată discuția noastră polemică cu pastorul Cruceu s-a petrecut atunci, când era creatorul blogului de aici: http://patratosu.wordpress.com/, pe care l-a abandonat *pensionându-se*. Acum creează altul personalizat, pe acesta: http://mariuscruceru.ro/...dar în care continuă tradiția fofilării și a lucrului nereprezentativ din punct de vedere teologic baptist.

Domnul Lorin Fortuna[48] are barbă, poartă ochelari ca şi domnul Cruceru şi este un om energic. Acesta este… *exorcizatorul postmodern* al românilor ortodocşi.

Cred că încă nu m-a prins *raza exorcizării* domnului Fortuna, după cum se vede, şi nici cea a *evanghelizării* domnului Cruceru…

Nu e vorba în cele ce urmează despre sintagma păgână: „monştri sacri”, ci despre o sintagmă eufemistic-reală, aceea de: „monştri simpatici”.

Vă vom da toate detaliile necesare înţelegerii ultimei sintagme până la sfârşitul articolului. Trebuie să aveţi puţină…răbdare.

În mitologia greacă, *monstrul* era o fiinţă imaginară, o dihanie formată din corpul mai multor animale şi din părţi de om.

Sinonime: matahală, pocitanie, arătanie, hâdoşenie / hidoşenie, monstruozitate, sluţenie, urâciune.

Ştim sintagme scripturale ca: *urâciunea idolească* [Deut. 7, 26], *urâciunea neamurilor* [Is. 49, 7] *urâciunea pustiirii* [Dan. 9, 27; 11, 31; 12, 11; I Macab. 1, 57; Mt. 24, 15; Mc. 13, 14] *cf.* ed. BOR 1988.

Ultima sintagmă scripturală, dezbătută atât de VT cât şi de NT, ne pune în faţă o vorbire despre cei care transformă adevărul lui Dumnezeu sau vor să intre în Biserica lui Dumnezeu şi să o dărâme, punând în locul Sfintei Mese [ştim ceea ce au făcut *iluminiştii* francezi la catolici] şi a credinţei ortodoxe tot felul de urâciuni blestemate de către toţi Sfinţii Părinţi ai Bisericii.

Orice erezie şi orice eretic sunt *o urâciune* în faţa lui Dumnezeu. A fi amabil, a fi vorbăreţ, a fi cu dare de mână, nu te scapă însă de *a fi eretic* şi *în afara Bisericii lui Hristos*.

A vorbi împotriva Bisericii Ortodoxe, a Bisericii lui Dumnezeu şi a huli pe Prea Curata Stăpână, a-ţi deschide gura spurcată şi a vorbi împotriva Sfintelor Icoane, a Sfinţilor, a Sfintelor Liturghii ortodoxe, a Sfintelor Moaşte, a dogmelor Părinţilor, înseamnă să îţi baţi de unul singur…[păstraţi imaginea, că e reală!] un piron în cap sau să te lupţi cu Dumnezeu ca un nebun.

De ceva timp (nu e *un secret* pentru cititorii noştri *atenţi la detalii*) urmărim cu atenţie doi monştri, doi oameni care îşi permit atât de multe lucruri la adresa Bisericii lui Hristos, de nu mai ştiu unde să-i cataloghez.

Dacă e vorba de erezie, de bădărănie, de instigare la violenţă, de tertipuri umane…totuşi, toate acestea la un loc, mi se

[48] A se vedea mai multe detalii aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lorin_Fortuna.

par *prea mici* pentru a defini activitatea, destul de frenetică, a acestor doi domni împotriva Bisericii lui Hristos.

Sunt nişte monştri activo-pasivi. Ei lucrează cu mască şi fără mască, atât în mediul public cât şi în cel privat, pe linii, aparent, *paralele*, însă au acelaşi scop în definitiv: rănirea credincioşilor Bisericii lui Hristos, a Bisericii Ortodoxe.

Când domnul Cruceru vine şi scrie despre Maica lui Dumnezeu, pe care zice că ar cinsti-o şi el sau despre *Patericul egiptean* şi *rugăciunea lui Iisus* sau când domnul Fortuna vine şi spune despre patriarhul Teoctist că *are păcatele lui* dar nu a fost mason sau când îl laudă pe Eminescu sau pe iniţiatorul *Gărzii de Fier* din România…fiecare dintre ei au scopul de a fi…*simpatici* online sau la DDTV[49].

Încă puţin…şi înţelegem de ce sunt *simpatici* doi *monştri fioroşi*.

Primul dintre ei este un român, care vrea să îi *evanghelizeze* pe creştinii ortodocşi cu forţa, pentru că aici, pe acest *teren viran*, numit *România*, în mintea lui, nu există decât *oameni păgâni*, *nişte canibali* şi el ar fi un fel *de al doilea* Pavel din Tars, care ne aduce…lumina din Iad.

Domnul Cruceru e un domn bine, la prima tinereţe, un vorbitor de limbi străine şi de dialecte româneşti, un familist, un profesor şi un pastor baptist iubit de către oameni, un om care se votează singur pe blogul său principal şi mai are încă 5-6 bloguri paralele și care, numai într-unul singur, îşi spune numele real, e un om care şofează mult, care *evanghelizează* cu patos, căruia îi place chitara şi muzica clasică, care are repulsie la noutăţi amorale din punctul său de vedere şi nu numai al său…care vorbeşte cu fraţii lui pe blog, care răspunde la scrisori şi face *înţelegeri* cu mulţi…este, în toate acestea, într-un cuvânt: un om excelent, un om admirabil.

Aceste lucruri şi alte zeci de lucruri se pot spune despre domnul Cruceru şi nu am epuiza *evocarea sa*.

Să se reţină: scriem la un tag numit *Evocări*!

Cei care sunt de partea dumnealui vor putea aduce, pe drept cuvânt, tot feluri de motive *obiective*, prin care să arate *verticalitatea*, *creativitatea* şi *sportivitatea* acestui om.

---

[49] A se vedea detalii aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/DDTV, despre postul de televiziune românesc, unde domnul Foruna a avut, într-o perioadă, deloc scurtă, timpi săptămânali de antenă, unde se manifesta, în mod agresiv, la modul explicit, împotriva Bisericii Ortodoxe Române.

Însă masca simpativităţii[50] sale muşcă din veşmântul cel dumnezeiesc al Bisericii lui Hristos, pentru că el lucrează, în mod sistematic, susţinut financiar din afară şi dinăuntru, la racolarea cât mai multor oameni din Biserica Ortodoxă Română.

Acest om, privit din punctul de vedere al credinței sale, este *un pericol…eclesial*.

Pe *Arie*[51], Sfinţii Părinţi participanţi la Sinodul I Ecumenic[52] îl numeau *unealtă a Satanei* sau chiar *diavolul cu faţă umană* şi asta numai pentru faptul că spunea, în principal, că *Hristos nu este Fiul lui Dumnezeu ci prima creaţie a Tatălui*.

Ce ar fi putut să spună aceştia despre *admirabilii* noştri eretici de azi? Cu cine i-ar mai fi comparat, dacă Arie, copil pe lângă ei, era comparat cu…Satana, cu Lucifer căzut din cer?

Deci domnul Cruceru, ca să încheiem prima acoladă, este un om cu multe calităţi dar folosite prost, foarte prost pentru el, adică împotriva Bisericii lui Hristos şi a Preacuratei Treimi.

Domnul Fortuna, de a cărui viaţă nu m-am interesat prea mult, ci am urmărit, cu multă atenţie, doar disertaţiile sale lungi, fascinante în multe locuri, dar de o virulenţă ce nu sperie deloc CNA-ul[53], este un inginer trecut de a doua tinereţe, cu faţa mereu roşie, aproape mereu, din cauza enervării şi a altei boli, care a luptat la revoluţia de la Timişoara şi a fost cel care a scris prima declaraţie democratică a grupului de revoluţionari timişoreni, după mamă de etnie germană, dar cu o curioasă iubire faţă de *civismul românesc*, înălţat la rang de *dogmă* în organizaţia sa, un *exorcizator energetic* al poporului român, *un călător în astralitatea* lumilor, a sferelor şi a dumnezeilor săi multipli şi un *revelator apocaliptic*, care ne preconizează un sfârşit mult prea apropiat al lumii, în nici…10 ani.

Potrivit propriilor sale declaraţii îşi sponsorizează de unul singur emisiunea de la DDTV, se crede *un deşteptător de conştiinţe*, consideră că Biserica Ortodoxă este una dintre cele mai mari *falsificări şi manipulări* ale omenirii, că Eminescu este *întruparea* unui dumnezeu planetar sau că e *dumnezeul românilor*, că societatea se împarte conform unei stratificări evoluţionisto-spiritualiste, în care apar invenţii antropologice numite: *şerpilieni*, *vulturieni* şi *gorilieni*, vorbeşte despre tot felul de dumnezei, avataruri, reîntrupări, pentru care nu aduce nicio

---

[50] Modul prin care încearcă să se facă simpatic, plăcut altora, pentru a-i duce pe oameni la erezia baptistă.

[51] Primul eretic condamnat de vreun Sinod Ecumenic. Aici pentru detalii: http://ro.orthodoxwiki.org/Arie_%28eretic%29.

[52] Mai multe detalii aici: http://ro.orthodoxwiki.org/Sinodul_I_Ecumenic.

[53] Adică *Consiliul Naţional al Audiovizualului*: http://www.cna.ro/.

probă, nu vorbeşte mai niciodată despre sursele sale de inspiraţie sau despre cum vede, cum i se descoperă asemenea fabulaţii, nu vorbeşte despre scopurile reale ale organizaţiei sale, ca şi domnul Cruceru, consideră monahismul ortodox *o fugă tâmpită* de lume, *o impotenţă civică*, e anti-mason declarat [asta nu e de rău, ci de bine!], se crede patriot şi este, în felul său, face naveta săptămânal / zilnic dintr-un oraş transilvan până la Bucureşti pentru această emisiune şi ne atenţionează asupra *cataclismelor*, de loc îmbucurătoare, care *vor veni* peste România.

Noi înregistrăm emisiunile sale [pe una, incendiară rău de tot, am pus-o şi pe blog la un moment dat, în *Vodpod*-ul[54] nostru], ne minunăm zilnic de noile debitaţii ale dumnealui şi, dacă nu e în timpul unei peroraţii antieclesiale, făcute cu mult sânge, e un vorbitor fascinant, de nota 10.

Pe ambii monştri i-am auzit vorbind, cântând, perorând, predicând.

Domnul Cruceru are voce şi degete bune de chitarist, e vocal, e şfichiuitor când predică, se dă de *martir*, de *bolnav* [el este bolnav, îl credem], e arţăgos, e penibil de multe ori, e candid, e copilăros, e fricos, se amuză, îi plac amuzamentele, îi plac tachinările, îi place să îl lauzi, îi place să îl vizitezi şi se autoinvită ca să te viziteze, e bădăran, intră cu forţa la tine în parohie, se foloseşte de pile, de relaţii, de telefoane şi intră în viaţa ta, în cimitirul tău, în oamenii tăi ca vulpea în păsări sau ca ursul la zmeură.

Domnul Cruceru este atent la detalii şi se repliază, are trupă de şoc, foloseşte mai multe nickname-uri şi te ia prin învăluire, când vede că l-ai atins rău vrea să o laşi mai moale şi să nu îi mai zici de rău, vrea să îl laşi să îşi facă de cap în linişte [aşa e învăţat: ca totul să se facă pe muteşte!], e afectat, vrea să fie considerat *intelectual*, se crede *un bun teolog* dar neagă asta de văzul lumii, vrea discuţii teologice sau amicale în care tu să laşi de la tine şi să pui semnul egal între *erezie* şi *Ortodoxie*, nu vorbeşte online despre credinţa baptistă, se teme să fie ridiculizat, ia în derâdere tot ce se poate de la ortodocşi, ne vizitează atent, zilnic blogul [îi mulţumim şi pe această cale], de la primele ore ale dimineţii, ştie că s-a făcut de râs de multe ori în faţa colegilor săi, mulţi râd de el pentru prestaţia proastă pe care o are pe blog, s-a lăsat de cursul de limbă greacă, când a văzut că nu vine nimeni să îl citească, ştie că e citit şi e comentat numai de ai lui şi când vine vreun ortodox jubilează…

[54] Un canal video, inițial audio-video.

Of, nu se mai termină toată această înşirare de accente personale!…

Adică, domnul Cruceru, ca şi domnul Fortuna, sunt simpatici, sunt oameni cu umor, cu vervă, cu multe trăiri, cuvintele ies din ei cu ţintă precisă, ştiu să privească şi să privească înspăimântător, nu se tem de consecinţe uneori, sunt fanatici, sunt acizi, sunt spectaculos de monstruoşi…sunt nişte oameni care ştiu să denigreze profesionist, care se ţin de acest lucru, care se cheltuie metodic în acest sens, care fac drumuri de zeci de kilometri pentru nebunia de a lupta cu Biserica Ortodoxă, care se fac şi drac şi înger de vreo zece mii de ori într-o oră…şi ambii au afecţiuni la inimă.

Nu te uită niciunul, nu te iartă, nu te lasă în pace şi nici nu au de gând să se liniştească vreodată. Numai moartea, cum spun Sfinţii Părinţi ai Bisericii, e hotarul care opreşte înmulţirea răutăţii şi a apostaziei progresive a omului, sălbăticirea şi demonizarea sa graduală.

Şi ar mai fi un tărâm al salvării, care opreşte destructurarea interioară: pocăinţa şi convertirea la dreapta credinţă.

Însă cei doi *monştri simpatici* (pentru că îţi plac unele accente umane ale lor, dacă tot îi priveşti tot timpul) nu au timp de pierdut, pentru că sunt captaţi de peştele de aur al fanatismului lor şi fug după el şi după fata morgana a iluziei prin toate sferele astrale, dau mâna cu dumnezei închipuiţi şi văd tot ceea ce Lucifer îi pune la televizorul imaginaţiei lui să vadă [ca domnul Fortuna] sau prin toate cotloanele acestui *teren viran*, nelocuit decât de *cimpanzei şi oligofreni*, dar şi *de talibani* [că aşa ne vede domnul Cruceru] numit *România*.

Se mai pot spune *prea multe* despre cei doi, care sunt capii mei de afiş, ai mei, personal, pe cei pe care fac, în aceste zile, investigaţii psihologice, mediate de online-ul WordPressului sau de ecranul televizorului, dar cred că am spus esenţialul.

Sunt oameni care fac rău Bisericii Ortodoxe în mod sistematic, autofinanţându-se şi fiind finanţaţi, şi care…zburdă mult prea nestingheriţi pe imaşurile pe unde s-a scris *Mioriţa* în limba română şi apoi s-a tradus în engleză[55].

Ce le-aş putea dori?! Dumnealor ar dori să le doresc : *spor la lucru în continuare şi faceţi cât de mult rău puteţi Bisericii Ortodoxe*!

---

[55] Aluzie la un articol al său, în care își bate joc de caracterul românilor, de profunzimile lor (lucru care s-a repetat) prin prisma unei balade efigie ca *Miorița*, interpretată tendențios.

Însă noi folosim, pentru ambii, rugăciunea de aici şi altele mai multe, de venire în fire şi pentru pocăinţa lor şi, se pare, că rugăciunile ortodocşilor contează pentru domnul Cruceru:

Comment on welcome back, fibrilatii! by patratosu

By patratosu

uite încă o posibilă explicaţie pentru fibrilaţia de azi dimineaţă:

cineva "mă scrie pe toacă"

http://bb3alesd.wordpress.com/motive-de-rugaciune/#comment-50

Însă, dacă dumnealui suportă cu greu rugăciunile ortodoxe[56], se vindecă tot…*ortodox*, pentru că *practică rugăciunea lui Iisus*[57], care îl salvează de la spital şi de la…moarte.

În ceea ce îl priveşte pe domnul Fortuna, dânsul ne *exorcizează pe noi* şi nu noi pe el, şi pe acest *exorcizator online* nu îl vede nici gândul şi nici pământul, nu îl reclamă nimeni, nimeni nu spune că merge cu lucruri perimate, de *ev mediu timpuriu* [debitările sale sunt de *ev gnostic*, dar asta e altă poveste], dar, poate…că or să ajungă, şi la dumnealui, efectele frumoase ale rugăciunilor Bisericii lui Hristos.

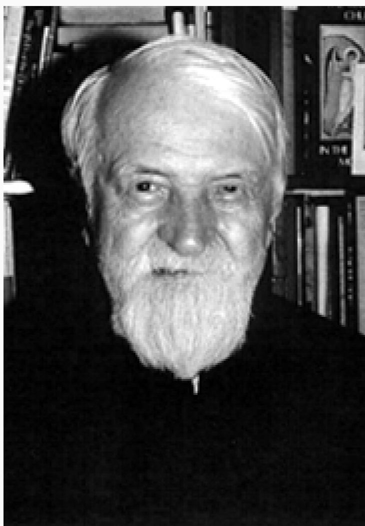
Să ne auzim de bine!

---

[56] A insinuat că noi l-am îmbolnăvit de inimă *prin rugăciunile noastre*.

[57] Acest lucru a spus într-un articol, că a făcut...când a avut probleme cardiace, repet: *din cauza rugăciunilor noastre*.

Despre Teologul cel mare al Bisericii, despre Fericitul Părinte Dumitru Stăniloae la prezent

Când ajungem la Sf. Mănăstire Cernica[58], împreună cu doamna preoteasă, avem două locuri unde ne odihnim: la mormântul Fericitului Dumitru Stăniloae, Părintele nostru şi al Binecuvântatei sale soţii, Maria şi apoi pe băncile, cele două, din faţa Bisericii din cimitir şi undeva în pădure, în pădurea din faţa porţii Mănăstirii, într-un loc unde stăm câteva clipe, cu faţa în sus, pe iarbă, privind cerul.

De la cimitir și până în pădure e ca şi când ai trece de la liniştea amintirii la moarte şi la rugăciunea în faţa Sfinţilor Cernicăi, la isihia din pădure, la isihia în mijlocul gâzelor şi al mirosului puternic de pământ, iarbă şi copac verde.

Uitasem cu totul că astăzi e ziua sa de pomenire, şi colegii[59] de la *Război întru Cuvânt* mi-au amintit acest lucru, prin articolele lor dedicate *Teologului prin excelenţă* al românilor ortodocşi.

Nu l-am văzut niciodată, pe viu, pe Fericitul Dumitru dar citirea inimii şi a cărţilor sale, legătura cu el prin rugăciune, m-a făcut ca, în viaţa mea şi a familiei mele, el să fie nu doar *Părintele Dumitru Stăniloae* ci *Fericitul nostru Părinte Dumitru Stăniloae*, împreună cu *Binecuvântata sa prezbiteră Maria*.

---

[58] Articol scris pe data de 5 octombrie 2007. Aici, pentru detalii despre Sfânta Mănăstire Cernica: http://www.manastirea-cernica.ro/.

[59] Ne-a plăcut să avem întotdeauna bun simț...și am numit *colegi*, ca și în acest caz, pe unii care păreau că fac un serviciu Ortodoxiei ca și noi.

Numai că ei au rămas anonimii cu interese extremiste, despre care nu știm nimic de 3 ani de zile, care atrag pe alții ca ei...și nimeni nu pune semnul de întrebare în dreptul lor.

Ceea ce înseamnă că sunt cunoscuți de către alții, că ori sunt monahi ori creștini mireni, care au o susținere suspectă, însă în limite pietiste.

Adică în rugăciunile noastre îi pomenim ca pe nişte Sfinţi, din cauza multiplelor lucruri pe care ni le-au *lucrat dumnezeieşte* în viaţa noastră.

Nu cred că am vorbit cuiva, până acum, despre aceste lucruri sau poate am uitat.

Însă Fericitul Dumitru a fost acela, prin ale cărui rugăciuni, m-a făcut să am aplecare pentru traduceri şi pentru limbi străine.

Într-o zi m-am pomenit rugându-mă lui şi am trăit o mare deschidere a minţii, care m-a făcut să simt că pot să citesc *adâncurile unui text*, nu doar *sensul cuvintelor*.

Acest lucru a fost copleşitor pentru mine, pentru că nici nu îmi dorisem acest lucru şi nici nu credeam că trebuie să îl fac.

Însă, aşa cum multe s-au întâmplat în viaţa mea împotriva voinţei mele, fără să le doresc şi acesta a venit pe nepusă masă. Însă, pentru că pe fiecare zi am văzut că lucrurile nu sunt de glumă, ci acest har chiar se lucrează întru mine, a început să mă înspăimânte copleşitoarea sarcină pe care o am în faţă.

Dar primul om, care mi-a atras atenţia asupra *posterităţii reale* a marelui nostru Teolog, a fost un Părinte, pe atunci Ierodiacon, care mi-a spus, că anumiţi monahi ai Cernicăi şi anumiţi credincioşi, văd în unele momente Îngeri, care îi străjuiesc mormântul.

Acest lucru mi-a intrat la inimă din primul moment, nu mi s-a părut deloc *nefiresc*, ţinând cont de imensa sa luciditate sfântă şi adâncime de cuget, pe care o emană toate cărţile şi studiile sale teologice.

Deşi nu mă bucură faptul că am spus ce am spus despre cum am început să am apetenţă pentru limbile străine, trebuia să evoc cumva prezenţa sa în viaţa noastră. Însă, când am început să văd în el pe *Sfântul Bisericii*, lucrurile au luat o turnură spectaculoasă, înmulţindu-se certitudinile sfinţeniei sale în viaţa noastră.

Deşi, la prima vedere, înlănţuirea unor momente discrete, diferite ca timp, nu ar avea, poate, legătură interioară pentru unii, pentru noi, acest puzzle de întâmplări răsfirate a creat o cinstire, pe care nu a forţat-o nimeni, ci a crescut, de la sine, din harul lui Dumnezeu.

Am întâlnit apoi alţi oameni, care l-au cunoscut direct, care l-au audiat, care i-au fost prieteni sau ucenici. Cei care nu l-au stimat mi-au dat multe alternative, ca să mă îndoiesc de sfinţenia lui.

Cei care l-au iubit, pentru că l-au înţeles şi au crescut din măreţia lui, mi-au dat atâtea motive să cred în sfinţenia lui, încât

numărul celor care îmi spun că *nu este Sfânt* nu ajung să schimbe certitudinea din inima mea.

Acum, cel mai greu de explicat, este *prezenţa lui cu noi*, în casa noastră, în călătoriile noastre, când slujim sau predicăm, ca şi prezenţa altor Sfinţi, care ne sunt atât de prieteni fiinţei noastre, încât cei de lângă noi, din familie sau rude ni se par *prea departe* în comparație cu ei.

Cineva care crede în stafii, vârcolaci, spirite…ar crede că ne întreţinem cu el sau cu ei, cu Sfinţii, ca şi cu nişte spectre, care ar umbla prin jurul nostru ca fulgii de nea sau ca puful de păpădie.

Alţii, care nu cred în Sfinţi, ar putea să creadă că îmi închipui că ei sunt cu noi, că am nişte păreri, că fabulez despre nişte lumi, care nu există şi că îmi place să trăiesc în năluciri. Nu i-aş putea convinge pe niciun dintre ei că *spun* sau *nu spun* adevărul.

Însă, aşa cum nu pot să spun: *Alo, băiatu, acesta e harul, e ceea ce ne sfinţeşte pe noi!*, tot la fel nu pot să spun *cum simt* prezenţa lor lângă mine, deşi nu îi văd sau cum sunt ei cu mine, deşi eu sunt un foarte mare păcătos pe lângă slava şi măreţia lor. Ceea ce scriu eu acum pare *un non sens* şi poate că este *un non sens* pentru mulţi.

Însă, ceea ce este de neînţeles pentru unii, pentru mine e o certitudine care mă ajută, care mă umple de har, care mă umple de bucurie, care mă face să văd transparent, să văd prin lucruri şi, mai ales, să-mi văd păcatele mele, distanţa enormă între mintea mea plină de patimi şi de înşelări multiple şi...curăţia sfinţeniei lor.

Demersul meu evocator este unul periculos, pentru că ce poate înţelege unul şi se poate întări din ce am spus eu, pentru altul este o sminteală enormă şi pericol de cădere.

Însă, de fiecare dată, adevărul experienţei este paradoxal şi experienţa ca atare nu are termeni de comparaţie într-o logică umană, care nu a luat contact direct cu realităţi de acest fel.

Însă, pentru mine ca om, care mă iniţiez în Teologie mereu şi ca preot, ca familist şi ca teolog, ca român şi ca om al Bisericii, prezenţa sa în istoria şi viaţa noastră, a Dumnezeiescului Dumitru este o continuă invitaţie la a depozita în tine cât mai mult, cât mai multe, pentru o sinteză personalizată.

Cărţile sale sunt sinteze ale sintezelor personale. Predicile sale sunt elaborări una cu viaţa lui. Comprimarea în sine a unei istorii, unde el a fost mai mare cu trei capete decât istoria în care

a trăit, asta înseamnă şi *măreţie* dar şi *o neclintire*, *o vânjoasă neclintire* din viaţa teologică a Ortodoxiei.

Privind în urmă, mi se pare incredibilă viaţa sa istorică, asumarea sa teologică, asumarea neamului din care face parte, echilibrul său supraman de multe ori, candoarea cuvintelor sale, preluările teologice surprinzătoare, adâncirile sale patristice monumentale, suferinţele sale neînţelese, grijile sale sfinte ca să ne dea o exprimare teologică apriată, corectă, de secol XX, unde?, într-o cenzură iritantă mereu şi debusolantă pentru mulţi.

Să aduci *Filocalia* într-o limbă modernă, cu multe fragilităţi, să faci studii de *Teologie Dogmatică* de o fineţe şi o exactitate dogmatică înspăimântătoare, atunci când cugeţi la ea, să te intimizezi cu Sfinţii pe care îi traduci, până când trăieşti ca şi ei, să predici, să predai, să slujeşti, să educi, să faci ucenici cu grija şi răspunderea pe care el a făcut-o înseamnă să fii *incredibilul* acela pentru oameni, unul dintre aceia de care lumea nu este vrednică.

Pentru mine, personal, Fericitul Dumitru, Părintele nostru, face parte din stirpea de oameni prea rari ai Bisericii, din neamul coloşilor lui Dumnezeu, la care trebuie să te raportezi cu reverenţă maximă.

A face Teologie după el, fără să ţii cont de el şi fără să continui munca lui de străluminare a sensurilor teologice ale credinţei ortodoxe înseamnă *să lupţi împotriva voii lui Dumnezeu*, Care a lucrat, într-un mod perplexant, în acest om dumnezeiesc.

El, la timpul prezent, este omul, unul dintre oamenii, care mă fac să gândesc cu seriozitate maximă la ceea ce înseamnă *a fi Teolog* şi *Preot*, şi înţeleg, pe fiecare zi, că aceste lucruri sunt înmărmuritoare, când încerci să le atingi.

Dacă vrei *să te joci de-a teologia* şi *preoţia*, o poţi face, pentru că nu ştii *cu ce te joci*. Dar dacă Dumnezeu îţi picură un gram de frică de Dumnezeu şi de conştiinţă, nu mai ai chef de mândrie câtă veşnicie ai în faţă.

Lucurile serioase, lucrurile făcute cu Dumnezeu şi cu oamenii care sunt în Dumnezeu, în Acel Dumnezeu, Care te cutemură prin măreţia slavei şi a iubirii Sale sunt lucruri şi oameni cu care nu trebuie să te joci, pe care nu trebuie să îi contrazici nici în vis.

Cinstirea dată Sfinţilor trebuie înţeleasă nu doar în sensul că te închini lor şi le ceri ajutorul sau ai două Icoane în casă cu chipul lor. Nu!

E ceva mult mai mult să cinsteşti pe cineva, pe un Sfânt. Cinstirea adusă Sfinţilor este această cutremurare plină de dragoste în faţa măreţiei vieţii lor istorice dar, mai ales, a simţirii slavei pe care o au ei acum, în cer, stând în faţa lui Dumnezeu.

În viaţa unui Sfânt, îmi amintesc acum, stă scris că acesta a avut vedenia unui Drept al Vechiului Tetament, că a văzut, din voia lui Dumnezeu, în slava lui Dumnezeu, pe unul dintre Drepţii Vechiului Testament, pe unul dintre Sfinţii de care Scriptura spune doar câteva cuvinte, de cineva de până în Sfântul Noe mi se pare.

Şi când l-a văzut Sfântul în viaţă pe Sfântul Vechiului Testament a crezut că a venit tot cerul sau soarele la el şi a simţit că nu poate să facă faţă măreţiei a ceea ce vedea şi credea că o să moară de atâta bucurie.

Însă Sfântul din Vechiul Testament i-a vorbit Sfântului încă în viaţă şi i-a spus că nu e Domnul, ci e Sfântul cutare şi că nu trebuie să se teamă, pentru că aşa dă Dumnezeu slava Sa acelora, care Îl iubesc pe El şi fac voia Lui.

Concluzia: dacă un Sfânt a văzut, în vedenie, pe un al Sfânt şi a crezut că *vede tot cerul deopotrivă*, ce se va întâmpla atunci, când va veni Domnul în slava Sa, împreună cu toţi Sfinţii şi Îngerii Săi sau ce văd Sfinţii în extazele lor, din veşnicia Împărăţiei lui Dumnezeu, încă fiind ei în trup?

E înspăimântător de frumos! E copleşitor cu totul! Posteritatea actuală a Fericitului Dumitru, pentru mine, personal, e frumoasă la culme! El e mai viu decât oricând, e mai aproape ca niciodată şi este mai dulce inimii noastre mai presus decât oricât de multe *cuvinte* sau *necuvinte* am spune.

Astăzi am ales să spun *cuvinte*…Puteam să spun şi *necuvinte*, dar, cu siguranţă, că tăcerea mea nu v-ar fi spus detaliile pe care vi le-am spus.

Iar dacă vi le-am spus nu trebuie să mă idealizaţi sau nu am vrut să vă şochez. Ci vi le-am spus ca să îndrăzniţi în credinţa şi dragostea dv. faţă de Domnul, de Maica lui Dumnezeu, de Sfinţii şi de Îngeri Săi, pentru ca Dumnezeu și Sfinții Lui să vă vorbească în inima şi în viaţa dv.!

Tocmai pentru că vă reţineţi dragostea, cuvintele de dragoste faţă de Dumnezeu şi de Sfinţi, relaţia dv. cu Dumnezeu şi cu Sfinţii este una *oficioasă*.

Dacă vă lăsaţi dragostea să vorbească sau să cânte, dacă vă lăsaţi inima să spună adevărul din conştiinţa dv., atunci inima dv. va fi un paradis, unde vă veţi întreţine cu Sfinţii şi cu Îngerii lui

Dumnezeu şi unde Împăratului cerului şi al pământului Îi place să privească şi să locuiască.

Despre Dali, care m-a învăţat că Dali e numai unul

Ca pictor şi ca om[60], ca om al atenţiei, în adolescenţa mea am învăţat din cutezanţa lui, din franchetea lui, din egolatria lui, din excesele lui de tot felul, din ostilităţile lui multiple cu Dumnezeu şi cu Biserica Catolică.

Salvador[61] a fost, într-un anume moment al vieţii mele, *o respiraţie personală*. M-am comportat şi am gândit ca el, cu orgoliul lui, cu demonismul lui…cu vulnerabilitatea lui.

Acum, dincolo de cariera mea literaro-artistică de scurtă durată, frântă cu totul de darul pocăinţei lui Dumnezeu, Dali mi se pare un om, pe care îl iubesc mult…dar cu care sunt ireconciliabil.

Raportarea mea la el, ca şi la Shakespeare[62], la Byron[63], la Hafiz[64], la Picasso[65], la Beethoven[66]…oameni cu care trăiam în sculare şi în culcare acum vreo 10 ani, cu care mă desfătam, umblând de la comedie la dramă, de la absurd la tragedie, de la vodevil la simfonie, de la gazel la haiku…e o raportare ca la nişte umbre din trecut, la nişte siluete din trecut, care îmi sunt dragi, pentru că le cunosc şi adâncul de bine din ei, dar cu care nu mai pot să am atingeri sufleteşti adânci.

Însă, câteodată, ca în această seară…mă apucă melancolia de ei, de *vechii mei prieteni*.

---

[60] Articol scris pe data de 18 octombrie 2007.
[61] Mai multe detalii despre sine aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Salvador_Dal%C3%AD.
[62] William Shakespeare**:** http://en.wikipedia.org/wiki/William_Shakespeare.
[63] George Gordon Byron: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Gordon_Byron.
[64] Sau *Hafez*: http://en.wikipedia.org/wiki/Hafez.
[65] Pablo Diego José Francisco de Paula Juan Nepomuceno María de los Remedios Cipriano de la Santísima Trinidad Martyr Patricio Clito Ruíz y Picasso Lopez: http://ro.wikipedia.org/wiki/Pablo_Picasso.
[66] Ludwig van Beethoven: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ludwig_van_Beethoven.

Tablourile lui Dali de sub aceste rânduri sunt, pentru mine, un fel de *plâns*, că nu pot împărtăşi cu el, cu ei, cu toţi aceşti oameni extraordinari…şi bucuria pocăinţei mele şi bucuria harului lui Dumnezeu din inima mea.

Există iubiri ireconciliabile pentru că există oameni care aleg diferit.

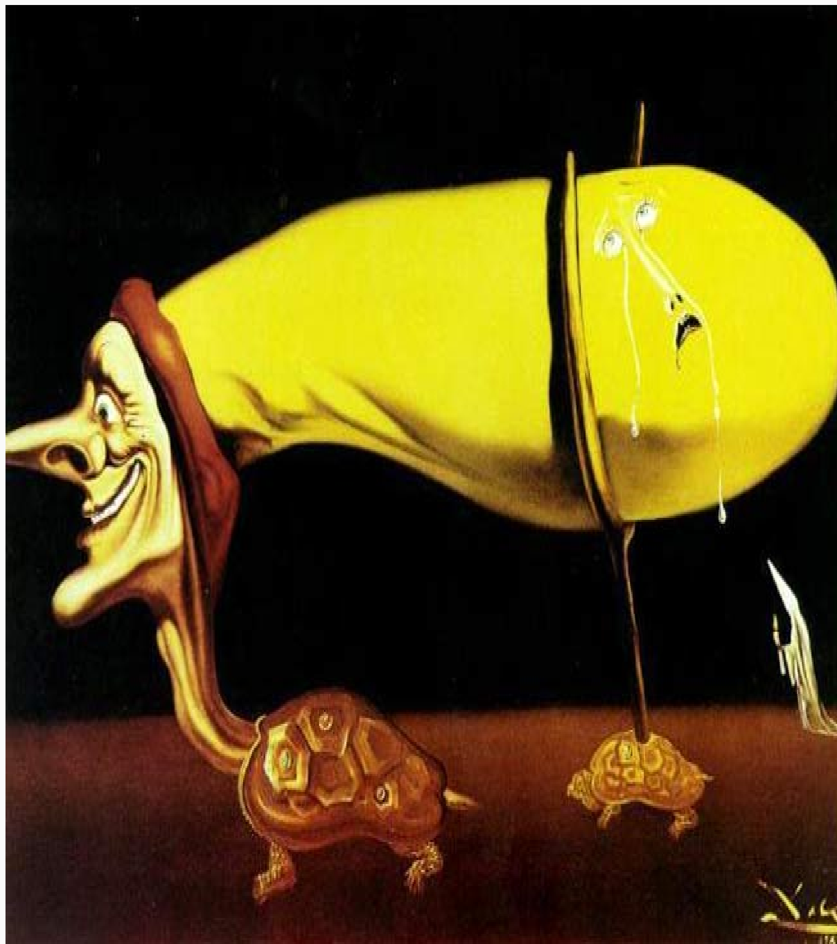

Pentru o viziune totalizatoare asupra vieţii şi a operei lui Salvador Dali intraţi *aici*.

La ieșirea la pensie a blogului...„La Pătrățosu”

La mulţi ani, pensionarule![67]

Motto:

„Nu vă pot spune ce satisfacţie am avut
(*păcătoasă*, dar *păcatul mărturisit*
e pe jumătate iertat, nu?)
cînd am trecut vijelios pe lîngă (la vremea aceea)
cele 57.000 de accesări ale lui *Bastrix*
şi l-am lăsat în urmă cu ochii în lăcrimi,
mirîndu-se de baptiştii cu multe emoticoane”.

Pastorul baptist Marius D. Cruceru,
19 oct. 2007, când s-a pensionat ca blogger.

Deşi evocările se fac post-mortem, e bine să începi de pe acum, să începi…cu *pensionarea*. Când omul se pensionează trebuie să îi dai un baston, o pălărie, o bucată de ciocolată, un pieptene, un emoticon…

Însă, să nu divagăm! Avem lucruri serioase de discutat, şi comunitatea online e cu ochii pe…ceas.

Băi, fratele meu de culoare albastră, n-am văzut articol mai orgolios decât cel de astăzi, al *fratelui Cruceru*, de când mama m-a făcut!

L-am citit cu vocea tare, l-am recitat, ne-am râs pe noi din răsputeri…poate o să şi-l înrămez, cine ştie?, şi când vine *unul* pe la mine sau *altul*, îi spun: *Priveşte aici, bătrâne! Dacă vrei să ştii cum arată cele 8 păcate capitale, amestecate cu altele o mie, ia de citeşte, frate, studiază!*

Însă, pardon, aici avem de-a face cu *o evocare*, nu cu *o şezătoare*.

Motto-ul emisiunii curente, cel din dreapta-sus, are nevoie de o punere în pagină corectă. Să privim indicatorul *de normalitate* al confratelui nostru, adică producţia sa după un an

[67] Articolul de față a fost scris pe data de 19 octombrie 2009, ca o reacție firească la nesimțirea cu care ne-a indispus, pentru o perioadă, pastorul Marius Cruceru și prietenii săi.

de blogging, pe blogul său principal, pentru că mai are 5-6 în dotare [atât ştim noi...deocamdată]:

October 2007 (53)
September 2007 (80)
August 2007 (89)
July 2007 (88)
June 2007 (46)
May 2007 (46)
April 2007 (32)
March 2007 (31)
February 2007 (5)
January 2007 (1)
November 2006 (1)
October 2006 (1)

Toate adunate sunt 473 de postări.

Atât a putut omul, atât a făcut. Dar dânsul spune: „Sute de pagini, zeci de mii de cuvinte, mii de comentarii, dar a meritat. Din plin".

Dacă dânsul are 473 postări şi are sute de pagini şi zeci de mii de cuvinte, noi, la postările noastre kilometrice, care au ajuns acum, doar la ***1169***, fără paginile auxiliare, din dreapta sus, care nu intră în calcul şi în afară de scrierile de pe celelalte bloguri ale noastre, noi ar trebui să fim de vreo 10 ori mai *mândri* decât dumnealui. Dar mândria e *caracterul dracului*….şi nu ne place să ne complăcem cu el.

Deci, felicitări, domnule Cruceru! Nota 10 la scris şi la numărul de pagini. Sunteţi şi veţi rămâne *cel mai bun* dintre pastorii baptişti de pe WordPress, o adevărată *mirare* a mea, o adevărată *semilună* ivită dintre norii Oradei spre…Bucureşti.

Însă, gura mândrului…adevărul grăieşte. De ce grăieşte adevărul? Pentru că aşa a vrut gura dumnealui: să mai zică şi adevărul!

Când dânsul s-a panicat de prezenţa noastră, numai a noastră, s-a întâmplat pe la începutul anului, prin lunile aprilie-mai 2007.

Blogul său a apărut pe 19 octombrie 2006 şi a scris o mică zgaibă acolo. În luna noiembrie la fel: o altă mică postare.

Noi am apărut pe 6 decembrie 2006, cu vreo câteva zeci de postări odată şi 4 pagini paralele iar dânsul nu a scris nimic în decembrie 2006. În ianuarie 2007 a scris doar o postare.

Dacă doriți să vedeți câte articole am scris noi în lunile ianuarie-februarie 2007, vă stăm la dispoziție cu lunile pe blog[68].

În februarie 2007 a scris 5 postări. Începe *să ne vadă*. Şi vine şi *fatidica* zi de 15 februarie 2007, când domnul Cruceru vine la noi pe blog, pe *amărâtul* nostru blog de ortodocşi şi ne face primele două comentarii, dar nu oriunde, ci la *Cursul nostru online de Teologie Mistică Ortodoxă*:

1

patratosu |marius.cruceru@gmail.com | patratosu.wordpress.com | IP: 86.120.60.222

Îmi permiteți o sugestie? Scoateți trimiterea la site-ul de fotografie! Nu puteți controla ce apare acolo...și unele fotografii nu se potrivesc pe același site cu „imagini cuvioase”. Același MC[69].

Feb 15, 11:29 PM: *Anuntam a 5-a prelegere a Cursului online de Tologie Mistica Ortodoxa*

2

patratosu | marius.cruceru@gmail.com | patratosu.wordpress.com | IP: 86.120.60.222

Stimate domnule Dorin, vă felicit pentru acest curs și pentru întregul site. Este nevoie de acest fel de inițiative și în cadrul cultului dumneavoastră și în cel din care eu fac parte.

Să auzim de bine și Doamne ajută!

Feb 15, 11:28 PM: *Anuntam a 5-a prelegere a Cursului online de Tologie Mistica Ortodoxa*

Istoria consemnează această *întâlnire* de gradul 4 cu *mare emoţie*. Nu ştiam *cine este*, *ce vrea* şi *de ce*…ne atenţionează asupra unor lucruri.

Sau de ce constată *doar* unele lucruri. Ne informăm rapid…şi…îi răspundem *domnului profesor* Marius Cruceru:

bastrix | dorinfather@yahoo.com | bastrix.wordpress.com | IP: 86.121.32.243

[68] În ianuarie 2007: 125 și în februarie 2007: 107 articole. Pledoaria principală a acestui articol e aceea că pastorul Marius David Cruceru a început să scrie pe WordPress numai din cauza invidiei pe care i-a stârnit-o prezența noastră la nivel online.

[69] Comentariile au fost făcute, din ambele părți, fără diacritice...și Cruceru se semnează *același MC*, deși nu avusesem niciodată relații până atunci. Aveam să cunosc atât mitomania cât și orgoliul său rănit în scurt timp.

Domnule profesor,

ne bucură elogiul dv. și pasul pe care l-ați făcut, acela de a trece din *umbra cititului* la *comentariul la vedere*.

Tocmai de aceea, pentru acest gest, sunteți în blogroll-ul nostru de astăzi, atitudine de care nu ne bucurăm din partea dv. sau din partea asociației[70] *Agora Christi*, deși noi, ca preot ortodox, știm să elogiem munca unor frați neoprotestanți sau *evanghelici*, cum vă denumiți de ceva timp în discuțiile private sau colocviale.

Cred că asta face diferența.

Dacă avem noblețe și știm cine suntem nu ne temem să vorbim și să apreciem pe cei cu vederi deosebite. Ci dimpotrivă, ca profesor de *Patristică*, dv. știți că Părinții Bisericii celei una nu numai că aveau *noblețe* ci simțeau realitatea iconomiei lui Dumnezeu cu omul ca pe *un flux continuu* al vieții lor.

În ceea ce privește imaginile de la *Flickr* ele sunt paradigma a ceea ce este lumea și a ceea ce este omul în afara Bisericii lui Hristos, a Bisericii Ortodoxe.

Oamenii transfigurați ai Bisericii intră în categoria: *Imagini sfinte și cuvioase*.

Între omul *gol de har* și *omul plin de har* se face diferența, se simte diferența.

Pe mine nu mă doare diferența, daca pot să o disting. Nu mă stresează mărturia dv. personală despre credința pe care o împărtășiți[71].

Însa se dovedește că nu aveți transparență prea mare atâta timp cât numele dv. sau cultul din care faceți parte nu are o evidență *izbitoare* pe blog, adică *lipsesc cu desăvârșire*.

Asta dovedește că încă sunteți tributarul/-ii *cameleonismului religios*, păstrat din fostul regim[72], fapt pentru care, între adepții dv. sunteți *Biserica lui Dumnezeu* iar, în afară[73], sunteți *neidentificabili confesional*[74].

Mă rog, astea sunt problemele dv. Noi așteptăm intrarea în Sfântul și Marele Post și umplere cât mai multă de pocăință și har.

Vă dorim și dumneavoastă pocăință și bucurie.

Pr. Drd. Dorin Octavian Picioruș

Feb 16, 11:37 AM: *Anuntam a 5-a prelegere a Cursului online de Tologie Mistica Ortodoxa*

---

[70] Care nu a existat niciodată în mod real.

[71] Nu mă stresează, cu alte cuvinte, credința dv., domnule pastor Cruceru, care nu știți să fiți nici măcar *elegant* darămite *creștin*, în așa fel încât, să vin peste comunitatea dv. cu evanghelizarea, cum vă strezează pe dv. Ortodoxia mea, de nu mai știți cum să ne furați credincioșii.

[72] Din modul cum vă fofilați printre ortodocși în timpul regimului comunist, pentru a-i momi să meargă la casele dv. de rugăciune.

[73] În societate sau când stați de vorbă cu creștinii ortodocși.

[74] Mai pe înțeles: vă ascundeți confesiunea, nu spuneți că sunteți *baptiști*, nu spuneți în mod explicit în ceea ce credeți, dar aveți un discurs nihilist și calomniator la adresa Bisericii Ortodoxe. La fel fac și celelalte secte și grupări religioase din România.

Adică: *cu actele la vedere*.

Domnul profesor reintră în penumbră. În martie se apucă de treabă: 31 de postări. În aprilie scrie: 32.

Eforturile sale sunt *grele* sau *face eforturi*. Când nu cam scrii şi scrii o pagină, ţi se pare că ai scris o carte. Prăpăd de greu!

În luna mai reapare pe blogul nostru cu un mesaj trăsnet:

> ***patratosu*** | marius.cruceru@gmail.com | patratosu.wordpress.com | IP: 86.120.60.236
>
> da! 😃[75]
>
> May 25, 9:49 PM: *M-am gândit să protestez "altfel": paste-ist*

Eeh, nu e tare?! E beton…

Cred că prin mai-iunie 2007 [la oboseala mea de acum, e normal să nu mai îmi aduc aminte exact] a început atacul la cele 57 de mii de accesări[76] ale noastre, corecte, muncite, netrucate[77].

Dacă o singură săptămână, reţineţi, dăm drumul la scripturile de auto-votare ale blogului, de care am făcut rost, avem…*o sută de mii* de accesări într-o săptămână.

Însă acest lucru nu se va întâmpla. Urmăriţi-ne zilnic…şi o să vă daţi seama de acest lucru: nu vor fi niciodată salturi spectaculoase în monitorul nostru de accesări!

Adică domnul Cruceru are peste 200 de mii de accesări acum, *fasonate cu grijă*, adică *trucate*…cu mii de ajutoare interne şi externe, trase de păr.

Ce s-ar întâmpla dacă peste o săptămână am avea… 100.000 de vizite odată? Nu?!!...Am părea *mai deştepţi* decât suntem? Am scrie *mai mult*? Dacă ar comenta în neştire o trupă de ciraci[78] de-ai noştri, nişte vai de mama lor de comentarii, mi-ar face articolele *mai…deştepte*? Nu prea cred.

La câţiva dintre ucenicii şi prietenii mei le-am interzis să scrie comentarii pe blogul meu [îmi scriu în mod privat] şi să mă ajute cu clicăreala…

Asta când a început să-i enerveze campania de auto-voting a domnului Cruceru. Detest la culme să mă auto-mint, să mă auto-înşel cu beculeţe, cu sclipici, cu descântece…care astupă urechea conştiinţei.

---

[75] Un emoticon...pentru că tot nu îmi plac.

[76] Adică intrări directe pe blogul nostru principal.

[77] Adică neajutați de coechipierii clickări, cum e ajutat pastorul Cruceru: prieteni, studenți, familie.

[78] Cirac = discipol, elev, protejat, ucenic.

Să urmărim scorul, totuşi!

Odată cu luna iulie-august 2007 (era şi domnul Doru Pope în circuit, care atinsese cote delirante tot la fel de…*straniu*) a început marele orgoliu al pastorului baptist şi al colegilor şi ucenicilor săi…de a face din *La Pătrăţosu* cel mai bun, cel mai viril, cel mai incendiar, cel mai suprem blog.

Iarăşi nu mai ştiu luna...însă s-a intrat în auto-voting înspăimântător. Articolele sale erau tot la fel de mici, tot la fel de slabe, nu se refereau niciodată la teologia baptistă, erau cancanice, la un moment dat a avut străluciri frumoase, dar numai când a fost vorba de persoana şi familia sa…dar comentarii gârlă.

Câtva timp nu ştia cum să pună filme de pe *You Tube* şi îl enerva asta. Tocmai de aceea nu a pus multe. Părerea mea, nu?!

Până la urmă şi-a dat seama. Când vorbeşte, în ultimul său articol de astăzi, despre faptul că *domeniul* său este 70% plin, se referă, de fapt, la cei 50 mb de fotografie, pe care îi are, pentru că domeniul free pe WordPress, în ceea ce priveşte scrisul, adică postările, este nelimitat.

Poţi să scrii mii de postări, dacă te duc brâiele de la pantofi şi există şi moduri de a pune fotografii fără să foloseşti contul de la WordPress, dar pe asta nu o ştie. Eeeei, alta!…Bravo lui!

Am avut polemici de-ale lui peşte[79] cu dumnealui în momentul când am scris, când am scris...că am vorbit cu un baptist…şi am simţit draci în el. Asta l-a enervat teribil. Apoi a fost chestia cu Wurmbrand[80].

Atunci, ca şi când l-aş fi înjurat de mamă, pe el şi pe prietenii dumnealui…au început comentariile, injuriile, beştelelile… Şi prostie mare am făcut că nu le-am dat pe toate, fir a păr, la comentarii, ci le-am şters. Era să îmi ia blogul *foc* şi nu mai multe!

Bineînţeles că era dezolant să văd cum apar, pe fiecare zi, blogul lui X, blogul lui Y, toţi *baptişti*, care nu spun nimic despre ei, despre ce cred ei…ci taie frunză la câini majoritatea[81]. Mai sunt şi unele excepţii notabile.

---

[79] Fără rost, fără sens...numai pentru că avea orgoliul rănit și trebuia să se dea în spectacol în fața comunității lui.

[80] Un articol despre convertirea acestuia la Ortodoxie. Însă, în loc să se ducă să se ceartă cu sursa mea...pe care o citasem, a venit tot peste mine.

[81] După ascensiunea noastră la nivel online s-au autoîncurajat să facă bloguri multe, pentru ca să ne țină piept. Însă bloguri multe baptiste, anonime...fără vreun proiect serios.

Erau şi sunt vreo 6-7 bloguri în primele 100[82], pe faţă, baptiste [adică aşa, cu dute-vino[83]] şi ele ne vizează numai pe noi. Pe altul cine? Nu?! Ce rost are un blog baptist pe primele locuri în top, aşa cum a spus domnul Cruceru astăzi, decât din orgoliu?

Adică ei *o are mai mare*…şi noi *mai mică*…Mă refeream la *cota de popularitate*.

Însă, are dreptate: intră 10 pe blog, prieteni de-ai săi, ucenici, pastori şi confraţi de universitate, fraţi şi surori…şi deschid o pagină de zeci de ori.

Pagina care vor să intre în top, aia intră! Vezi acum două minute, în ratingul postărilor, în primele 10, un articol al său, iar peste 10 minute e alt articol de-al său în top ten.

Băi, frate, te minunezi! Zici că nu e adevărat. Mă duc să citesc articolul…şi bineînţeles, e dăla *fain*[84]…Lol![85] Îmi trecea repede curiozitatea.

Când am încercat scripturile de care vă spuneam, am făcut un blog experimental pe care l-am rejectat în aceeaşi zi. Am zis să vedem dacă e *chiar aşa*.

Eu am intrat de la un calculator, de la altul, alt prieten a intrat de la altul, iarăşi am intrat…şi în două ore aveam…7000 mii de vizite. Scriptul face 100 de accesări la fiecare declanşare a sa.

Am zis că nu e adevărat. M-a enervat teribil când mi-am dat seama, că noi am putea avea un jaf de widget, care multiplică traficul, în comparaţie cu alţii…nu?!

Am şters blogul acela şi gata. Aveam un blog cu o singură postare…şi 7000 de vizite. Tare, nu?! Dacă mă vedea cineva zicea că sunt *genial rău*.

Adică, domnul Ciutacu *genial*[86]…şi mai veneam şi eu. Nu există aşa ceva…frate! Doi nu să poate. Numai unu. Domnul Ciutacu, autointitulatul *geniu al Carpaţilor* şi atât!

Scuze că iar am divagat! Ce să mai zic?! Ne bucurăm că *fratele* Marius Cruceru şi-a ales *partea cea bună*.

Pensionarea e întotdeauna *turtă dulce*. Poate că o să ne dea, până la urmă, tot cursul de greacă[87] şi, măcar, vreo 3-4

---

[82] În topul românesc al celor 100 de bloguri din WordPress, pe baza audienței lor. Însă audiența blogurilor baptiste nu a fost și nu este reală...ci aranjată, pentru că pe ei îi interesează să se vadă acolo, în față...și nu să scrie ceva serios.

[83] Înțelegi printre rânduri cine sunt...

[84] Adică prost.

[85] Lol = *Lots of Laughts*, *cf.* http://ro.wikipedia.org/wiki/Lol. În loc de emoticoane zâmbărețe.

[86] Conform prezentării orgolioase, dar fără fundament, a lui Victor Ciutacu de pe blog său. A se vedea: http://www.ciutacu.ro/.

predici de-ale domniei sale[88], ca să mai vedem cum e cu *stilul*, cu *conţinutul*, cu *sintagmele* în predica baptistă contemporană din congregaţia sa.

Domnul Ţon[89], dacă acum s-a pătat[90], trebuie să-i echivalăm multele sale predici la noi parametrii.

Domnul Cruceru, fiind dintre cei *nepătaţi*, dintre *stegarii noii generaţii*, cât şi domnul Mihail Neamţu al nostru[91], dintre cei care *se dezic* şi *osândesc vehement*, pe cei care au făcut compromisuri, pe cei care s-au mânjit cu comunismul ista, trebuie să ne dea noi exemple de moralitate, verticalitate şi candoare[92].

Mă încearcă acum *emoţia* despărţirii. Nu-i aşa, orice despărţire e dureroasă. Îmi întind ambele braţe, domnule *coleg* David Marius Cruceru şi vă îmbrăţişăm, da, pe dv., care v-aţi arătat atât de *bun* şi de cameleonic cu noi, încât, toate manualele de Sectologie, pe care le învăţaserăm, au pălit pe lângă puterea dv. de *penetrare* a zidurilor *inamice*!

Ne cerem iertare că nu am ştiut cât orgoliu vă animă şi cât de mult aţi vrut să ne… *faceţi* la rating! Ne cerem iertare că nu v-am luat niciodată în seamă la modul serios[93]…şi dv. v-aţi bătut cu morile de vânt, ca sărmanul Don Quijote.

Avem partea noastră de *vină*, frate David, că nu am fost *mai proşti* decât trebuia, ci, dimpotrivă, am scris aşa cum scriem noi de obicei.

Dv., cred că înţelegeţi, că noi mai avem şi viaţă personală şi alt scris, şi alt vorbit, pe lângă vorbiturile astea de pe blog, ca şi dv., de altfel.

Şi cred că v-aţi cam pus problema: *Bă, nebunu' ăsta scrie în neştire pe blogul ăla al lui. Ce cărţi are mă ăsta, dacă aici scrie aşa de mult, că toţi baptiştii noştri, calfe şi zidari, nu îi fac faţă?!*

Chiar şi acest scris, după munca şi slujbele de astăzi…e un efort totuşi prea mare…Dar, pentru dv. …pentru pensionarea dv., ne-am mai stors puţin de vlagă.

---

[87] Un proiect început și niciodată terminat.

[88] Mai apoi ne-a dat din destul, și audio și video, dar nu ne-au impresionat mai deloc.

[89] Iosif Țon. A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Iosif_%C5%A2on.

[90] Potrivit unui articol al domnului Cruceru, cum că a fost și el *turnător* la Securitate.

[91] Adică ambii lăudăroși cât cuprinde și enervați post-factum doar pe unii dintre colaboratorii Securității, acum, când nu mai e vorba de nicio disidență.

[92] Lucru pe care nu l-au făcut nici până astăzi.

[93] Ăsta e un mare adevăr. Am vrut să vedem până unde duce...și, ne-am dat seama, că duce la infinit...Tocmai de aceea am pus în fața acestui infinit imbold spre nesimțire a pastorului Cruceru și a liotei sale...o barieră etanșă.

În încheiere: să ne iertaţi că şi noi…v-am iertat, frate David! Aţi auzit că noi ne cam rugăm pentru vrăjmaşi…

Asta e de bine, este evanghelică. Şi dv., cu siguranţă, vă rugaţi pentru vrăjmaşi. Eu nu vă sunt *vrăjmaş*, vă sunt *prieten*[94].

Unii dintre rarii dv. prieteni[95], care nu vă suportă orgoliul, mârlănia, care vă detestă tertipurile[96], căruia nu îi place hoţăria[97] dv. nici în ruptul capului…dar care vă stimează zelul[98], domnule, zelul dv! Ştiţi cum e cu *zelul* în greacă: e ca *un jug*!

Dumneavoastră aveţi jugul dv., zelul dv.! Când vă apucă pandaliile[99], chiar dacă vă doare inima, chiar dacă invocaţi nu ştiu ce sacrilegiu[100], chiar dacă vă daţi de *martir*, de tată, de pastor, de înger…tot faceţi ceea ce aveţi în gând să faceţi.

Asta îmi place la dv., frate David: zelul nebunesc, zelul de peste tot ridicolul, zelul şi iarăşi zelul[101]!

Vă urăm o pensie uşoară, sper să prindeţi noile indexări ale guvernului *Tăriceanu 3*, şi cultul dv., conducerea lui, ştiu eu ce sponsor, să vă publice blogul odată[102], ca să vă astâmpăraţi aleanul[103], să vi-l publice ca pe o…*nestemată*[104].

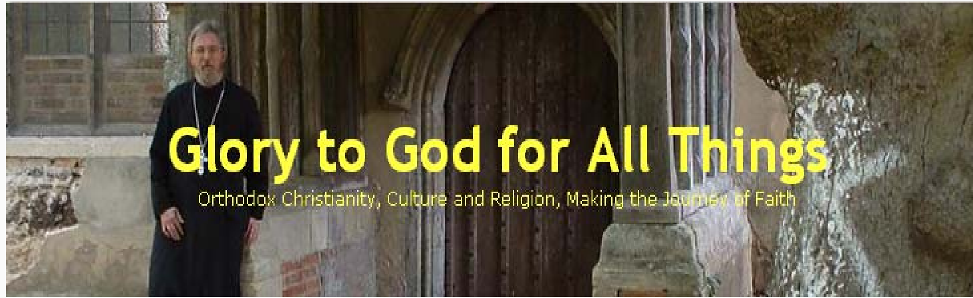
Acesta ar fi apogeul orgoliului dv. Dar, zicem ca Nietzsche[105]: *omenesc, prea omenesc*.

La gară…şi n-am cuvinte!

Pr. Dorin,
vă salută din mers.

---

[94] Adică vă doresc mântuirea *reală*, prin convertirea la dreapta credință și nu *imaginară*, în rândul facțiunii eretice baptiste.
[95] Adică sincer cu dv. la nivel teologic și personal.
[96] Discursul duplicitar și acțiunile discreditative ale adversarului făcute prin învăluire.
[97] Acțiunile fals *caritabile* și fals *evanghelizatoare*.
[98] Voința de a face anumite lucruri.
[99] Pandalie = capriciu, chef, fiță, moft, naz, poftă.
[100] ...imaginar.
[101] Însă acest zel extremist, zelul în erezie, zelul în împotrivire față de adevăr, în limbaj ortodox se numește: *înșelare satanică*.
Demonii se folosesc de lucrurile bune și le transformă în lucruri ridicole, prin extremizarea sau caricaturizarea lor. Pastorul Cruceru are autodeterminare pentru multe...dar nu *bune* pentru sine, adică *mântuitoare*.
[102] O dorință exprimată la nivel online de pastorul Cruceru, în mai multe rânduri.
[103] Alean = suferință, durere sufletească.
[104] ...baptistă, ca pe cea mai mare realizare...de tot râsul a baptismului românesc.
[105] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Nietzsche.

My article from this evening is a *laudatio*[106]. I have to remark a very expressive personality of American Orthodox Theology, but very humble, a priest which I met online and, for me, and for others, *is the best orthodox blogger from USA*.

In his presentation, which we evoke it, is not substantial. This is his legitimation for readers:

„*Glory to God for All Things* is a blogsite written and maintained by Fr. Stephen Freeman. All unsigned posts are written by him. Fr. Stephen is an Orthodox Priest who lives and serves in East Tennessee. A convert from Anglicanism, where he was a priest for 18 years, he was ordained to the Orthodox priesthood in 1999".

Something is evident from at first sight: his words has a Patristic smell. Father Stephen is not an arid theologian, is not a technician of phrases but a profoundly priest, that lives through the services of Church and looking at the faces of Saints from Icons, chiefly at Our Lady, at Theotokos…and wrote about his heart.

On every day I have a good reflection from his products. Father Stephen Freeman is an orthodox blogger that writes, near, day-to-day and he writes with the ebullience of his being, with this fervor man of the faith, with priestly consciousness. And this kind of labor is not flower to ear. His efforts are a plus torment, besides the weights of his house, is evidently, but is a cross from the freedom to make others… exultations.

If don't know to exult on peoples with your person, you aren't a good priest! So that you useful for somebody, that you be teacher for somebody, you must be due to the sons like an wise father and attentive, very attentive. Father Stephen is a priest of the attention. His holiness is careful to the details of the heart.

[106] Articol scris pe data de 23 octombrie 2007, ca o datorie de conştiinţă faţă de părintele Stephen, care propovăduieşte credinţa ortodoxă la nivel online cu multă dăruire şi, mai ales, în mod aproape zilnic.

When I translated his items, I saw his attention, his care too big to details.

Only that, can not somebody so attentive as he, but that he is a man of the prayer, a man of a theological depth. Can not to write, over aren't! In orthodox life, firstly is practice, then the theory, sight the tints.

Who sees the deep colors of relation with Christ and the Saints, this man is a man of the theory, of theory in that the patristic sense. And Father Stephen, that is a good successor of the Protomartyr Stephen, is a priest that sees the truth of Orthodoxy in his heart, because his articles are testimonies of the divine truth.

His blog has the age yearlong. It is little in appearance. In fact, his blog is a mature exercise of communication. Many people to find in it a support, a direction, a inner resonance with they. From 19 October 2006, Father Stephen bated out treasures from him for use and this is the treasure for everybody:

October 2007
September 2007
August 2007
July 2007
June 2007
May 2007
April 2007
March 2007
February 2007
January 2007
December 2006
November 2006
October 2006

In one from his letters he told me, that the orthodoxies speak throughout same language, on the dialect. His holiness refers, in this context, the authentically orthodoxy from orthodoxies. And I believe same thing. In each Christian orthodox he exists an alone dialect, the dialect of love and the fraternity and is due to rediscover in us this unique dialect, generically.

So that *you see* he holds, be due to love it your brother, on *the other*. This *equal of our* is our salvation. If you want redeem, then, is indispensable, to want redeemed and others too. And

Father Stephen searches the one sheep missed of the America and he preaches, with time and without time, for she to be redeemed.

Your holiness, please to receive on my part, all the wish of good, the wish of salvation, for you and for your family. Your family and your parish are in my heart and in my prayers. This my *laudatio* is not a favor from my part but a duty of consciousness.

Because, according with is written in Scripture: „whatsoever ye have spoken in darkness shall be heard in the light; and that which ye have spoken in the ear in closets shall be proclaimed upon the housetops” [Luke 12:3].

We speak to you now from the secret of our heart. And our secret is our love for you, my beloved Father Stephen! Even if don’t articulated very well in English, certainly that the love, this universal language of Christians, speaks you now with power.

5 noiembrie: ziua patronimică a Prea Sfințitului Galaction, Ierarhul blândeții

Prea Sfinţitul Galaction, Părintele nostru

Pe orice om[107], dacă îl priveşti periferic, dacă îl vezi doar ca pe un număr sau după genul pe care îl are, este…*banal*. Dacă *priveşti de sus* un om, poţi să îl caracterizezi după cum îţi place…că tot nu are de-a face cu realitatea, ci cu propriile tale umori[108].

De aceea, când studiem istoria Bisericii lui Dumnezeu, a Bisericii Ortodoxe, şi vrem să ştim adevărul despre un om, despre un ierarh sau un preot, despre un ereziarh[109] sau despre un împărat care a convocat un sinod anume, ne lovim de variante biografice antagonice, diferite la culme, când omul pe care îl studiem şi vrem să-l înţelegem, a avut deopotrivă *prieteni de temut* dar şi *duşmani lamentabili*.

Şi, pentru a afla totuşi adevărul despre cineva…trebuie să comparăm ce spun duşmanii lui cu ceea ce spun admiratorii lui, şi, dintre admiratori, dacă se poate, să fim atenţi la oamenii duhovniceşti, care au vorbit despre el, despre omul căruia îi studiem viaţa şi posteritatea.

---

107 Articolul a fost pe scris pe data de 5 noiembrie 2007.
108 Dispoziții interioare de moment.
109 Un inițiator de erezie.

Când Prea Sfinţitul Galaction, Episcopul Alexandriei şi al Teleormanului a fot hirotonit întru episcop[110] şi s-a înfiinţat Episcopia Teleormanului, noi, personal…eram pe atunci un tânăr seminarist în anii terminali.

Priveam lucrurile în simplitatea şi frumuseţea lor, ca şi acum de altfel, fără să le complicăm la nivel intelectual şi, noul nostru episcop a devenit omul spre care am privit, curios şi fascinat în acelaşi timp, ca să simţim…viaţa sa.

Din prima clipă când l-am văzut pe Prea Sfinţia sa [nu aveam 18 ani]…am trăit impresia unei întâlniri cu blândeţea personalizată, cu o linişte duioasă, pe care *n-am gândit-o* ca atare, dar *am trăit-o*.

Nu mi-am pus problema atunci, de ce mă simt bine, atât de bine, văzând acest ierarh, de ce îm place eleganţa şi blândeţea cuvintelor sale, gesturile sale adânc cumpănite, reflexul frumos al zâmbetului său…când te priveşte şi vorbeşti cu dumnealui.

Ci, ca şi când aş fi privit un lucru admirabil, l-am trăit şi atât, l-am trăit din plin, până când peisajul pe care îl aveam în faţă, Părintele nostru, Chiriarhul nostru a devenit…o parte fundamentală din mine.

L-am găsit în inima mea crescând pe fiecare zi, prin admiraţia şi rugăciunea pentru Prea Sfinţia sa…şi astăzi e pentru prima data când vorbesc despre aceste lucruri atât de detaliat. M-am trezit cu dorinţa de a scrie despre omul, care m-a învăţat că blândeţea e *reală* şi mă bucur să fac asta!

Am vorbit şi vorbim rar cu Prea Sfinţia sa; doar în momente importante. Nu cred că avem lucruri atât de importante în mod curent, pentru care să îi stric programul său personal cu vizitele noastre.

Însă la fiecare binecuvântare primită pentru a intra la facultate, la master, la doctorat, în timpul hirotoniei noastre, în timpul de după hirotonie, până astăzi…Părintele nostru, Galaction, a fost Părintele care a ştiut să ne sfătuiască, să ne insufle tărie, să ne bucure şi să ne destindă duhovniceşte cu persoana sa şi cu cuvintele sale blânde, adânc părinteşti, adânc responsabile.

S-ar putea să fim acuzaţi că idealizăm persoana în cauză. În niciun caz! Există oameni a căror simplă prezenţă vorbeşte mai mult decât o întreagă carte şi, din puţine cuvinte, înţelegi comoara care stă în inima sa.

La Părintele nostru comoara e învăluită în discreţie. Niciodată nu vorbeşte despre sine, despre frământările şi grijile

[110] *Cf.* http://www.patriarhia.ro/ro/structura_bor/mitr_muntenia_dobrogea.html.

sale, niciodată nu te inconfortează cu ceva nedelicat, niciodată nu te *percheziţionează* în cuvinte dar simpla sa privire asupra ta, te învaţă să fii integru, să fii delicat, să fii îngăduitor, să fii smerit cu inima şi să ştii să laşi, în urma ta, o dâră frumoasă de …frumuseţe duhovnicească.

Cred că, dacă *contempli* un om…şi nu îl priveşti *periferic*, ci cobori cu privirea în adâncul vieţii şi al simţirii sale, te umpli de recunoştinţa de a întâlni pe purtătorul de har, pe arhiereul lui Hristos…în cea mai profundă şi subtilă dimensiune interioară.

Nu cred că am înţeles cine este Părintele nostru Galaction! Nu cred că m-am comportat şi mă comport faţă de Prea Sfinţia sa pe măsura delicateţii cu care domnia sa se comportă cu noi! Nu cred că pot să fac ceva mai mult, pentru Părintele nostru, decât să îl las să se adâncească în inima noastră, prin rugăciunea pentru Prea Sfinţia sa…şi să-l contemplu în continuare.

Poate că definiţia dragostei constă tocmai în a lăsa pe Dumnezeu să îţi arate, în inima ta, cum creşte dragostea. Că definiţia dragostei şi a reverenţei faţă de cineva, poate că stă tocmai în a te manifesta faţă de el pe măsura descoperirii, pe care Dumnezeu ţi-o face despre acea persoană, în inima ta.

În momentul hirotoniei noastre întru preot s-a întâmplat un lucru preadumnezeiesc…pe care i l-am relatat Părintelui nostru, în timp ce îşi dezbrăca Sfintele veşminte şi noi consumam Sfânta Euharistie, după terminarea Sfintei Liturghii.

Ne-a privit în ochi, a ridicat ochii spre noi…şi a pătruns cu ochii săi mari, larg deschişi, senini…în ochii noştri sinceri, ca să se încredinţeze de ce i-am spus, şi apoi ne-a făcut urări pentru noua viaţă în care intram: preoţia pentru Domnul şi Dumnezeul nostru.

În istoria relaţiilor fieşti cu Părintele nostru, există mai multe astfel de momente fundamentale, de tăceri sfinte şi de vorbiri precise, de-o blândeţe perplexantă, cu noi.

Când te aştepţi mai puţin sau deloc, Prea Sfinţia sa te elogiază pentru ceva anume, îţi deschide o mie de porţi spre sine într-o secundă şi, în acelaşi timp, te face să simţi că harul Apostolilor, harul prin care Dumnezeu ne dă episcopi în Biserica Sa, nu este *o achiziţie dogmatică muzeială*, ci *o realitate care stă în oameni*.

Cel mai tulburător eveniment de propedeutică eclesială al vieţii noastre, în care am înţeles rolul eclesial al episcopatului în Biserică, a fost acela când, am simţit prezenţa Sfântului Duh în persoana sa, lucrând cele ale arhieriei dumnezeieşti spre mântuirea tuturor.

Şi aceasta nu a fost rodul puterii noastre de observaţie, ci lecţia descoperirii lui Dumnezeu, pentru ca să fiu încredinţat, nu numai de continuitatea preoţiei dumnezeieşti pe pământ şi a Bisericii Sale, ci şi a faptului, că măreţia se ascunde în smerenie, într-o smerenie care poate părea *banală*, poate părea chiar *prostească*, poate părea *neconformă* cu frivolitatea postmodernităţii, dacă…priveşti *periferic* un om.

Părintele nostru Galaction este Părintele blândeţii fără a fi un ierarh, care nu are zelul de a deparazita pe credincioşii eparhiei sale de idei străine Tradiţiei noastre ortodoxe şi de practici neconforme cu etosul ortodox. Însă zelul, râvna propovăduirii şi a vieţii sale e plină de maiestuozitatea smereniei, a blândeţii, care tronează în fiinţa sa.

Se pot spune, cu siguranţă, multe lucruri despre un asemenea om al Bisericii. Articolul nostru de acum se vrea un smerit omagiu adus Sfinţiei sale în această zi, în care îşi serbează patronul vieţii sale, pe Sfântul Mucenic Galaction[111], astăzi pomenit în Biserica noastră.

Prea Sfinţia voastră, vă dorim multă sănătate şi să vă umpleţi de şi mai multă sfinţenie pe fiecare zi, şi vă asigurăm de faptul, că vom încerca să învăţăm de pretutindeni, cele ce sunt spre buna plăcere a lui Dumnezeu şi a oamenilor[112], care Îl iubesc pe El!

---

[111] Pentru detalii despre Sfântul Mucenic Galaction aici: http://www.calendar-ortodox.ro/luna/noiembrie/noiembrie05.htm.

[112] Expresia: *slujim lui Dumnezeu și oamenilor* mi-am însușit-o, în mod practic, de la părintele protoiereu Vișan Ilie, parohul Bisericii Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron din Roșiorii de Vede, care, într-o anume perioadă a vieții mele mi-a fost duhovnic.

Negruț...în acoarelă: motiv de amintiri

Acuarela are vreo 7-8 ani[113] şi aş fi pierdut-o cu totul dacă nu mi-o păstra bunica mea, care păstrează tot ce are legătură cu mine şi tot ce am atins vreodată. Ea are tot!

Şnururile mele de pionier român [aveam galben şi albastru în piept, pentru cei care ştiu ce însemnau[114]], primul costum popular în care am jucat nu ştiu ce dans într-a patra, cozile mele blonde, adică părul din cap, împletit cu fundă roşie, de la tăierea moţului la un an, adică prima tunsoare a unui copil ortodox, primele litere din clasa întâia, cum învăţam eu limba rusă, colecţiile mele de fotografii, însemne, monede şi decoraţii, ierbarele cu pagini galbene, înnegrite de clorofilă, sutele de pagini albăstrite cu stiloul, în care sunt poeme, nuvele, monologuri dramatice, schiţe sau crochiuri, rugăciuni, capitole întregi din Scriptură şi Sfinţi, slujbele Bisericii scrise de la cap la coadă ca să le învăţ, cele câteva pietre sculptate de către mine, paradoxal, toate reprezentând *capete de mort*, cele câteva tablouri

---

[113] Articol din data de 9 noiembrie 2007.

[114] Cel galben: *comandant de detașament* sau *de clasă* și cel albastru deschis parcă, *loctiitor al comandantului de unitate*, adică *al școlii*.

care mai sunt la ea, pe perete şi multe altele…toate sunt inventariate cu grijă de bunica mea Floarea…

Iubirea ei pentru mine e întotdeauna ucigătoare, devastatoare, mă face să mă simt mic de tot. Pentru că, dacă am lăsat o carte de rugăciune sau un *Molitfelnic*, în camera mea de la ţară, pe masă, să zicem, când vin eu, când mă duc să o vizitez, el este acolo, e şters de praf…dar e acolo.

Nu îl găsesc la Galaţi, ci acolo, unde l-am pus. Această *atenţie*…înseamnă *iubire imensă* şi iubirea imensă trebuie răsplătită cu o iubire şi o sensibilitate imense.

Acuarela cu Negruţ am făcut-o într-o vară, când el se odihnea şi a stat acolo, aşa, în poziţia aia, până când eu l-am pictat. Eu pictam şi el mă privea. Adică *mi-a pozat* ca un adevărat model. Nu a luat-o la fugă, n-a zis că nu vrea, n-a zis că îl incomodez, n-a zis că nu vrea să devină *subiect de…tablou*, ci a stat liniştit şi m-a privit.

Am tot privit de ceva timp, de o jumătate de an, câteva zeci de mii de fotografii, fără nicio exagerare, în căutare de motive artistice.

Am vrut să văd cât de mult reacţionează fotografii momentului, de oriunde ar fi ei, la ideea de *sensibilitate artistică*. Adică, *cât văd* din ceea ce ei fotografiază…şi, dacă aş putea să transform *o fotografie* în *idee*.

Am găsit vreo 200 sute de fotografii, care mi-au transmis gânduri dure sau extrem de sensibile în mod vădit: ceea ce înseamnă foarte puţin în comparaţie cu câte am văzut.

Cele mai multe dintre ele erau landscapeuri, erau priviri largi asupra unui oraş, a unei păduri, a unui eveniment, a unei case…

Erau fotografii de vânzare, de publicitate sau de intimitate. Foarte puţine fotografii ale unei căutări interioare, ale unei obsesii bune, ale unei intuiţii speciale. *Nu vedeau* pentru că *nu erau*! *Nu vedeau* unde trebuie să fotografieze pentru că nu aveau abilitatea de *a vedea particularul*…

Memoria dură, permanentă, nucleul memoriei noastre de lungă durată e format din imagini dure, imagini care ne fac să plângem, să ne umplem de melancolie sau de silă…

Memoria fiecăruia dintre noi e formată din imagini particulare, ceea ce ar trebui să fie şi fotografia: *particularitatea unui gând*. Camera foto trebuie mânuită să prindă un gând din ceea ce vezi, din orizontul de 180 de grade pe care îl ai în faţă.

Când am inventat curentul artistic *esenţialism*, la care s-au raliat câţiva prieteni de-ai mei şi care a sucombat…odată cu

dezlipirea mea de artă [aşa cred eu...s-ar putea să mă înşel; poate că or mai fi şi alţi artişti, care gândesc ca mine]…el avea în prim plan ideea că trebuie să pictăm şi să scriem ceea ce este important pentru noi, ceea ce este esenţial şi vital pentru noi…ceea ce ne obsedează, ceea ce ne macină, ceea ce ne uluieşte, ceea ce ne fascinează, ceea ce ne face cel mai mult repulsie.

Însă, să scriem şi să pictăm şi să sculptăm, îmbinând orice teorie şi curent anterior, după cum simţim că acum, în momentul ăsta, dacă ne apucăm de lucru…suntem tentaţi să o facem.

Aprofundând teologia şi viaţa ortodoxă, mi-am dat seama că lucrul esenţial e să mulezi tot ceea ce gândeşti şi înţelegi pe firea ta, pe caracterul tău, pe modul iubirii şi al delicateţii tale. Că nu trebuie să te forţezi să fii *cumva*…peste noapte, ci trebuie să o iei uşor, lin, transformările să se facă în tăcere, pe nesimţite, dar tu să te concentrezi cu totul în ceea ce faci şi spui.

Soluţia amintirii, ceea ce ne învaţă propria noastră memorie e aceea, că numai ceea ce ai trăit efectiv, ce te-a emoţionat şi şocat în mod puternic…acea imagine a rămas în tine.

La fel, dacă cineva vede un tablou, o fotografie, un vers…el trebuie să vadă *impresia fină* dar *directă* a unui caracter, a unui om care a fost pasionat de o idee, de un gând, de o stare, de o emoţie.

Tocmai de aceea *fotografia clişeu* e *un rebut imagistic*. Fotografia care spune *totul* dar nu te duce *la nimic*…e *un chici*. E un chici pentru *înţelegere* şi nu pentru că imaginea *nu e bună*! Orice imagine e bună pentru ochi…dar gândirea cere imagini-gânduri, imagini-sentimente, imagini-voinţă.

În acelaşi tag, în care scriu acum[115], veţi găsi cine este …*Negruţ*[116]. De fapt, acuarela îl prezintă pe Negruţ în imaginea sa realist-ideală, care va rămâne şi când el nu va mai fi.

Imaginea e un fel de *neuitare*…care are nevoie permanentă de comentariu. Comentariul nu suplineşte imaginea ci el este conţinutul care potenţează nevoia de imagine şi o memorie exegetică a capabilităţii imaginii de a ne transmite mai mult decât vedem la o primă impresie.

Acuarela de mai sus ne transmite un Negruţ al liniştii atente, cu urechile în semi-alertă, care are un dialog vizual cu cel care îl pictează. El e o stare dialogică. Eu mă uit în ochii lui pentru ca să văd ceva din starea mea. Acum îmi dau seama de acest lucru; acum, după atâţia ani.

---

[115] Tagul: *Evocări* de pe *Teologie pentru azi*.

[116] Articolul a fost introdus în acest volum la p. 28-31.

Îmi place să văd starea lui interioară cu ochii mei. El se uită în ochii mei ca să vadă ceva din starea lui?! Nu ştiu…Însă, dacă un animal preferă să stea o jumătate de oră să te vadă cum îl vezi şi te priveşte direct în ochi, fără doar şi poate, şi acest animal binecuvântat de Dumnezeu, cunoaşte un fel de linişte, care îi place la mine şi eu o linişte, care îmi place la el.

Dincolo de jocurile de imagine şi de îmbinările arogante ale picturii şi artei postmoderne stau nişte stări de spirit ale autorilor lor. Cu siguranţă, că cineva care pictează numai morţi, capete desfigurate, burţi livide sau supraponderale, dejecţii şi infecţii…trebuie să aibă ceva din demonismul unei asemenea vieţi, pe care ei o reprezintă foarte acrivic.

Însă postmodernitatea noastră are şi o gamă întreagă de realităţi uluitor de bine puse în scenă, care sunt purtătoare de gând, sunt întrupări de gând artistic, care strigă cu aceeaşi putere nişte adevăruri dure, recurente, adevărurile noastre de secole.

Aşteptările sunt întotdeauna pline de emoţie. Aşteptările care sunt din iubire. S-ar putea ca astăzi, Negruţ, să mă vadă cu aceeaşi iubire ca şi acum…8 ani de zile. Doar îmi aude glasul şi mă recunoaşte, deşi eu îl văd cam rar în ultimul timp.

Toate lucrurile se scurg în uitare, dacă nu le repunem iarăşi în faţa lupei şi nu le resemnificăm. Dacă nu resemnificăm chipul tău, masa aia, blocul ăla, toate rămân doar nişte pixeli anacronici, la mine pe ecran…şi în rest: nimic.

Salvezi, te salvezi dacă îţi păstrezi memoria de sine, dacă îţi păstrezi amintirile dar, mai ales, dacă ştii să faci din amintirile tale noi şi noi elogii, moduri de a-I mulţumi lui Dumnezeu pentru …neuitarea aceasta.

Să votaţi cu neuitatea! Uitarea se uită repede…

O fotografie reîntoarsă...la viață

Doamna preoteasă mi-a făcut[117] o surpriză majoră…aceea de a recondiţiona o fotografie de-a mea, alb-negru, nu ştiu de la ce vârstă…împreună cu bunicul meu Marin[118], fapt pentru care îi mulţumesc acum. Dungile din imagine arată, că…într-o *altă viaţă* a fotografiei…ea arăta altfel. Acum s-a întors *la…viaţă*.

Era vară, prin anii 80, şi eram supărat că mâncasem o îngheţată şi… mai doream încă una. E una dintre fotografiile mele bosumflate, făcute fără ştirea mea, în grabă…şi de aceea mi se pare admirabilă. E o fotografie care prinde nuanţe, acele nuanţe, care mie îmi sunt tare dragi şi…pe care mi le-aş fi dorit cât mai multe[119].

De fiecare dată când fac Proscomidia, când fac parastase sau spun doar rugăciunile de dezlegare, cele trei, pentru el, pentru bunicul meu…simt că *îi e bine*.

Viaţa lui…a trecut prin multe denivelări…şi s-a sfârşit cu o convertire uluitoare pe patul bolii.

Din cauza unui accident vascular cranian…a avut vreo 17 ani de travaliu spre lumea de dincolo. Paralizia sa accentuată a

---

[117] Un articol din data de 23 noiembrie 2007.

[118] Marin Picioruș.

[119] Da, regret că nu am mai multe fotografii personale, din ani diferiți, care să mă ajute să înțeleg starea de spirit a acelor vemuri. Starea *mea de spirit*...pentru că m-aș fi înțeles și mai bine, prin intermediul lor. Așa cred.
Am o mulțime de fotografii făcute de către bunicii mei, dar nu pe atât de multe și de expresive. Îmi lipsesc fotografiile făcute când eu nu aș fi fost atent sau în momente speciale din viața mea, pentru că majoritatea celor pe care le am sunt în fața fotografului, pus, aliniat, frezat...după cum a dorit el.
Însă, pe atunci, fotografia era *un lux* și nu *un fapt banal*, ca astăzi.

sfârşit, în cele din urmă, cu complicaţii, care mai de care mai ciudate…nemaiputând să se ridice din pat vreo 2 ani.

Bunica mea l-a îngrijit, l-a spălat, îl ajuta să defece [groaznic!], să mănânce…să se îmbrace, pe el, pe omul care în tinereţea lui avea 120 de kg şi era un om de o vigoare extraordinară.

Însă, dincolo de toate…era un comunist ateu cu inimă bună, acesta e paradoxul!, căruia, cu o nebunie tinerească…i-am destructurat, pas cu pas, credinţa în *autonomia* lui.

Făceam tot posibilul ca să îl enervez atunci când el se fălea cu starea sa de necredinţă şi să îl umplu de uimire cu lucrurile pe care eu i le spuneam despre viaţa mea ca ortodox.

Convertind-o pe bunica mea de la *inerţia ortodoxă* la *dinamismul ortodox*…el era *inamicul* numărul 1 al familiei noastre, faţă de care ne manifestam ba cu obstinaţie, ba cu delicateţe, ba cu laude, ba cu ameninţări religioase, jucând dur…pentru că inima lui de *ateu*…era *ortodoxă*. Simţeam asta, o trăiam din plin…şi nu doream să-l văd murind ca un câine, fără să îl împărtăşim.

De aceea *atacurile* noastre îl disperau din ce în ce mai mult…pentru că erau *atacuri ale cuviinţei*. Ne făceam rugăciunile în aceeaşi cameră şi le spuneau cu glas mare, acatistele le cântam cu duioşie şi tandreţe accentuată…pentru ca să simtă că eu, şi soţia lui, nu suntem nişte *fanatici orbi*, dacă suntem *oameni credincioşi*, ci că, în inima noastră, noi suntem *făpturi noi*, pline de harul şi mântuirea lui Dumnezeu…şi pentru ca să se îndrăgostească de viaţa noastră, de viaţa cu Dumnezeu.

Pentru ca să fie colac peste pupăză, citeam din *Vieţile Sfinţilor* bunicii mele, îi tâlcuiam din Scripturi, spuneam tot felul de lucruri magnifice pentru ei doi…şi el asculta din pat. Se făcea că doarme…Dar noi ştiam că *ne ascultă*. Tocmai de aceea le spuneam toate pe alâm, pe înţelesul lor.

Viaţa lui se schimba pe fiecare zi. Noi ştiam asta. Dacă la început ne drăcuia că mergem la slujbă şi că facem rugăciuni dese [asta vreo 7 ani de zile!], mai apoi a început să o lase mai moale.

Mă certam cu el la cuţite. Îi explicam de ce *comunismul lui* nu e bun, cum nu e nici *democraţia mea* în toate punctele…şi despre diferenţa dintre *a fi torţionar*…şi *a fi Martir*. El mă asculta, ştia că am dreptate şi la sfârşit îmi spunea: *Sunt poveşti ceea ce spui tu! Sunteţi îndoctrinaţi!*

Bineînţeles că el mă finanţa ca să îmi fac studiile teologice şi el mă crescuse, el se lăuda cu mine, el mi-a înrămat primele

tablouri, el mă iubea enorm…Era în stare să omoare pe cineva…pentru ca eu să fiu ceea ce doream să fiu şi cu care îi exasperam pe toţi.

Însă, deşi ştia că drumul meu e *spre preoţie*…nu dorea, în ruptul capului, să accepte faptul că *eu sunt altul*, că *eu sunt ortodox*, că *eu simt ce simt* şi că, cel care mă ştia el că eram înainte…murise, nu mai exista.

Pentru el, eu eram un fel de *necredincios* ca şi el, care spuneam că mă convertisem, care doream să fiu preot…dar aş fi trăit preoţia ca pe o *meserie* oarecare, ca pe o *meserie relaxantă*, pentru care nu trebuie să te epuizezi, cum făceam eu zi şi noapte…

Adică, frate, eram *un idealist*, care nu aveam *viziune concretă*! Şi, pe la 18 ani, îmi venea să îl strâng de gât…când îmi spunea asta, pentru că simţeam că mă devaloriza profund, mă lua peste picior, mă credea *un mucos*.

Cu timpul am înţeles că nu poţi să convingi pe cineva şi că nu are rost să îl forţezi să facă ceva…ceea ce vrei tu, şi că, e bine să vezi *alteritatea* ca *alteritate*, pe *el* ca *el*…dar, să i te prezinţi în profunzimea ta, care să îl fascineze, să îl uluiască.

Şi am schimbat jocul! Nu i-am mai cerut să fie *ca mine*, dar i-am spus, cu vârf şi îndesat, *cine sunt eu*, cel care credeam.

Am început să mă construiesc în inima lui, pas cu pas, ca o persoană coerentă, stabilă, cu principii, cu o orânduire interioară proprie, cu bucurii şi necazuri, cu ispite şi fericiri…

Şi am înţeles că şi el mă educa pe mine, în timp ce eu vream să îl convertesc pe el. Dacă el s-ar fi lăsat uşor la convertit…eu nu aş mai fi înţeles milioanele de lucruri pe care le-am învăţat din rezistenţa lui faţă de cuvintele mele.

Şi aceşti 17 ani de luptă cu el, prin harul lui Dumnezeu, de luptă zilnică, mi-au dat să văd cum se erodează încrederea unui om într-o halucinaţie, într-o ideologie, într-o sumă de credinţe eretice, dacă se întâlneşte cu râvna unui om, care, prin harul lui Dumnezeu, îi dă lecţii zilnice de delicateţe.

Cum se erodează încrederea în sine…dacă se întâlneşte cu o răbdare nebună a iubirii pentru altul, care nu vrea să îl lase din mână în niciun chip.

Spre sfârşitul vieţii sale am avut un vis dumnezeiesc, pregătitor…în care l-am visat pe bunicul meu căzut în fântâna noastră de la ţară, apa era până sus, la buduroaie[120] şi el a întins mâna spre mine, care eram afară din fântână, ca să îl scap, să îl salvez.

---

[120] Pietrele de la suprafaţă fântânii.

Mai era doar o jumătate de metru până la mâinile lui întinse spre mine. N-am putut să îl prind şi…m-am trezit înspăimântat. I-am spus visul. Nu mai ştiu ce mi-a spus atunci.

Însă am devenit şi mai vehement…dar nu la vedere. Eram mai delicat cu el, îi arătam şi mai mult dragostea mea…şi asta l-a înmuiat cu totul.

Acum dorea să mergem la Biserică, nu ne mai drăcuia rugăciunile, dar…nu dorea să se spovedească.

Vreo trei ani a trebuit să îl convingem să facă asta. Când a spus *da*, m-am abţinut să nu chiui de bucurie. L-am chemat pe unul dintre preoţi acasă[121] şi l-a spovedit…după ce îl catehizasem, în exces, atâţia ani. Eu nu eram preot pe atunci.

Şi aici e minunea, care m-a cutremurat şi mă cutremură tot timpul, atunci când mă gândesc la el şi la acea clipă!

Spovedania s-a produs dimineaţa, într-o zi răcoroasă [atât mai ştiu]…şi noi am ieşit afară. Îi spusesem ce trebuia să spună, că nu trebuie să îi fie ruşine, că ăsta şi ăsta e păcat. Îi analizasem păcatele lui anterior, îi spusesem ce era păcat şi ce trebuia să spună în definitiv.

Şi spovedania lui, prima şi ultima…a durat vreo 3 minute. Nu ştiu ce l-a întrebat, ce a spus şi nici nu m-a interesat acest lucru.

Pentru că, ceea ce mi-a dat Dumnezeu să văd, după ce am intrat în cameră, după ce el s-a spovedit…era tot ceea ce trebuia să ştiu.

Căci atunci, când am intrat în cameră…am văzut faţa lui plină de lumină dumnezeiască şi pe el iradiind de bucurie sfântă.

În acea clipă, pentru a nu ştiu câta oară, mă întâlneam cu minunile lui Dumnezeu, cu modul cum Dumnezeu naşte *Sfinţi* din *comunişti atei*, din aceia, pe care îţi venea să îi strângi de gât de enervare şi din cauza satanismului ce emana din ei…şi m-am umplut de o cutremurare plină de lacrimi de bucurie.

Eram într-o stare de perplexare. De bucurie şi cutremurare, de teamă şi evlavie, de dragoste şi de încântare. Pentru că omul pe care eu mă muncisem să îl convertesc…mă făcuse marţ prin urechile lui, care crezuseră tot ceea ce le spusesem eu…dar le era ruşine să îmi dea dreptate, să îmi spună că aşa e: viaţa lui a fost goală fără Dumnezeu.

Atunci am înţeles că nu e în van să vorbeşti la pereţi, că nu e pierdere de timp să uzi cozi de topor, pentru că, Dumnezeu face din toţi urâţii şi gheboşii, din toţi aroganţii şi fanaticii, dacă vor, numai dacă vor…făpturi iradiate de slava Sa.

---

[121] Pe părintele Viorel.

Eu mă spovedisem de sute de ori…şi el doar odată. Eu aveam liste de păcate, scrise, gândite, conştientizate…şi el a spus trei lucruri, habar am ce…şi s-a mântuit înaintea mea.

După împărtăşire a adormit instant…şi era ca un prunc frumos. Semăna cu o fotografie a mea de când eram mic, cu faţa dolofană şi împăcată. Sufletul său era împăcat.

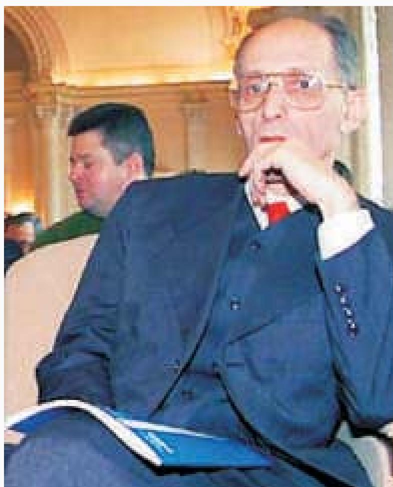
Peste câteva zile a adormit întru Domnul…şi la înmormântarea lui s-a produs o altă minune copleşitoare: timp de trei zile, de când am venit eu acasă, de la Bucureşti, pentru înmormântare, faţa lui a surâs, era veselă şi a fost aşa până l-am pus în pământ iar timp de trei zile, cât am făcut privegheri la capul lui, cu citiri din Psaltire şi cât m-am plimbat după tot ceea trebuia pentru înmormântare (groapă, dric, mâncare pentru pomană)…m-am simţit ca în zilele pascale şi nu la o înmormântare.

Doamna preoteasă mi-a făcut surpriza să îi redea fotografiei viaţa ei, aproape de autenticul ei.

Dumnezeu a lucrat tainic şi i-a redat viaţa fără de moarte bunicului meu.

El ştie mereu să ne umple de surprize fără seamăn, de care nu suntem vrednici. El ne spune să nu disperăm nicicând şi să nu slăbim cu duhul nostru…pentru că frumuseţea lui Dumnezeu vine atunci, când nu mai credeam că o să vedem lumina, alinarea, bucuria dumnezeiască.

Despre limba română...după George Pruteanu

A fost un neprevăzut…anunţul morţii sale[122]. Lucrurile, ca şi vieţile oamenilor, trec ca strofa unui poem. Tocmai eram la masă…şi televizorul ne-a adus vestea dureroasă a plecării sale dintre noi…din cauza unei inimi hăituite de prea mult.

Emisiunile, interviurile, pledoariile sale politice şi munca sa online pentru limba română cred că a contat. Contează pentru că a militat pentru valoare. Contează pentru că a militat pentru o verticalitate a prezentării de sine în dialog, în cadrul dialogului deschis, amplu.

Noi nu îl cunoaştem sub aspect *personal* ci numai *social*, mediatic, aşa cum reieşea din prezentările sale publice. Însă, ne-a fost îndeajuns să înţelegem că suntem, într-o anume măsură, tributarii muncii sale naţionale pentru prezervarea mlădierii şi a ingenuităţii limbii române.

Crezul meu profund e acela că în limba română se poate exprima orice, dacă te laşi condus de ea, dacă îi simţi vivacitatea mereu altfel. Te poţi exprima pentru că te poate păstra, pentru că are o maturitate atât de profundă încât te poate cuprinde în varii forme.

D-l Pruteanu ne-a amintit acest lucru…Ni l-a repetat continuu. Noi trebuie să trăim virtualităţile limbii române ca pe propria noastră viaţă. Şi nu e nimic mai uimitor şi mai plin de neprevăzut decât inima, care se lasă povestită în limba română.

Da, nimic nu e mai plin de candoare decât acest continuu *a fi* în limba aceea, care îţi salvează identitatea.

---

[122] Articol scris pe data de 27 martie 2008.

Experiență româno-iraniană sau cum e să ai bun simț

1. *Salvaţi-vă bunul simţ, dacă altceva nu se mai poate!*[123]

Întregii isterii online, şi nu numai, iscate de *gestul* ÎPS Nicolae Corneanu autorul de aici îi răspunde într-un mod impecabil.

Suntem bucuroşi să apreciem, pentru a doua oară în această lună, justeţea şi bunul simţ al autorului articolului de faţă. Se dovedeşte un om, un creştin ortodox şi un intelectual în formare de mare echilibru…şi bunul simţ ţine de echilibru!

Îi dăm întru totul dreptate!

Asistăm la gesturi de ghetou, la exprimări viscerale de furie şi de ambiţie, la bucuria de a avea *pe cine să denigrezi*…şi la prea puţină mărturisire a experienţei ortodoxe şi teologice ca atare.

2. *Iranianul, prietenul meu, cel care ştie să vadă în clienţi… nişte oameni*

Am vrut să dau întâietate acestui nou creator de online, foarte disciplinat şi atent, pe care nu îl cunoaştem, dar care ne-a impresionat extrem de plăcut în această lună.

[123] Articol din 30 mai 2008.

Şi asta, pentru ca efortul său de a iradia în jur moderaţie, bun simţ şi înţelepciune tinerească foarte atentă, să nu rămână neelogiat…

Şi acum începem subiectul ca atare…

Mă duc săptămâna asta în vizită la iranianul, care ne vinde produse electronice la cel mai mic preţ, cu putinţă, de pe piaţă. Prima oară când l-am cunoscut, am crezut că e… o glumă, că are nişte produse furate, şmanglerite de pe undeva…sau defecte.

– Cum, astea sunt preţurile dv?!…

– Da…Noi credem că Dumnezeu vede…şi ne dă cât avem nevoie!…

Mi-a plăcut din prima. Povestea sa e simplă…şi criminal de complicată. S-a căsătorit cu o româncă, are doi copii, are afacerea lui, e omenos cu fiecare client, îi dă produsul, îl probează omul, îţi bagă bateria în aparat, te învaţă cum să mergi cu produsul, îţi dă detalii…îţi vine să crezi că eşti *în altă ţară* şi nu *în România*.

Însă, pentru că acum s-a *corcit* cu a noastră, dacă se întoarce acasă…ăia îi iau gâtul. Şi acum, omul care a venit în România la începutul anilor '90, nu mai poate să se întoarcă acasă, în Iran, decât fără…cap.

3. *Discuţii despre viaţă...de la inimă la inimă*

Când mă vede…ochii îi sclipesc de bucurie, mă salută călduros, intrăm în discuţii fără preambul…şi vorbim de la inimă la inimă.

Eu înţeleg ceea ce vrea să spună şi îl ajut să fie coerent în limba română, nu fac gesturi de om prost, când omul greşeşte vreun cuvânt sau se exprimă păsăreşte în limba română, ci îi vorbesc ca unui român, ca unui prieten, ca unui suflet de om sensibil.

Şi, se simte bine, jubilează!…Şi mă bucur că jubilează, pentru că tot omul trebuie să se simtă foarte bucuros, când un alt om îl înţelege şi îl preţuieşte.

Şi când m-am dus săptămâna asta la el îmi spune despre… durererea lui…Care era durerea lui?

– Părinte, în Iran…la mine, acasă…nu există libertate de expresie…de exprimare…Eu, ca şi alţii, am fost învăţaţi de mici că noi, dacă omorâm toată Planeta, mergem în Rai, la Allah…Dar ceilalaţi unde merg?…Acum, când s-au deschis

graniţele şi musulmanii mei au ajuns şi în Europa...nu e decât începutul…

– Începutul a ce?

– Începutul bombei...

– Credeţi că nu se vor putea aclimatiza aici la noi, că nu se vor da cu ăştia ai noştri?

– E de la om la om. Unii da, alţii nu…Şi eu cred că…peste ceva timp…vor face mult rău Europei…fraţii mei…

– Adică o să fie violenţi?!

– Da…violenţi rău de tot…Nu pot trăi dacă nu se răzbună…

– Chiar aşa sunt?!…

– Acu'…Dumnezeu e sus!…Ştiu ce spun. O spun eu…nu dv…

4. *De ce bunul simţ trebuie salvat?*

Pentru ca să putem convieţui…find foarte diferiţi, din ce în ce mai *diferiţi*…

Îmi spune el: Religia e ca o haină sub care poţi să faci multe…

–…drăcii, belele…

– Da, belele…Dacă eu sunt musulman şi dv. sunteţi creştin…ce ne face să nu vorbim?

– Prostia…şi lipsa bunului simţ…

– Da…Pentru că fiecare pădure are uscăturile ei…

– Da, avem multe uscături…. La dv., acolo, sunt ăia cu mitraliera, şi vă ţin din scurt…pe când la noi e multă relaxare. La dv. ăia sunt cu mitraliera, la noi…sunt mulţi curvari.

– Da, fanatici…Eu nu pot, acum, fiind aici, să văd cum românii vor să perieze imaginea noastră, a musulmanilor, şi să spună că la noi, acasă, oamenii nu sunt fanatici. Ba da, sunt fanatici! Şi te omoară…pentru că aşa crede că e bine...

Pe mine, dacă mă întorc acolo, mă omoară pentru că…acum nu mai sunt *al lor*. Dar, dacă aş mai fi acum *musulman*…şi aş face multe rele, aş omorî, aş face rău…

– înţeleg, vă înţeleg…

– …aşa, nu ar fi nimic rău, nicio problemă…Dar acum sunt *o problemă* pentru că, deşi sunt *iranian*, nu mai sunt *musulman*.

5. *Discuţia e ceea ce e omul*

Bineînţeles, dacă eram *ortodox fanatic* sau preot *justiţiar* nu mai aveam astfel de conversaţii niciodată…Şi, dacă îmi mai aduceam aminte că domnitorii mei le-a tras-o la glezne la musulmanii lui se ducea totul de râpă.

Dacă încercam să convertesc pe iranianul meu, care nici musulman nu mai e, dar nici de-al nostru nu e cu totul…mă arătam un om, care crede că convertirea se face prin *strângerea de gât* sau prin *pisălogiri continue*.

Însă nu *convertirea* e soluţia pentru ca noi să fim *prieteni*!…Apropierea dintre noi nu se face pentru ceva anume ci pentru *a fi noi înşine* în manifestarea unuia faţă de altul. Dacă mă duceam la el cu scopul de a mi-l face *adept* sau *neofit*…nu mai mă duceam *ca la un prieten*, ci ca Stallone[124], când trebuia să ciuruiască toată ceata vietnamezilor din junglă.

Cu o mentalitate de *predicator plătit* sau cu o mentalitate de *mântuitor cu forţa* nu se realizează lucruri durabile, ci apropierea dintre noi constă în a veni cu ceea ce eşti şi a te manifesta ca atare, a vedea altul Ortodoxia, în toată splendoarea ei, manifestându-se în tine, ca nobleţe, ca bun simţ, ca dăruire şi verticalitate…şi convingi, chiar dacă nu vrea iranianul meu să accepte în inima lui acest lucru.

Când ceva este mai mult decât *vizibil* nu mai trebuie verbalizat. Înţeleg şi duşmanii tăi cine eşti.

Nu trebuie să îmi scriu pe frunte: *Băi, musulmanilor, catolicilor, baptiştilor, mormonilor, eu sunt preot ortodox şi voi sunteţi nişte mameluci cu toţii!* Pentru că, atunci când va dori vreunul din aceştia să vorbească cu mine sau mă întâlnesc cu ei, te miri unde, vor înţelege cu vârf şi îndesat cine suntem fiecare, ce facem fiecare, ce putem fiecare…şi nu mai trebuie să facem apologia lui Prometeu, care mânca munţi la micul dejun[125].

Dacă eşti…eşti! Şi dacă *eşti* se vede de la o poştă. Pentru că, dacă nu eşti…*şi mai eşti şi popă*…cum îi place prostălăului să te numească, dar te dai că *eşti*, dar nu *prestezi* convingător…atunci eşti penibil, la greu, şi nu te mai albeşte niciun *Crez* recitat pe de rost sau o jumătate de *Psaltire* declamată.

---

[124] Sylvester Stallone: http://www.imdb.com/name/nm0000230/.

[125] Prometeu (a se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Prometeu) nu mânca munți...Însă ceea ce am vrut să spun aici e aceea, că nu trebuie să mai evidențiem ceva...când acel lucru este evident.

Pentru că omul când te miroase că eşti *javră*, că eşti *profitor*, că habar ai dar dai şi tu cu pliscul, se satură…şi nu mai îi poţi explica de niciunelea. Poţi să pui banere pe Biserică, să faci mii de metanii în văzul lor…dacă ai căzut la proba de caracter, dacă nu eşti devotat cu totul pentru ceea ce faci şi nu eşti capabil…nu eşti pe nicăieri[126]…

Deci nu mai merge cu texte, nici cu pretexte, nici cu promisiuni…ci cu manifestări extrem de clare *a ceea ce ştii* şi *faci*.

6. *De ce îl evoc pe iranianul meu cu bucurie?*

Pentru că nu a vrut niciodată să mă mintă cu ceva.

Pentru că nu s-a dat niciodată de deştept, de erudit, de şmecher, de…floare rară…

Pentru că a vorbit cu inima şi cu bunul simţ.

Pentru că îşi face datoria de *român…iranian* fiind el.

Pentru că e un român destupat la minte.

Pentru că îţi face mare plăcere să vorbeşti cu el.

Pentru că nu îşi calcă cuvântul dat faţă de clientul şi prietenul lui.

Pentru că nu m-a întrebat niciodată unde stau, câţi ani am…adică nu a fost curios.

Pentru că el a vorbit cu omul, care a simţit că stă în faţa lui şi nu *şi-a schimbat glasul*, pentru că eu sunt preot.

Pentru că *le zice… româneşte…*[127]

Pentru că e nepărtinitor…

Pentru că este echilibrat…

Pentru că ştie să plângă, atunci când un musulman ucide un creştin…

Pentru că un preot ortodox, adică eu, îi sunt recunoscător pentru ceea ce m-a învăţat şi anume: că *n-am dreptul, niciodată, dar niciodată, să cred că ştiu cine este cineva, până nu îl ascult***.**

Pentru că e bine…să ai despre cine scrie lucruri frumoase.

[126] Nu te mai crede nimeni că ești om *responsabil*.
[127] Adică e tranșant. Spune rapid ceea ce crede și ce vrea.

De frunza de vie și despre miros

1. *Mirosind la…supermarket*[128]

Chestia cu mirosul[129]…la mine e o problemă veche, care îl scotea din sărite pe bunicul meu[130], atunci când eram copil…

Eu miros şi miroseam pâinea, ciorba, strugurele, şervetul (asta în mod discret…nu stăteam 3 ore ca să miros toate de pe masă) însă el credea că *nu îmi place* ceea ce mănânc…Degeaba îi explicam eu că *savurez* mirosul…El credea că *nu îmi place* mâncarea…

Acum, mă duc la supermarket la cumpărături şi miros ceapa, morcovii, carnea…Şi dacă nu fac asta aici, s-ar putea să cumpăr chestii stricate la greu.

Privesc, miros, ating, cântăresc lucrurile…şi apoi le cumpăr. Am contact direct cu cartoful, cu roşia, cu ceapa, cu mărarul…

---

[128] Articol din 5 iunie 2008.

[129] Cu mirosirea lucrurilor, a alimentelor, a cărților...

[130] Marin Picioruș.

Dacă nu le atingi şi nu vezi cât de sănătoase sunt…nu ai fler la cumpărături sau eşti un cumpărător aseptic…care o să o dai în bară.

Şi miroseam un măr ca să văd cum miroase…

O domnişoară m-a văzut că fac acest gest şi, instinctiv, l-a făcut şi ea. După ea, o altă doamnă…Am văzut asta discret…fără să mă holbez la ele…

Însă am observat din aceste gesturi ale lor, că nu se gândesc mereu, atunci când cumpără, cum miros produsele pe care le vor mânca…

De aceea *dau* cu mâncarea în coş, *o aruncă* în coș ca pe minge…şi nu *o aşează în coş*. Astas arată că tratează mâncarea ca pe *un deşeu* şi nu ca pe *un dar de la Dumnezeu*…sau cumpără mai mult decât pot mânca.

Pentru mine acest lucru e inadmisibil. Dacă un produs miroase frumos, arată bine şi e şi bun la conţinut…atunci e bun şi îl voi mai cumpăra. Dar dacă ceapa miroase după-cum-nu-vreau-să-vă-explic iar berea are un gust şocant-de-ne-cumpărat iar carnea are un miros de-aruncat-unde-ştiţi-cu-toţii…nu o cumpăr!

2. *Diferenţa dintre a vedea…şi a călca iarba*

Nu călcaţi iarba!…ne-a scos din atingerea vie, reală cu natura. Noile generaţii urbane privesc iarba precum peştii din acvariu: *uită-te dar nu o atinge*!

Însă covorul din casă, ăla pufos, ăla soft…e o imitaţie confortabilă a ierbii vii, crude, înalte, în care te afunzi şi care miroase seducător, prea seducător…

Am intrat ieri în iarbă, în iarba ca un covor…şi am simţit că trăiesc, că îmi umflu plămânii, că mi-i vindec. Pentru că atitudinea cea mai bună vizavi de iarbă este să îngenunchezi şi să o miroşi, să o strângi în braţe, să o simţi cât de vie e, ce mare dar de la Dumnezeu e…şi să mulţumeşti pentru ea. Să mulţumeşti pentru floare, pentru copac, pentru iarbă, pentru apă, pentru linişte, pentru miasma bună, pentru mirosul bun…

Mirosul de tomberon, closet şi nespălare al omului…nu îl are natura nepângărită de el! Viaţa ierbii e o vitalitate plină de smerenie. Gesturile dragostei noastre şi ale delicateţii noastre trebuie să fie ca bogăţia şi spontaneitatea ierbii. Trebuie să dai mult, să fii mult, să ierţi mult.

N-am știut să mă închin...

1. *Probleme de…corectitudine.*

România[131]. Bucureşti. 29 iulie 2008. În mijlocul unui autobuz marca RATB. Într-un spaţiu sufocant, unde, dacă faci un gest deranjezi masiv coafura unei doamne sau calci pe picioare pe cel care stă în spatele tău, ca un cârlig de macara…noi. *Noi*, adică *eu*. Şi, în faţa noastră, pe scaun, un domn ne…*filmează*.

Cu ce? Cu ochii. Noi avem şansa – o şansă repetitivă – ca toată lumea, interesată sau nu de ceea ce *ascunde* barba mea, să vrea *să ne filmeze*. Şi *ne filmează* până la enervare sagace. Se uită în ochii tăi şi uită…să mai mute capul mai la dreapta…sau mai la…stânga.

Pe scaun, lejer, un domn se închină. De ce? Pentru că eram / treceam prin faţa unei Biserici ortodoxe. Ne închinăm şi noi. Şi ne închinăm nu pentru că îl văzusem pe domnul, pe doamna, pe tânărul de lângă noi că…se închină, ci pentru că e obiceiul viu [nu *un automatism*] de a ne manifesta dragostea de Dumnezeu, nu numai când vedem Biserici în faţă, ci oricând putem să avem un moment de respiro, ca să ne rugăm şi să ne închinăm Domnului.

Însă domnul, care sta lejer pe scaun, se închină…*înspre* Biserică. Noi, care stam cu spatele spre Biserică şi cu faţa spre dumnealui, ne închinăm *spre*…dumnealui, dar cu inima la Dumnezeul nostru treimic şi nu ne întoarcem *spre* Biserică.

Şi…ne-a receptat, imediat, da imediat, *incorectitudinea*! *Incorectitudinea* pe care am manifestat-o, când ne-am închinat

[131] Articol din 29 iulie 2008.

atunci, când am trecut pe lângă o Biserică, pe lângă un locaş al Domnului.

Bine că îmi dădusem acoperământul jos de pe cap…şi nu m-am închinat cu ceva pe cap, pentru că *incorectitudinea* devenea de 1+ 1, şi 1+ 1 egal doi.

De la depistarea *incorectitudinii* până la darea jos din maşină s-au derulat…2-3 minute. A venit de la locul său, m-a întrebat dacă poate să îmi spună ceva, am devenit sociabil…şi, mi-a spus că atunci când mai trec pe lângă o Biserică trebuie să mă închin…cu faţa spre Biserică şi nu aşa, uitându-mă aiurea, după berze.

I-am spus că *sunt preot* şi *teolog*…şi, prima sa reacţie a fost următoarea: *Da, păi mi-am dat seama după barbă!*

Întâmplarea paradigmatică se încheie aici. Esenţa ei vom încerca să o tălmăcim în continuare.

2. *Static şi dinamic…sau ce se întâmplă când nu ai ce face*

A presupus că sunt *om religios*…şi a vrut să îmi dea o lecţie *dură*, pentru că, într-o situaţie dată…a avut impresia că a fost *mai corect* decât omul religios de lângă el.

Impresia corectitudinii sau motivaţia corectitudinii în forul său interior a fost mai importantă, pe moment sau poate e normă generală de comportament, decât…bunul simţ al relaţiei.

Mai înaintea socializării reale, a vorbirii despre sine şi cu altul despre sine…s-a trecut la faza defensivă, la cea de anihilare a persoanei din faţa ta.

Adică eu ştiu că a te ruja, a te coafa, a te îmbăta etc. nu sunt lucruri bune şi, din pronia lui Dumnezeu, mai sunt şi…preot.

Asta ar trebui să mă transforme într-un *Torquemada*[132] *al moravurilor*. Pentru că am ştii toate acestea şi altele o mie ar trebui să mă simt *îndreptăţit* – fără să mi-o ceară nimeni – ca în drumurile mele sociale / societale – când văd o neregulă să *o sancţionez brutal*.

Dacă văd că cineva nu se închină pe lângă Biserică, noi ar trebui să îl admonestăm imediat, fără cruţare. Dacă nu are batic pe cap, ar trebui să o dăm afară din Biserică, dacă miroase a tutun ar trebui să dăm cu el de prima bordură, pentru că şi-a permis, după o ţigare, să ne…abordeze.

---

[132] Tomás de Torquemada: http://en.wikipedia.org/wiki/Tom%C3%A1s_de_Torquemada.

Însă ar trebui să facem toate acestea…fără a dori să ştim *cine sunt* aceşti oameni, *unde* s-au născut, *de unde* vin, *cum trăiesc ei* de obicei şi, dacă ceea ce noi numim *cataclism*…e şi pentru ei aidoma.

Deci ne-am izbit de aplicarea corectitudinii universal valabile, fără racordare la cazurile particulare, corectitudine originată de raportarea statică la viaţa religioasă. Pentru că omul ca atare era învăţat că lucrurile religioase se fac *numai* într-un singur fel…el amendează / şi va amenda pe fiecare alt om ca atare, care iese din schema lui de calcul.

Pentru că gestul însemnării cu semnul Sfintei Cruci el ştia că se face numai cu capul gol şi îndreptat spre…locaşul Bisericii, a considerat că e un *real păcat*, faptul că eu nu m-am comportat, întotdeauna identic, cu această prescripţie sau că o ignor metodic.

De această dată însă m-am comportat *aproape*…ortodox. Sunt cazuri în care sunt şi mai *neortodox* decât acum. Pentru că suntem învăţaţi cu potcapul în cap, ne închinăm cu căciula în cap de multe ori, cu şapca, ne închinăm mai în grabă sau foarte încet sau punem mâna la inimă în grabă şi atât…sau nu ne închinăm deloc, când trecem prin faţa unei Biserici…

La suprafaţă, ca şi când omul are *numai trup* – şi simptomatologia staticului se leagă de vizualitatea gesturilor somatice – omul vede una, dar el nu ştie că preotul care trece acum pe lângă Biserică stă mereu, ore în rugăciune şi pentru el, nu există început de rugăciune…şi sfârşit de rugăciune, cum nu are momente, când începe să gândească şi momente când ia…vacanţe în domeniul gândirii.

Nu, omul de lângă el nu ştie multe despre acest preot…cum nici noi nu ştiu, mai deloc, despre cei din jurul nostru.

Însă modul nostru de a ne comporta este inclus în domeniul dinamicului vieţii duhovniceşti. Dacă plouă, dacă bate vântul şi dacă sunt într-un loc cu oameni, care abia aşteaptă să îmi drăcuie sfânta cruce…nu mă închin în faţa Bisericii sau nu dau milostenie, ca ei să tragă *concluzii* despre portofelul meu sau despre mărinimia mea.

Nu fac gesturi nici declaratorii, nici ostentativ. Nu vreau să mă creadă nici *sfânt* şi nici *păcătos*, nici *cu multă carte* şi nici *fără discernământ*.

Pentru că gesturile mele liturgice [şi închinatul în faţa unei Sfinte Biserici şi milostenia la colţ de stradă sunt gesturi liturgice, de preamărire a lui Dumnezeu] nu le fac pentru că trebuie să fiu aplaudat sau ofensat de către cineva, ci pentru că

sunt manifestarea ființei noastre față de Dumnezeul nostru și față de oamenii din jurul nostru. Nu facem gesturi automate, ci firești, în duhovnicescul și semnificativul lor.

Dacă îl salutăm pe cineva sau dacă nu îl salutăm…aceste lucruri se fac cu rost. Rostul închinării, rostul pentru care mergem la cineva, undeva, întotdeauna are conotații mai vaste decât…vederea.

Vederea fizică, fără o vedere duhovnicească e boantă și oamenii nu văd nimic măreț nici în tăcerea noastră și nici în cuvântul nostru. Ba, nici în eforturile noastre multiple de a-i lumina pe oameni, direct sau mediat de online.

Toate par că *se fac* sau că *sunt de la sine*. Însă nimic nu apare *de la sine*. Și cuvântul, gestul, privirea…au adâncimi și adâncimile au nevoie de ochi, de luciditate, de mărinimie, de smerenie, de bunăcuviință.

Staticul știe… *ce zice cartea*. Însă cartea…nu e om. Sfânta Scriptură și Sfinții Părinți vorbesc despre oameni…Dar noțiunea de om e generică, e o vorbire despre general.

Tocmai de aceea, într-o situație dată [nuntă, viol, înmormântare, furt, închisoare, declarație de dragoste, ca să luăm lucruri multiple, și rele și bune] nu merge *cu ce spune cartea*, ci merge cu…*ceea ce este*.

De aceea *se cunună robul lui Dumnezeu Costel*, *cu roaba lui Dumnezeu Minodora*…Și oamenii ăștia stau într-un apartament sau la casă, au o istorie a lor, au păcate și virtuți, au părinții și nașii pe care îi au…și ei nu sunt…*în general*.

Ăștia sunt *particulari*, au particularismul lor. La fel: Viorel a violat-o pe Emilia. Viorel ăsta e unul singur iar Emilia e una singură, chiar dacă mai sunt alți o mie de viorei și alte o mie de emilii.

Și, ca să înțelegi cum stă treaba cu ei, și ce să le spui, ce să-i sfătuiești și cum să-i ei, și cum să le explici…nu scrie în nicio carte, în nicio Scriptură, în niciun Sfânt Ioan Gură de Aur, pentru că fiecare om și fiecare păcat și fiecare slujbă se face cu niște oameni, într-un moment istoric și în niște condiții foarte bine bătute în cuie.

Dacă nu ai ce face…te poți face polițist, avocat, preot sau medic, care să nu înțelegi, că pentru toate astea trebuie să ai vocație și ca să lucrezi cu oamenii, uneori, trebuie să fie supraom și tot nu îi ajuți cu mare lucru.

Înțelegi, când lucrezi cu oamenii, că nicio carte și niciun sfat și nicio povățuire nu te pot ajuta, pentru că totul e

general…pe lângă *particularul atât de complex*, care îţi stă în faţă şi îţi spune: *Şi acum: ce facem?*

3. *Străvederea dinamică şi legalitatea statică*

Tocmai de aceea, rupând din context problema omului care are un nume şi o viaţă unică…ai soluţii la orice. Creştinul trebuie să se închine, să postească, să îşi păstreze fecioria, să fie nebeţiv, neclevetitor etc. Cu legitatea e uşor de învăţat pe de rost.

Înveţi câţi ani trebuie oprit cineva de la Sfânta Euharistie pentru avort, pentru crimă şi pentru adulter, le aplici pe pielea altora şi nu pe pielea ta, crezi că ţi-ai făcut datoria, chiar poţi să ai conştiinţă *beton de împăcată*…însă să nu ai niciodată de-a face cu Minel, Costel, Cozmina, Augustina, care ştiu ce ştiu, care fac ce fac, care sunt cine sunt…şi nu au nimic de-a face cu repetivitatea…ci cu unicitatea, cu excepţia, cu modul particular de *a fi un om*.

Şi, pentru că legaliştii sunt cu mult mai mulţi în Biserică şi în societate, decât străvăzătorii adâncurilor oamenilor sau decât oamenii care au bunul simţ să nu se creadă *Dumnezeu pe pământ*, trăim de fiecare dată aproape stupoarea, ca oamenii pe care îi spovedim, pe care îi sfătuim, cu care vorbim foarte intim, spre folosul lor, să considere că nu suntem *atât de buni pentru ei*…pentru că nu îi batem, nu îi ocărâm sau nu îi privim de sus.

Adică preferă pur şi simplu un fel de tratament sadomasochist la nivelul relaţiei duhovnic-confident, decât largheţea duhovnicească în care pot creşte ca *unicităţi*…şi nu ca *piese de strung* făcute în serie.

Pentru că dinamismul vieţii duhovniceşti, realismul vieţii duhovniceşti nu permite chiciul interior, nu permite repetiţia, nu permite predica, fapta şi viaţa *de ochii lumii* sau *închipuit identice* cu ale Sfinţilor.

Noi nu suntem niciunul Ioan Gură de Aur[133]. Niciunul nu suntem Grigorie Palama[134], Dostoievski[135], Platon[136] sau Euripide[137]. Ci, fiecare avem darul dumnezeiesc ca să fim Costel, Maria, Miruna, Savatie, Grigorie sau Marian, dacă acceptăm că reala credinţă, reala sfinţire, reala dragoste, realul dor de

---

[133] Mai multe detalii: http://ro.orthodoxwiki.org/Ioan_Gur%C4%83_de_Aur.
[134] Idem: http://ro.orthodoxwiki.org/Grigorie_Palama.
[135] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Feodor_Dostoievski.
[136] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Platon.
[137] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Euripide.

Dumnezeu şi de frumos şi de comuniune sunt *realităţi reale* în noi şi nu realităţi de tip…*lingvistic*, declaratoriu, adică *inexistenţe frumoase*.

Din acest motiv noi, preotul Dorin, suntem cât suntem, cât putem, în măsura sănătăţii noastre trupeşti şi sufleteşti, în funcţie de biografia noastră, de prietenii noştri, de duşmanii noştri, de viaţa religioasă, politică, culturală, economică pe care o traversăm şi de locul unde suntem situaţi, puşi de către Dumnezeu.

Noi nu suntem într-o mie de feluri. Noi avem limitările noastre, limitări pe care trebuie să ni le asumăm şi care sunt lăsate astfel de către Dumnezeu în viaţa noastră. Noi putem să facem anumite schimbări, ne putem redirecţiona mereu dragostea spre Dumnezeu nostru, spre mila şi dragostea Sa infinită pentru fiecare creatură a sa. Noi putem să facem cât putem.

Însă noi nu putem să ne dăm aripi ca să zburăm. Nu ne putem da o Românie după cum visăm noi, în indiferenţă năucitoare faţă de toţi cei care trăiesc aici. Nu putem să ne dăm o lume după nălucirile noastre. Nu putem să ne dăm, aşa, de la noi…darul de a trăit o mie de ani şi de a fi cel mai frumos, deştept şi sfânt de pe toată planeta.

Nu! Noi putem să facem ceea ce conştientizăm că putem să facem şi în măsura în care ne smerim sub palma lui Dumnezeu ca să tindem…să facem.

Nu ne suntem de ajuns nouă înşine.

Nu ne putem găsi împlinirea în noi înşine.

Nu ne încălzesc legile.

Nici interdicţiile neiubitoare de fraţi.

Nu ne împlinesc…egoismele noastre viscerale, adânci şi nici infatuările noastre splendide.

Ci, în măsura în care ne dăm seama că unii prin alţii ne …vedem pe noi înşine, şi unii prin alţii viem şi suntem, pentru că toţi ne mişcăm în harul bunătăţii şi păsuirii lui Dumnezeu faţă de noi, ştim ce nu e bine să facem…chiar dacă ar părea *corect* să facem acel lucru.

Nu e bine să ne credem atotrezolvatori de probleme.

Nu e bine să presupunem ce e bine să facem pentru altul sau ce e bine să facă altul pentru el însuşi, în afară de decizia lui.

Nu e bine să ne credem mântuitorii altora, salvatorii de la înec, droguri şi desfrâu, pentru că i-am oprit noi cu forţa sau prin ameninţare.

Nu e bine să punem pe om sub lege, să îl vedem inferior ei…şi să nu vedem că, pentru om, trebuie să ştii să iconomiseşti

legile, să le suspenzi, să le ridici temporar, să le curbezi…de dragul lui, pentru că fiecare om…are nevoie de *o soluţie unică* la *o problemă unică*.

Nu e bine să te apropii de om şi de problemele lui cu bădărănie cruntă şi să crezi că, dacă eşti cine eşti…poţi să spui orice şi oricum…pentru că şi aşa tot se…*vindecă* omul.

Nu, omul nu se vindecă cu legi…ci prin dragostea că l-ai înţeles şi îl preţuieşti! Îl vindeci dacă îi sădeşti în fiinţa lui sentimentul real – şi nu închipuit – că totul e posibil, că împreună puteţi muta munţii, toţi munţii.

Însă, până atunci, unii vor fi supercorecţii, mai corecţi decât perfectul…şi vor tăia şi spânzura şi enerva la maximum pe toată lumea, fără discriminare, iar alţii vor încerca, cu chiu cu vai, să schimbe măcar 1% din ceea ce au distrus matadorii spiritului[138], ai legilor şi ai lipsei de cuviinţă.

Procentul infim reprezintă, de fapt…numărul de oameni pe care îi poţi întraripa ca să se schimbe cu totul, în mod deplin şi să îşi sfinţească viaţa.

Şi vorbim în termeni infimi…pentru că am înţeles că nu poţi să faci nimic, dacă omul, omul particular, acest *particular*, pe care îl cheamă Sfântul Simeon Noul Teolog[139], Eminescu[140] sau Brâncuşi[141], nu vor ei, sută la sută, să facă ceva cu ei înşişi…şi pentru alţi, pentru mulţi alţii.

În rest…personalităţi pe bandă rulantă, piese de schimb, oamenii modei, impozanţii zilei, neapăraţii de o secundă ai patriilor sau ai planetei…adică acest 99% nesemnificativ, *nesemnificativul notoriu*, pentru…reala viaţă a Împărăţiei lui Dumnezeu.

Tocmai de aceea şi cuvântul Domnului vorbeşte despre *turma mică*, despre *încredinţaţii* în mod autentic ai Săi, care nu se smintesc de nimic, de niciun păcat, de nicio ameninţare, de nicio cataclismică reorientare a lumii.

---

[138] Cei care confundă *lupta cu taurul* cu...*lupta cu omul*.

[139] Mai multe detalii: http://ro.orthodoxwiki.org/Simeon_Noul_Teolog.

[140] Idem: http://eminescu.petar.ro/opera_completa/index.html.

[141] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Constantin_Br%C3%A2ncu%C5%9Fi.

La 18 ani de la primul pas spre...mintea eclesială

1. *Nimeni nu mi-a spus că trebuie…să mă pregătesc*[142]

Copilăria noastră a fost plină de muncă, de căutări enorme…şi ceea ce dv. vedeţi la noi pe blog, această muncă continuă nu este o *excepţie* sau *un act de orgoliu*, ci normalitatea cu care am trăit de când ne ştim.

Munca, creaţia, noutatea erau în fiinţa mea la ele acasă, fie că era vorba de desen, de citit, de scris, de pictat, de făcut jucării sau planuri de excursii singuratice prin păduri şi zăvoaie.

Însă, dorul meu de nou, de viu, de prietenie, dorul de dor, dorul de absolut, dorul de indescriptibil, de inefabil nu ştiam că e…*Dumnezeu*.

[142] Articol din data de 6 august 2008.

Încercam să caut în oameni şi în cărţi, în filme sau desene animate, în propriile mele ţări cu jucării [adică aveam un teren, pe care mi l-am luat prin *efracţie* de la bunica mea, tocmai unde era pământul cu căpşuni şi acolo mi-am făcut *Ţara dorului*: o ţară în integralitate, cu oameni de plastic, grădini, fântâni, locuinţe, fluviul care a stârpit toţi căpşunii etc.] şi în propriile mele plăsmuiri…comuniunea cu toate.

Iubirea mea iubea tot ceea ce atingea. Nu aveam repulsie faţă de soare, lună, vară, iarnă, oameni, maşini, case, şcoală…de nimic. Nu am trăit niciodată ideea că *nu se poate realiza ceva anume* sau că *există* sau *pot exista* între oameni *momente care nu pot fi depăşite*.

Mi se părea aiurea – şi mi se pare – că oamenii se ceartă, că nu îşi sunt loiali propriilor lor aspiraţii, că le place să fie *proşti* şi nu *Sfinţi* şi *arhideştepţi*, că nu au planuri mari, vise mari, că nu se dedică cu totul celor mai sfinte aşteptări.

De aceea, starea mea de necredinţă [am fost botezat de mic ca ortodox dar nu aveam...obiceiuri eclesiale] era un fel de *credinţă* fără partea finală a credinţei, pentru că le găseam pe toate normale şi la locul lor, dar nu îmi pusesem problema asupra a cine le-a făcut. Nu mai ştiu ce ştiam sau ce nu ştiam despre Dumnezeu sau dacă ştiam că există aşa ceva.

Din când în când eram dus la Biserică de către bunica mea cu coliva, ca să ne pomenim morţii sau când murea cineva, la vreo nuntă sau botez…dar nu mi-am pus niciodată problema, până în momentul convertirii mele, că…dusul la Biserică este o necesitate *neapărată*.

Interesant e, că aveam unele apucături ne-ortodoxe…dar un conţinut al credinţei şi al iubirii pentru oameni şi pentru creaţia lui Dumnezeu foarte dezvoltat, obţinut din contemplările şi aspiraţiile din inima mea, fără ca cineva să îmi fi spus că *aşa trebuie să mă comport*.

Bunica noastră ne-a spus de foarte multe ori, că de când mă ştie ea a vorbit cu mine ca şi cu un om matur, fără să mă toace la cap cu ce să fac şi cu ce să nu fac.

Mă duceam la şcoală, învăţam, mă jucam, mă plimbam pe unde mi se năzărea…fără să mă întrebe nimeni pentru ce fac acest lucru, dar ştiam că la ora 7-8 seara trebuia să fiu acasă, ca să mâncăm.

Din acest motiv am trăit o libertate de mişcare ca în pustiu, pentru că mă plimbam pe unde doream, fără să fiu suspectat că aş face cine ştie ce drăcie enormă…şi veneam acasă când trebuia.

Iar cu ora mesei, iarăşi, nu a trebuit să îmi spună nimeni că *trebuie să vin acasă*, pentru că simţeam că e *normal* să fac acest lucru, pentru că ducerile mele în natură nu reprezentau *evadări* din casă şi curte, ci *excursii de cercetare* a naturii.

Şi ce făceam, la propriu? Mă duceam şi priveam cerul minute întregi, număram norii şi observam modul cum ei se tot schimbă. Culegeam plante pentru ierbar şi vietăţi pentru insectar. Mă uitam cum merg şopârlele prin iarbă, cum arată gâzele, prindeam fluturi, mă duceam să miros iarba, plantele, să văd cum arată apa şi peştii, cum arată căprioarele sau iepurii, rândunicile şi diverşi copaci, ciupercile…pentru că nu era nimic, care să nu mă intereseze.

La fel, când era vorba de cărţi sau artă – ce numeam eu artă până în 12-13 ani – le citeam din scoarţă în scoarţă, recitam cu voce tare, făceam teatru de păpuşi, discursuri comice, încercam să mă întrec cu fiecare poet, scriitor şi pictor pe care îi cunoşteam…şi versificam, pictam sau scriam diverse lucruri *în stilul lor*.

Mi-am dat seama foarte repede că *stilul nu e de ajuns*…şi că am nevoie de *propriul stil*, pentru că fiecare avem un mod propriu de a vedea lucrurile.

Mi-am dat seama de acest lucru privind la colegii mei de şcoală, cum fiecare avea un fel al său de vorbi şi de a ridica probleme. Şi, de atunci, am fost foarte atent la felul cum spun, calc, vorbesc, gândesc…ca să fiu *eu însumi*.

De aceea eram foarte exigent şi critic cu orice, lucram până cădeam lat de oboseală, ca şi astăzi. Fiecare zi era un timp unde făceam tot ceea ce se putea face…fără niciun program prestabilit. Şi niciodată nu credeam – şi nici nu cred – că *am făcut* sau că pot *să fac* tot ceea ce pot sau ce se poate sau ce e de făcut.

Pentru toate aceste motive…a vrea mai mult, a vrea totul, era *normalul*, adevărata viaţă pentru mine. Şi, totuşi, a trebuit să mă coc, precum grâul în lan, pentru ca să fiu secerat de către Cultivatorul ceresc.

2. *Când a început revoluţia română din decembrie 1989 am conştientizat...pentru ce...m-am pregătit fără ca să ştiu*

Când a început revoluţia din decembrie…am auzit izbucnirile de sinceritate şi de înflăcărare ale oamenilor la radio.

Eram la Scrioaştea, acasă la noi, şi auzind la radio…am deschis televizorul. Atunci mi-a luat ceva timp să înţeleg că ce văd e *real*…şi nu e un film sau un desen animat.

Însă, din momentul când am început să aud acele glasuri… au început să se petreacă în interiorul meu schimbări radicale, fundamentale…acele glasuri fiind aidoma cu forţa căutărilor mele, cu dorul meu de tot, de tot ceea ce există, ca o descătuşare plenară a persoanei mele.

Fără ca să îmi dau seama prea bine…asistam la primul eveniment neaşteptat din viaţa mea, la un eveniment care mă înălţa spre un mod de a fi…care îmi dovedea că aspiraţiile mele sunt *normale*.

Pentru că în *Ţara dorului*, în ţara mea, oamenii trăiau dreptatea nu o declamau, trăiau în adevăr, aveau sentimente şi crezuri puternice, erau războinici, nu se temeau de nimic. Iar oamenii care ieşeau pe străzi şi care se puneau în faţa tancurilor…semănau identic, erau fraţi buni, cu oamenii pe care eu îi zămislisem, îi scosesem din inima mea şi erau…păpuşi, războinici sau făpturi din plastic, care aveau un nume propriu, identitate şi mod de comportament proprii.

Însă, cel mai zguduitor lucru, lucru care m-a făcut să văd planul ultim al *credinţei* mele a fost acela, când am simţit că o forţă, ceva, mai presus de oameni, îi poartă pe aceşti oameni…cum simţeam că mă poartă şi pe mine.

Iar în momentul când am început să văd primele slujbe ortodoxe la televizor şi rugăciuni făcute în pieţele şi pe străzile Bucureştiului şi, în ziare, au apărut tot felul de mici cuvântări despre credinţă, am înţeles că…*Dumnezeu* e *Cel care îi poartă pe aceşti oameni* – cum mă purta şi pe mine în inconştienţa mea – fapt pentru care pot să sfideze moartea, gloanţele şi să aibă atâta forţă a adevărului.

Dacă Sfântul Petru a avut atâta cuvânt cu putere multă ca să convertească 3000 de oameni, împreună cu familiile lor iar pe Sfântul Pavel, Hristos, Cel pe care el Îl prigonea, l-a convertit când i S-a arătat întru slava Sa…pe noi, personal, ne-a convertit acelaşi Duh Sfânt, în mod direct, fără mijlocitori umani, pe Care L-am simţit că mişcă această mare de oameni, ca să strige dreptate şi credinţă, adevăr şi omenie.

În sociologie, teoretizarea *presiunii* care-i mişcă pe oameni ca să se revolte e formată numai din nevoia de drepturi şi libertăţi. Însă această viziune e reducţionistă, pentru că vede în oameni numai…nişte indivizi avizi de trai bun.

Reducţionistă e şi perspectiva psihologică, care vorbeşte despre o întrunire de factori, care îi predispun pe oameni la revoltă.

Însă, deşi pe atunci nu ştiam că la această revoluţie unii au mai şi plănuit-o, în aşa fel ca alţii să…moară, pentru a fundamenta schimbarea de garnitură politică…am simţit, în mod fundamental, mai presus de orice interes personal îngust…că Dumnezeu Cel în Treime a fost forţa de inspiraţie a multora şi, mai ales, a Martirilor, pentru care vom fi întotdeauna recunoscători, pentru că, datorită lor, astăzi sunt ceea ce sunt.

Şi, Dumnezeu, Cel care mă pregătise prin libertatea şi iubirea pentru adevăr şi dreptate, prin sentimente vii, viguroase, plenare…m-a dus spre mai înalt, spre Sine, ca să văd ce îmi lipsea: nu ştiam Sursa tuturor lucrurilor, cine este Creatorul lor şi faptul că în El şi numai în El se împlinesc toţi oamenii şi întreaga existenţă.

Din zilele lui decembrie 1989 până în august 1990 s-au produs schimbări rapide, fulminante în noi…şi a câştigat, în cele din urmă, Dumnezeu.

3. *Dumnezeu a câştigat împotriva tuturor…atacatorilor credinţei mele*

Am început să cred…dar nu aveam Biserică, ideea de Biserică. După ce a vrut să mă corupă familia, după ce nu m-au mai suportat colegii şi prietenii, după ce adventiştii nu m-au obţinut de partea lor…după ce am studiat destul cât să merg, iarăşi, cu toată inima, în Biserica lui Dumnezeu…pe data de 6 august 1990 am mers, pentru prima oară la Biserica din satul meu, ca şi convertit, fără să ştiu prea bine…că *Schimbarea la Faţă* a Domnului înseamnă să intri pe această uşă, în Biserica lui Dumnezeu şi, pe fiecare zi, trebuie să te schimbi, să te umpli de lumina lui Dumnezeu…devenind o conştiinţă / o minte eclesială.

Am ajuns de la prima oră…şi cântăreţul Bisericii noastre, *nea Florică* – un om care gustase din plin lumea celui de-al doilea război mondial şi care învăţase, în mod practic, fără şcoală, *tainele* cântatului la strană de la înaintaşul său – m-a pus să recit psalmii Utreniei, cei 6 şi, la Liturghie, pe când se împărtăşea preotul, să citesc…*Cazania zilei*, adică explicarea

pentru credincioşii din Biserică a Evangheliei zilei, aşa cum statornicise PFP Justinian al României[143].

Întâlnirea cu Biserica, acum, ca nou convertit / reconvertit – noi ne-am considerat de acum *un convertit*, chiar dacă fusesem botezat, pentru că am luat-o de la zero – a fost definitivă şi nimeni nu ne-a putut convinge, că nu aceasta e *calea noastră* sau că nu Dumnezeu e Acela, Care ne-a călăuzit paşii spre Biserica Sa.

De aceea, acum, după 18 ani, când au trecut 5 ani de seminar, un an de profesorat, 4 ani de facultate, 2 ani de master şi 4 de doctorat, dintre care 3 de preoţie, această zi a rămas ziua începutului schimbării minţii şi a inimii noastre, când am început să dobândim mintea Bisericii, conştiinţa de membru real al Bisericii lui Hristos, chemat de către El şi călăuzit pas cu pas spre noi şi noi înţelegeri dumnezeieşti.

Acum 18 ani începea minunea eclesialităţii, a îmbisericirii conştiente în viaţa noastră, după care au urmat experienţe uluitor de impresionante, tot neaşteptate, dar spre care Prea Curata Stăpână ne-a purtat…ducându-ne de mână.

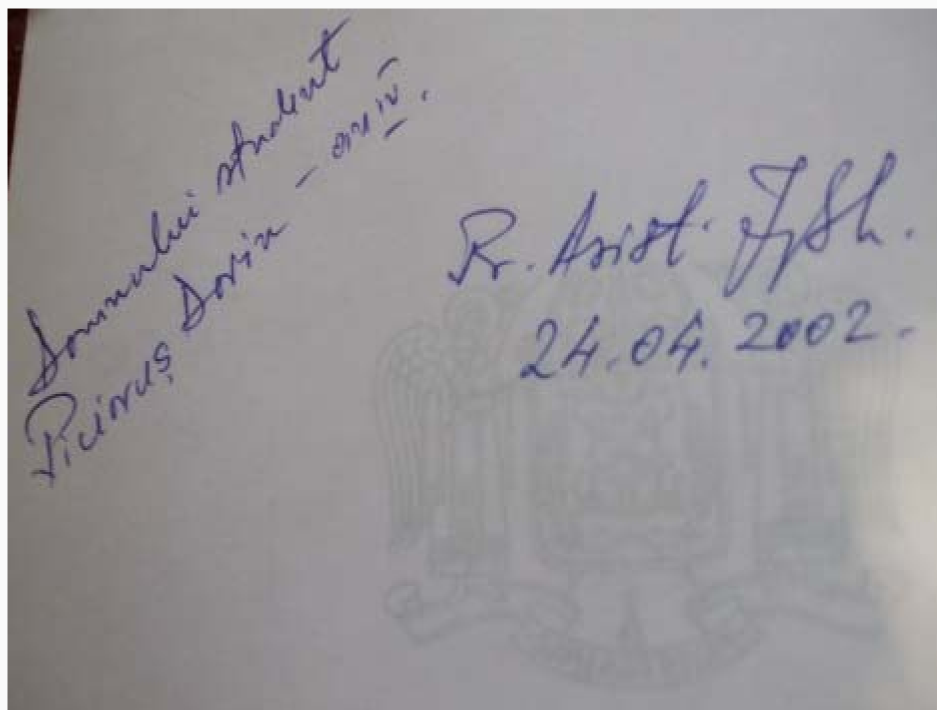
Articolul de faţă e mulţumirea noastră pentru toate minunile lui Dumnezeu din viaţa noastră şi pentru toată înţelepciunea pe care am dobândit-o din multele momente, când Dumnezeu ne-a lăsat să cădem amarnic, ca să ne înţelepţim şi să nu considerăm că…*stăm*.

E mulţumirea noastră, pe lângă toate cele ale zilei, către Dumnezeul nostru şi, în acelaşi timp, o mărturie pentru cei care cred că *nu au un scop în viaţă*, că *nu-i iubeşte nimeni* sau *nu ştiu ce să mai facă*.

Dacă căutaţi ceva profund, oricum aţi fi şi oriunde aţi fi, suntem încredinţaţi în mod deplin, că veţi găsi răspuns la dorurile vii, nestinse ale inimilor dv.!

[143] Pentru mai multe detalii: http://www.patriarh.ro/Justinian/index.php.

Gest cu greutate de recunoștință

Semnătura[144] îi aparţine Pr. Conf. Dr. Gheorghe Ispas, parohul *Bisericii Sfântul Mina* din Bucureşti, pe atunci asistentul Pr. Prof. Dr. Nicolae Necula, la catedra de *Liturgică* a *Facultăţii de Teologie Ortodoxă* din Bucureşti.

Semnătura este dată pe un *Liturghier* – adică pe una dintre cărţile principale de slujbă ale preotului – pe care dumnealui ni l-a dăruit nouă, personal, ca gest de apreciere, pentru simţul nostru liturgic, adică pentru modul în care ne manifestam ca om liturgic, în vederea preoţirii noastre.

Şi, acest gest, face obiectul evocării noastre. De ce am dorit să ne *reamintim* public acest gest al părintelui Gheorghe? Pentru că el iese din cadrul cursurilor universitare şi, dacă stăm să ne gândim bine, se singularizează între gesturile, care ne-au vizat în timpul studenţiei noastre.

Părintele Gheorghe a cumpărat mai multe Liturghiere, din bani proprii, şi le-a dăruit drept recompensă tinerilor studenţi teologi, care au participat la seminarul de Liturgică pe care îl susţinea, pentru rezultatele foarte bune la învăţătură. Adică *studenţii de zece*…erau recompensaţi şi cu câte un…Liturghier, ca semn că trebuie să slujească, în viitor, Bisericii care i-a format.

Potrivit graficului de studii…trebuia să ne dea *doar o notă*, care se aduna cu nota de la curs şi rezulta, de fapt…nota de

[144] Articol din data de 27 august 2008.

catalog la *Liturgică*. Mărinimia sa, gestul său de nobleţe faţă de noi, nu era inclus în fişa postului.

Adică acest gest a excedat atenţia sa *regulamentară* faţă de noi. Şi, tocmai pentru acest fapt, pentru că el iese din calculul *legii* sau al relaţiei *oficiale* dintre profesori şi studenţi…dar se include în sfera conştiinţei preoţeşti şi profesorale, gestul său, peste ani, a căpătat o valoare specială, fapt care ne-a determinat să vorbim cu glas bucuros, cu inimă bucuroasă despre el.

Liturghierul cu semnătură este astăzi cartea de rugăciune a doamnei preotese, după care îşi face rugăciunile împărtăşirii.

Astăzi dimineaţă mi-au căzut ochii pe semnătură şi ne-am spus că nu trebuie să tăinuim, până la sfârşit, acest gest, ci trebuie să-l spunem răspicat, pentru că gestul părintelui Gheorghe înseamnă, de fapt: a fi preot după glasul inimii şi al conştiinţei, a face mai mult decât ceea ce ţi se cere, a lăsa în urmă parfum de duhovnicie, a face gesturi, care să dureze în timp şi să devină…*recunoştinţă*.

Nu numai noi am primit acest dar din partea dumnealui! Gesturile sale de milostenie sunt proverbiale, ca şi amabilitatea sa specială. Însă ne simţim datori să-i mulţumim, peste timp, pentru acest gest de conştiinţă preoţească, pentru că el ne-a învăţat atunci şi, de atunci, mereu, în timp, că milostenia are caracter convertitor, e plină de nobleţe şi nu se depreciază cu trecerea anilor…ci devine tot mai grea în recunoştinţa noastră.

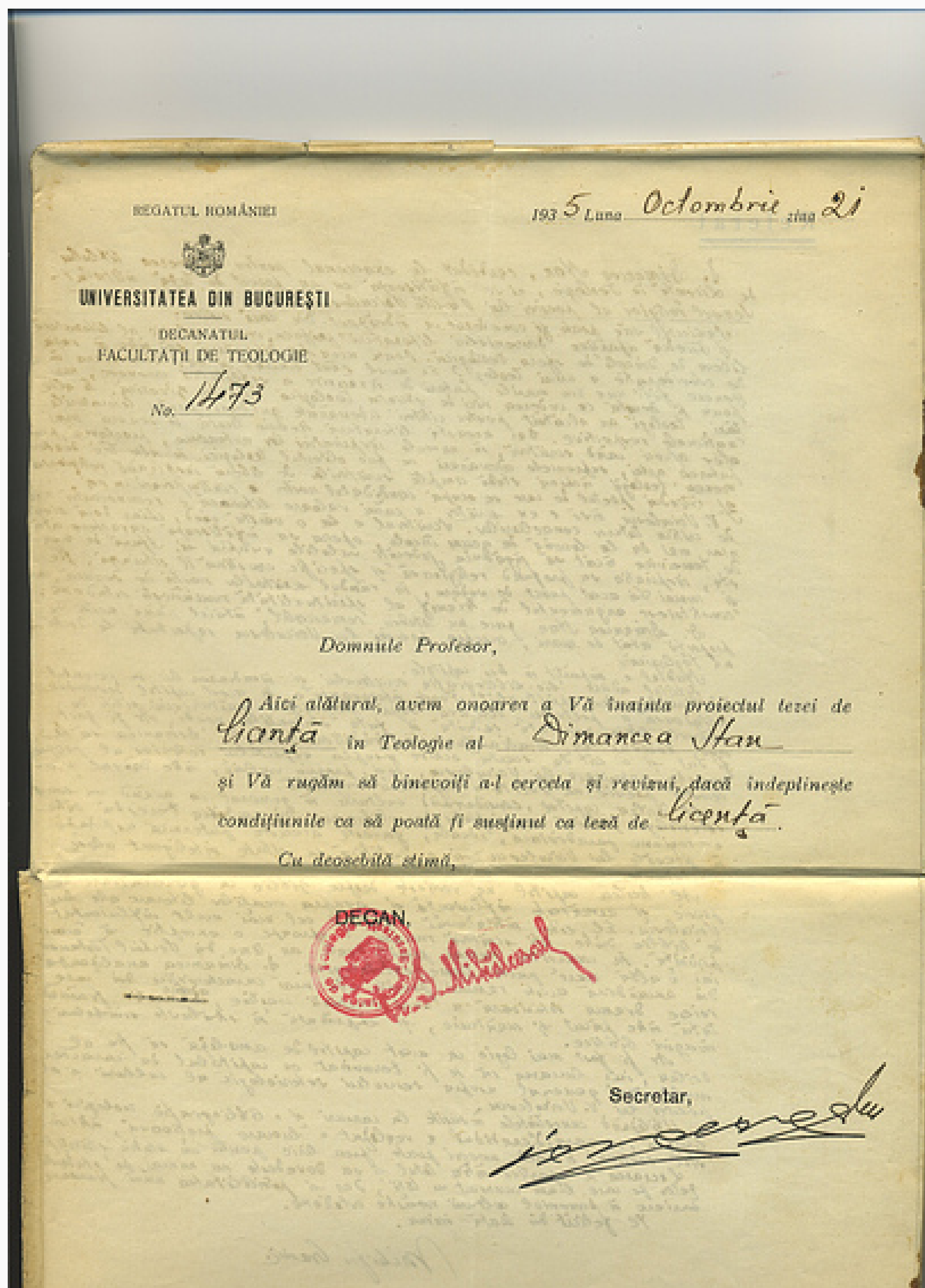
Cu alte cuvinte, gesturile de conştiinţă se pot întoarce spre tine ca semne de bucurie şi de recunoştinţă, ca rugăciune şi iubire vie şi pot naşte, şi unele şi altele, noi manifestări de un profund şi creştinesc bun simţ.

Şi atunci, ca şi acum, Liturghierul şi cărţile de cult ortodoxe în general costă ceva zeci de lei. Părintele profesor a scos din buzunarul propriu o sumă importantă pentru studenţii săi – deşi era numai asistentul catedrei de Liturgică şi nu îi ceruse nimeni să facă acest lucru – pentru ca să ne bucure. Poate că atunci gestul său…a trecut în inimile noastre mai mult sau mai puţin observabil. Poate că ne-am bucurat…dar nu am ştiut să ne verbalizăm bucuria.

Acum însă, gestul său venit din senin, dar dintr-un *senin* al grijii pentru viitor, îl face o capodoperă…pentru că niciun profesor al nostru nu se mai gândise să ne dăruie o carte de cult drept felicitare pentru dorul nostru de cunoaştere. Da, acum, gestul său poartă amprenta grijii pentru viitor, a vederii în timp, a transpunerii în timp.

Şi credem că în paginile timpului teologic, ale timpului teologic pe care îl cosemnăm pe platforma noastră online, trebuie să se păstreze şi acest gest de nobleţe al părintelui Gheorghe, care, nouă, personal, ne-a arătat că preoţia înseamnă, în primul rând, conştiinţa şi determinarea de a face lucruri cutremurător de frumoase şi de sfinte pentru bucurarea duhovnicească a oamenilor.

Scrisul, semnătura şi cum arată un referat al unei teze de licenţă întocmit de către profesorul Nichifor Crainic

REGATUL ROMÂNIEI

UNIVERSITATEA DIN BUCUREŞTI

DECANATUL
FACULTAŢII DE TEOLOGIE

No. 1473

193 5 Luna Octombrie ziua 21

Domnule Profesor,

Aici alăturat, avem onoarea a Vă înainta proiectul tezei de Licență în Teologie al Dimancea Stan şi Vă rugăm să binevoiţi a-l cerceta şi revizui, dacă îndeplineşte condiţiunile ca să poată fi susţinut ca teză de Licență.

Cu deosebită stimă,

DECAN,

Secretar,

Formă maximă a imaginii[145]

[145] Articol din data de 3 septembrie 2008.

Domnule Profesor,

Aici alăturat, avem onoarea a Vă înainta proiectul tezei de licență în Teologie al Dimancea Stan

și Vă rugăm să binevoiți a-l cerceta și revizui, dacă îndeplinește condițiunile ca să poată fi susținut ca teză de licență.

Cu deosebită stimă,

DECAN,

Secretar,

Domniei-Sale

Domnului Prof. Nichifor Crainic

c. 19.367 – T. R. U.

Formă maximă a imaginii.

Referat

D. Dimancea Stan, candidat la examenul pentru obţinerea titlului de Licenţă în Teologie, ni se înfăţişează cu un proiect de "teză" intitulat: Sensul religios al poeziei lui Vasile Voiculescu.

[illegible]

D. Dimancea Stan [illegible] poeziei lui Voiculescu [illegible] la Facultatea de Teologie.

Studiul e împărţit în trei capitole.

[illegible]

Al doilea capitol [illegible]

Al treilea capitol [illegible]

[illegible]

[illegible]

Se [illegible] nota [illegible].

[illegible signature]

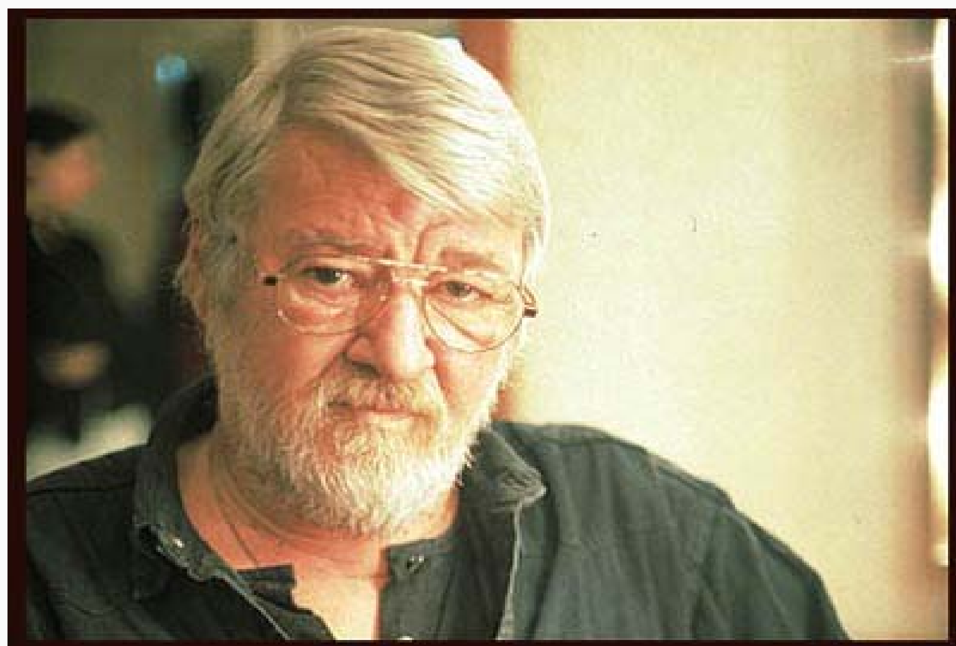
Forma maximă a imaginii.

O expresie a eleganţei şi a atenţiei şi o mostră de rafinament regular. Adică avem de-a face cu un referat *obişnuit* şi nu cu unul *special* la o teză de licenţă. Referatul este anexat la teza de licenţă a candidatului, manuscrisul fiind bătut la maşină şi legat în piele.

Referatul domnului Nichifor Crainic este elogiator iar candidatul scria o teză de licenţă despre poetul Vasile Voiculescu, când poetul împlinise 51 de ani de viaţă.

Dacă nu ne recâştigăm frumuseţea, atenţia şi maiestuozitatea în Teologie, cu alte cuvinte, se pare că nu avem ce să lăsăm posterităţii!

Ce ne-a învăţat incatalogabilul Ştefan Iordache?

…În primul rând, valenţele insondabil de cutremurătoare ale tăcerii[146]. Nu l-am văzut niciodată direct, faţă către faţă, dar unde…l-am văzut, l-am văzut profund, incatalogabil, maiestuos, într-o splendoare rară, împletind în el *dramatismul vieţii* cu *pofta de viaţă*.

Şi, la fiecare înregistrare rămasă de la el se îmbină această tristeţe rară, adâncă, profundă, a genialilor, cu clocotul de viaţă şi de voioşie al omului, care se bucură de ceea ce se petrece cu el.

Dinu Săraru[147] afirma că a murit *ca un ţăran autentic*, pentru că a cerut să i se dea lumânare înainte să moară şi şi-a ţinut el singur lumânarea în mână.

Va fi îngropat în satul pe care şi l-a ales, după ce marţi, adică mâine, 16 septembrie 2008, va fi la *Teatrul Naţional*, pentru ca să îl…revedem pentru ultima oară.

Aseară, într-un interviu pe care l-am urmărit la televiziunea naţională spunea, că nu s-a spovedit niciodată – păcat, dacă nu a primit acest mare dar al iertării măcar odată! – însă vocaţia lui a fost aceea tocmai de a mărturisi despre om, despre vigoarea şi neputinţele omului.

Am învăţat tainele tăcerii cu el, ale tăcerii dramatice…iar, în al doilea rând, am învăţat *să privesc profund*. Marii actori nu pozează, ci ei privesc în tainele inimii omului, ca să scoată arcurile de conştiinţă ale fiinţei noastre la lumină. Ei se storc de

---

[146] Articol din data de 15 septembrie 2008.
[147] Mai multe detalii: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dinu_S%C4%83raru.

viaţă, la propriu, pentru ca viaţa unui personaj să fie viaţa care vibrează în vieţile altora.

Ca scriitor de piese de teatru ştiu ce înseamnă să fii *în pielea personajului*. De foarte multe ori, pentru ca să scriu teatru, am fost, a trebuit să fiu *inteligenţă interioară* aidoma lui Florin Piersic sau Ştefan Iordache, pentru ca să pot rosti / percepe / gândi / sesiza viaţa unui personaj, să-i pun pe limbă rânduri de viaţă şi să-l fac să fie viu.

Ca să poţi să-i dai viaţă, din viaţa ta, unui personaj trebuie să fii o inteligenţă creatoare, un om care nu este o personalitate scindată în ea însăşi, ci, dimpotrivă, o personalitate care poate accesa diverse moduri de a fi, tocmai pentru că este mai presus de ele, ca una care le-a înmagazinat organic.

Iar Ştefan Iordache este unul dintre preagenialii actori români, care nu poate fi catalogaţi într-un fel, tocmai pentru că nu poţi să îl vezi doar *al unui personaj* pe care l-a realizat, ci el este *al tuturor personajelor* la un loc.

Ştefan Iordache a fost o planetă, o lume care s-a dus împreună cu el şi care nu mai poate fi recuperată. Când mor oamenii de geniu şi Sfinţii lumii, ei, tot ceea ce înseamnă *ei* se translatează împreună cu ei şi rămânem mai goi, mai singuri, mai neexplicaţi…pentru că ei ne explicau *cine suntem* în ample moduri.

Ieri, azi, mâine…sunt trist. Sunt trist pentru că, aidoma lui Mitică Popescu[148], *mi-am pierdut un prieten* cu care nu am discutat niciodată verbal…dar cu care am avut lungi dialoguri de înţelegere reciprocă.

Sunt trist pentru că ştiu ce înseamnă moartea lui. Moartea lui, a lui Florin Piersic[149], a Maei Morgenstern[150], a Oanei Pellea[151], a Emiliei Popescu[152] etc. înseamnă şi va însemna pentru teatrul şi cultura română – avansând în mod realist lucrurile, chiar dacă dureros – apusurile unor lumi interioare unice, lăsând goluri de neumplut în urma lor.

Viaţa Lui Ştefan Iordache[153], ca şi moartea sa, ne învaţă că valoarea ţi-o dă munca, aspiraţiile imense, graţia cu care trăieşti, prietenii pe care îi cucereşti cu ceea ce eşti, patrimoniul spiritual pe care îl laşi posterităţii.

---

[148] Un interviu al său: http://www.gandul.info/news/mitica-popescu-e-jenanta-societatea-romaneasca-prin-lupta-ei-pentru-nimicuri-4246666.

[149] Mai multe detalii: http://ro.wikipedia.org/wiki/Florin_Piersic.

[150] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Maia_Morgenstern.

[151] Idem: http://www.oanapellea.com/.

[152] Idem: http://www.bulandra.ro/ro/biografii/emilia_popescu.htm.

[153] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/%C5%9Etefan_Iordache.

Şi, poate, că cel mai important lucru învăţat de către noi de la Maestrul Ştefan Iordache, a fost acela de a îndrăzni să admiri pe oamenii de geniu ai lumii. Acest *a îndrăzni să admiri* înseamnă lucrul pe care l-a făcut pentru mine personal, fapt pentru care îi suntem recunoscători toată viaţa.

Dumnezeu să vă ierte, Maestre Ştefan Iordache şi să vă răsplătească pe măsura admiraţiei pe care v-o purtăm!

Crin Antonescu: un om al maturităţii politice

interviu-cu-crin-antonescu

↑↑↑

Preluare de la Victor Ciutacu.

***

Cu o săptămână în urmă[154], o domnişoară atentă şi sensibilă, m-a solicitat pentru un sondaj de opinie şi, printre multe alte întrebări, mi-a cerut să dau nume de politicieni în care am încredere şi să şi motivez pentru ce fac acest lucru.

La primirea întrebării am avut doar două nume pe limbă: Sorin Oprescu şi Crin Antonescu. Şi, pe amândoi i-am crezut şi îi cred capabili să mă reprezinte, pentru că mi-au câştigat încrederea ca *persoane*…şi nu pentru *coloratura lor politică*.

Pe Prof. Dr. Sorin Oprescu[155] *l-am cunoscut* prin intermedierea televizorului. Pe Prof. George Crin Laurenţiu Antonescu[156] l-am cunoscut prin prisma vecinătăţii.

Însă nu mi-am exprimat niciodată admiraţia pentru dumnealui, ci raporturile dintre noi au rămas la stadiul de *saluturi amiabile*, de vecinătate. Pentru că nu am obiceiul de *a mă autopropune* [şi cu acest *obicei* am pierdut multe în viaţă!] nu am îndrăznit niciodată să îmi exprim nici admiraţia, dar nici compasiunea, atunci, când am aflat, că soţia sa…se sinucisese.

Însă am făcut rugăciune de pomenire pentru dumneaei, când am văzut că, într-o sâmbătă dimineaţa, domnul deputat, cu un grup de 5-6 persoane apropiate, plecau spre Biserică pentru a-i face pomenirea de 9 zile…şi, când ne-am întâlnit pe stradă sau în faţa blocului, i-am arătat, prin faţa mea, că sunt aproape de dumnealui, că ştiu ce s-a întâmplat şi că regret acest lucru.

[154] Articol din 15 noiembrie 2008.
[155] Mai multe detalii: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sorin_Oprescu.
[156] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Crin_Antonescu.

Şi cred că a înţeles mesajul meu…şi a zâmbit dureros. Altădată, întâlnindu-ne inopinat, acest lucru s-a repetat şi amândoi ne bucurăm să ne arătăm respectul reciproc.

Însă cu fiica dumnealui şi cu bunica [nu ştiu dacă e *mama sa* sau *soacra sa*] ne întâlnim adesea, trecem unii pe lângă alţii, ne întâlnim la cumpărături sau în parc şi văd, în mod constant, modul cum bunica încearcă să fie şi *o bună mamă* pentru nepoata ei.

Iar nepoata este de o delicateţe rară, ascultătoare, cu o graţie aparte când se joacă şi poetică în fiinţa ei, pentru că se vede că suferă dar, în acelaşi timp, trăieşte bucuriile unei copilării stinghere, de apartament bucureştean.

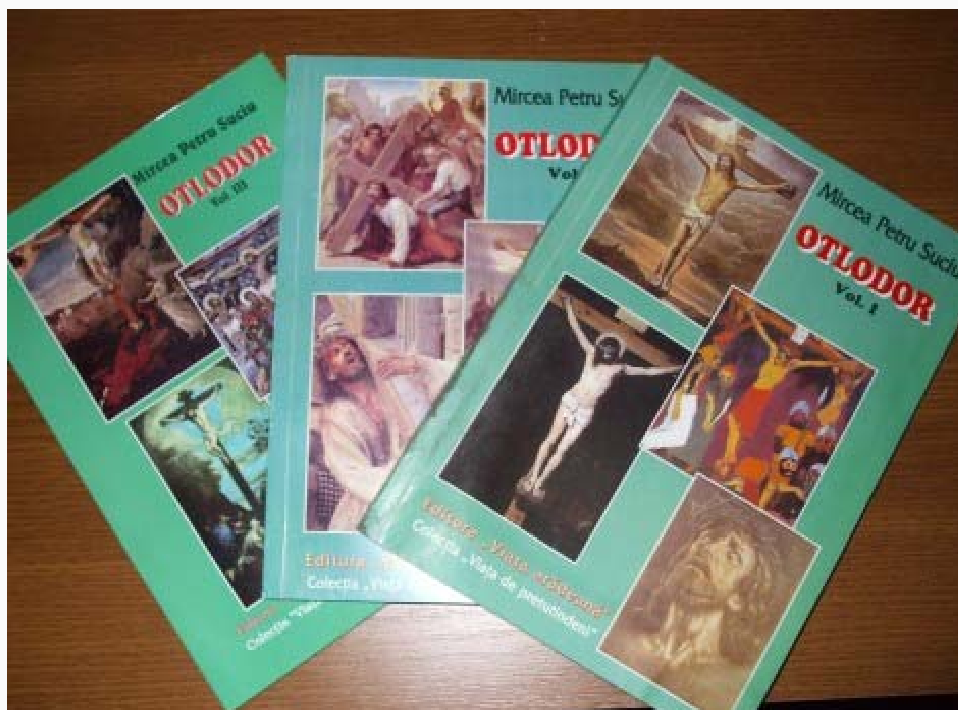
Interviul pe care l-a postat Victor Ciutacu astăzi m-a făcut să fiu confesiv şi să spun aceste lucruri şi nu îmi pare rău. E plăcut şi reconfortant să scrii despre oameni pe care îi stimezi şi îi iubeşti, care îţi sunt dragi în mod dezinteresat.

Da, Crin Antonescu e un om al delicateţii şi al bunului simţ, care trăieşte potrivit demnităţii sale dar care nu abuză de ea. Trăieşte la modul comun şi nu uită cine este. Adică poziţia sa socială nu i-a erodat principialitatea şi tocmai acest lucru e cel mai stimabil pentru mine.

Cred că Prof. Crin Antonescu m-a învăţat că politica poate avea şi delicateţe şi că zâmbetul lucid e un mod prin care poţi descreţi frunţi reci, necomunicative. Şi asta, pentru că *omul văzut la televizor* s-a îmbinat în mintea mea cu *omul întâlnit pe stradă* şi tocmai de aceea am vorbit de o *principialitate continuă* în viaţa sa.

Acesta nu e un mesaj electoral! Dar este, cu siguranţă, o mărturie despre un om, care şi-a căpătat o maturitate politică şi umană de care avem nevoie.

Darul bunului simţ sau despre Otlodor-ul lui Mircea Petru Suciu

În autocarul[157] care ne ducea spre Pasărea[158], la înmormântarea d-lui Silvestri[159], printre scriitorii – toţi, cu mult mai în vârstă decât mine – cu care am făcut cunoştinţă, a fost şi domnul Mircea Petru Suciu[160].

Nu ştiam de dumnealui…nimic până atunci. Am vorbit diverse lucruri, am stat la masă unul lângă altul şi…dumnealui ne-a cerut adresa ca să ne trimită romanul său *Otlodor*, în trei volume…drept cadou din partea sa. I-am dat tot ceea ce ne-a cerut…pentru că întrezărisem în dumnealui distincţia omului profund, semnul omului atent la cuvinte, dar şi atent la…zâmbete.

Zâmbetul său m-a cucerit din prima: un zâmbet calm, încet, care susţine conversaţia…şi nu încearcă să o disipeze. Nu am mai întâlnit, de ceva ani încoace…un zâmbet şi o faţă de om, care să se ritmeze atât de bine cu cuvintele pe care le rosteşte.

Şi, mi-am dorit, ca intuiţia mea…să fie veridică.

---

[157] Articol scris pe data de 9 decembrie 2009.

[158] Sf. Mănăstire Pasărea de lângă Bucureşti: http://ro.wikipedia.org/wiki/M%C4%83n%C4%83stirea_Pas%C4%83rea.

[159] Artur Silvestri: http://ro.wikipedia.org/wiki/Artur_Silvestri.

[160] Un fragment din roman: http://viatadepretutindeni.wordpress.com/prietenii-nostriscriitorii-din-romania/proza/mircea-petru-suciu-%E2%80%9Ecantece-si-voie-buna-tovarasi%E2%80%9C-i/.

De ce? De multe ori mizez pe oameni, cred în ei mai mult decât se *încred* aceştia în ei înșiși…şi apoi rămân dezamăgit. Rămân dezamăgit de neputinţa lor de a nu putea să se dezbare de bădărănie, nici atunci când le dai toate motivele că eşti… seriozitatea la ea acasă.

Şi mă bucur că dumnealui mi-a confirmat intuiţia vizavi de profundul său caracter, de suavul său bun simţ…

Astăzi am primit confirmarea pentru colet, am ridicat coletul…şi, de vreo două ore nu îmi pot astâmpăra bucuria şi hazul, că în Mircea Petru Suciu[161] am întâlnit…un Marin Preda[162] al Transilvaniei.

Am citit numai 17 pagini din primul volum…dar mi-au fost îndeajuns ca să văd, că stau în mână cu o carte fenomenală, cu un monument de limbă română, cu atâta spirit şi cu atâta…arhaism dezgropat din uitare.

Cuvintele de faţă sunt o reverenţă faţă de omul de litere aflat la senectute, pentru că a dovedit multă aplecare conştiincioasă faţă de tinereţea mea. Şi, când un om albit de ani face asemnea gesturi de *încredere* faţă de mine sunt extrem de impresionat, pentru că dovedeşte faptul, că *anii n-au trecut degeaba*.

Pentru că ştiu că acest articol va fi citit de oameni care îi sunt prieteni…îi rugăm să transmită mesajul nostru de mulţumire faţă de dumnealui, înainte ca noi să îl întâlnim şi să ne exprimăm gratitudinea faţă de gestul său.

---

[161] Din păcate, nu am găsit la nivel online nicio fotografie sau o biografie a autorului, căruia îi omagiem caracterul și bunul simț.
[162] Mai multe detalii: http://ro.wikipedia.org/wiki/Marin_Preda.

Un muncitor…autodidact rar[163] de care mă leagă sentimente vii, autentice…dincolo de posteritatea sa. Fără carte prea multă…şi dintr-o familei sărmană, scăpătată…ajunge să lucreze mai mulţi ani în fabrica de ulei de la Roşiorii de Vede[164], pentru ca, în ultimii ani de viaţă să muncească în subteran, la mină, în Petrila[165].

Muncea muncă grea…însă, după ce îşi termina treaba şi acasă…citea multă proză. Diverse romane. Nu mai ţin minte

[163] Articol scris pe data de 12 februarie 2009.
[164] Mai multe detalii: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ro%C5%9Fiorii_de_Vede.
[165] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Petrila.

ce…Însă cred că pe la vreo 4-5 ani de la el am auzit de existenţa lui Marin Preda. Cred că mi-a şi citit ceva.

Finul Mihai Stoica a fost omul care m-a învăţat, pentru prima dată, ce înseamnă *să…simţi cartea*. Nu să o citeşti, ci să îţi palpite în inimă, să o citeşti ca pe o fiinţă vie.

Citea cărţi cu o virilitate greu de exprimat. Un om cu mâini mari, lovite, grele…lua cartea în mâini cu o seriozitate ieşită din comun…şi stătea ore întregi cufundat în ea. După ce citea era extrem de practic…Însă atunci, când citea, părea să nu audă nimic.

Iar eu eram fascinat că cineva se poate concentra atât de mult la ce spune în carte, încât, se pare, că am intuit, în mod instinctiv, cât de gravă e taina aceasta a cititului. Peste puţin timp eu eram omul care învăţa să citească şi să scrie de la grădiniţă…pentru ca să citesc.

Însă mi-am dat seama că cititul nu te face şi nu trebuie să te facă *un om inactiv*, dacă el, era atât de energic şi de contemplativ în acelaşi timp, fără ca aceste două lucruri să se bată cap în cap.

Tot datorită finului Mihai am prins drag de apă şi de prins peşte, însă nu am învăţat niciodată să înot…şi acum, cu atât mai mult, nu aş vrea să mai fac acest lucru. Mi s-a părut înotul ceva nefiresc pentru om, pentru că aveam impresia că, datorită lui, mă transform în…peşte.

Nu îmi plăcea să mă văd în apă…însă îmi plăcea şi îmi place apa ca să o pot contempla, pentru multa viaţă care este în ea.

El prindea peşte cu mâna şi nu cu undiţa. Intra sub malul apei, sub radină[166] după peşte, nu îi era frică de şerpi, se ducea la prins raci şi la găsit scoici…şi, mai ales, era un specialist desăvârşit la preparat raci. Primii raci fierţi, de culoare aprinsă, mirosind peste închipuire…i-am văzut la el pe masă.

Pe mine mă prindeau tot timpul în cleşti, nu prea înţelegeam cum să mint scoicile ca să se deschisă…doream să prind peşti şi raci şi să găsesc scoici dar mi-era milă să le mâncăm. Nu suportam să le omorâm.

Însă el mi-a explicat că noi trebuie să le mâncăm…chiar dacă ne este milă de ele; că şi lui îi e milă de ele…dar că nu avem ce face…I-am dat dreptate: nu aveam ce face, pentru că *şi nouă ne era foame*.

---

[166] *Cf.* http://dexonline.ro/search.php?cuv=radin%C4%83, radina = loc de sub mal, scobit, unde se adună peştii.

El îmi arunca peştii iar eu făceam o groapă în nisip, puneam apă în ea şi îi păstram acolo, vii. Pentru că nu se înţelegea deloc cu mine trebuia să mergem cu vadra plină de apă, pentru ca peştii să nu moară până acasă. Însă lui îi plăcea să îmi facă toate gusturile şi, mai ales, să îmi explice ceea ce mă interesa pe mine…pentru că ştia că pe mine se poate baza şi că înţeleg tot ceea ce el dorea să îmi transmită.

Nu mai ştiu de unde am făcut rost de un iepure…Însă eu nu ştiam că iepurii stau în cuşcă…I-am dat drumul prin curte şi a început să mănânce varza şi joardele de la viţa de vie. Pentru ca mamaia să nu mă bată…m-a ajutat să prind iepurele buclucaş şi…el mi-a arătat cum trebuie să îi construim gheretă / casă unde să doarmă.

În vreo oră-două mi-a făcut casă pentru iepure…însă iepurele nu prea vrea să stea în cuşca aia, pentru că se simţea stingher. Însă, şi după ce a murit finul Mihai…ghereta a rămas ca o amintire bărbătoasă, făcută de mâinile lui muncitoare şi de inima lui extrem de prietenoasă, dintr-o *nevoie* copilăroasă ca a mea, care nu aveam locuinţă pentru iepure.

Deşi putea şi trebuia să facă o lucrare de mântuială, nesolidă, el s-a apucat să facă o lucrare artistică…pentru un iepure, care, şi aşa, ştia că o să moară mâine-poimâine…pentru că eu îmi găseam mereu alte gusturi, alte jocuri, alte proiecte.

În toată copilărirea mea cu finul Mihai nu am înţeles nimic indecent, nimic nelalocul lui. Primele drăcuituri şi înjurături, paradoxal, le-am învăţat de la colegii mei de joacă, care erau nişte natantoi invidioşi, buni numai de glume tâmpite.

Niciodată nu am văzut şi auzit la el lucruri indecente…Subliniez acest lucru, pentru că ştia că trebuie să fie foarte atent cu simplitatea mea, cu curiozitatea mea, cu năvalnica mea pasiune pentru lucruri noi, pentru experienţe noi.

În fotografia aceasta era cu mine la bâlci şi ne-am dus la fotograf. Nu mai ştiu nimic despre circumstanţele momentului. Mi-a plăcut mult să revăd această fotografie, pentru că exprimă o candoare autentică, fiindcă finul Mihai şi-a dorit întotdeauna un băiat şi nu l-a avut niciodată cu fina Tudora.

Când fotograful ne-a imortalizat pe amândoi – cred că e singura pe care o mai am cu el – a prins, de minune, atât bucuria lui pentru mine, paternitatea lui reală pentru mine cât şi sfiiciunea şi cuminţenia vieţii mele, care, sunt tot la fel de vii în fiinţa mea şi acum.

Bineînţeles, că nu le pot arăta, ca şi pe alte stări, ca pe nişte *cărţi deschise*…tuturor. Cred că un fald mare al smereniei e acela de a nu te prezenta cu sincerităţile tale tulburătoare…sub lumina rampei. Când aceste lucruri se produc…sfinţenia / frumuseţea devin teatrale. Şi sunt admirabil de dezgustătoare…

Un bărbat de o frumuseţe puternică…lângă un copil de o candoare fermecătoare. Tocmai asta îl uimea pe el la mine: candoarea cu care îl ascultam, cu care îi puneam întrebări, cu care îl ascultam, cu care mă lăsam condus fără să o fac pe prostu' sau pe sonatu', pentru că îmi displăcea profund – ca şi acum – ca cineva să îşi bată capul cu mine şi eu să nu fiu cu totul atent la ceea ce îmi spune el şi la ceea ce vrea el de la mine.

Într-o iarnă, fina se certase, habar aveam de ce, cu mamaia şi nu mai m-a lăsat să vorbesc cu el. Pe finul Mihai îl durea mult acest lucru, ca şi pe mine.

Pe mine nu mă interesa cearta lor, aşa că m-am dus, lângă gard [ei stăteau în fundul curţii noastre] ca să văd cum tăia porcul. Noi nu aveam porc în acel an, nu mă interesa să mănânc carne…dar, ca întotdeauna, abia aşteptam să mănânc şorici.

Îmi era o milă teribilă pentru proc…dar şi o poftă nesătulă pentru şorici cu sare, smuls direct de pe porcul, care era pârlit cu paie. Când m-a văzut privindu-i printre gard…i-au dat lacrimile.

A certat-o pe nevasta lui nu ştiu pentru ce – probabil dorea ca să nu mă bage în seamă – şi a venit la mine la gard, m-a ridicat cu mâinile pe deasupra micului gard de sârmă, dintre cele două curţi şi m-a pus pe porc, pe porcul curat colilie…care abia fusese tăiat şi m-a uns pe frunte şi pe nas cu sângele cald al animalului…

Stai aici, cu mine, Doruleţule tată, şi nu te uita la femeile astea! Ca bărbat trebuie să ai minte şi să ştii ce e bine să faci!: asta am înţeles eu din gesturile şi cuvintele lui. Acesta a fost primul exemplu major de discernământ din viaţa mea şi, ulterior, exemple de discernământ, din păcate, am primit numai de la bărbaţi, cât şi exemple admirabile de tandreţe duhovnicească.

Pentru că eram un copil premiant…tataie Marin mi-a luat, într-un an, acordeon…într-un alt an chitară, o ditamai chitară de la Reghin[167]…Însă mi-a displăcut profund meseria de…*lăutar*.

Bineînţeles, muzica nu înseamnă numai *lăutărie* şi la aceste instrumente se pot cânta multe lucruri. Însă am înţeles că muzica instrumentală nu este o exprimare umană genuină ca glasul…fapt pentru care nu am vrut să cânt *fals*…din instrumente. Le-am primit…şi nu am învăţat niciodată să cânt la ele.

Şi, finul Mihai, când am căpătat eu chitara, pe la 8-9 ani, tocmai trăgea să moară. Mi-a ascultat zdrăngăniturile cu o pace rară, deşi, îşi ţinea maţele în chimir[168], ca să nu îi cadă, pentru că i se spărsese firul de la operaţie.

Era în agonie, într-o luptă teribilă, pe care, culmea, atunci nu am înţeles-o deloc. A doua zi, dacă nu mă înşel, a fost luat la spital, a murit la spital…şi când l-a adus acasă am fost terifiat, pentru că prietenul meu, datorită căldurii, avea viermi în nas, pe care fina încerca să îi mascheze cu vată.

---

[167] Din cele clasice, de aici: http://www.hora.ro/pages/guitars_ro.htm.
[168] Un brâu lat, care îi strângea pântecele.

Am sărit de la o mare tandreţe la o mare…teamă şi la o apăsătoare singurătate. Moartea a devenit un gol teribil în fiinţa mea. Atunci am înţeles zădărnicia trupului, a existenţei…dar şi faptul, că oamenii nu mor niciodată.

Şi acum, când îl evoc, îl evoc ca pe un om viu, pentru care mă rog mereu, pentru că e tot prietenul meu, e tot omul pe care îl iubesc, un om fundamental din viaţa mea, într-un anume fel *un părinte*, într-un anume fel *un iniţiator al meu în cultură*, într-un anume fel *un model de bărbat* de care mă simt mândru.

El este printre rarii oameni din viaţa mea pentru care cuvântul dat a fost mai presus de orice. La el cuvântul dat era mai presus de datorie. De la el am învăţat punctualitatea, deşi, pentru unii, s-ar părea că copiii de 5-6 ani nu ştiu ce e aia…*punctualitate* şi *ascultare*.

Cu el mă simţeam, deopotrivă, în timpuri străvechi, în campanii militare, departe, în expediţii de cercetare a faunei sau într-o realitate, care nu cunoştea greul. El aplana greul, făcea tot greul şi mie mi se părea greul extrem de uşor, pentru că el dădea fiecărei clipei alura că totul se poate, că totul e frumos şi prea puţin greu.

Cred că la un moment dat am mai scris la nivel online despre finul Mihai. Acum mi-am dat seama. Şi despre căţelul lui cel mare, care a murit de dorul lui, atunci când a murit…despre Ţirică. Mă simt bine, bine de tot că am vorbit despre el. Mă bucur foarte mult că am găsit această fotografie, care m-a făcut să mă înţeleg şi mai mult; să mă reamintesc.

Da, e o mare fericire să fii contemporan cu oameni incatalogabili…şi e o minune de fericire să fii intimul lor! Fiinţa mea e formată din aceste întâlniri mai mult decât providenţiale cu oameni speciali. Mă simt dator să vorbesc despre ei…şi, cu siguranţă, despre unii dintre ei voi vorbi atât de mult, până când mulţi le vor înţelege foarte bine unicitatea.

Sunt personal…de aceea merg cu personalul

Am fost la mamaia[169] pentru ca să o spovedesc şi să o împărtăşesc[170], acum, la intrarea în post[171]…bineînţeles cu personalul. Personalul e *personal*…pentru ca să ai timp să legi relaţii personale. Până ajungi la destinaţie te legi la o vorbă, mai auzi o relatare reală de viaţă, mai sesizezi cum stă românul cu viaţa.

Ora dimineţii: Bucureşti Basarab – Roşiori Nord. Te urci din mers, ocupi loc dacă apuci, oamenii se întoc de la paza de noapte sau de la copii şi cam toţi sunt somnoroşi. Se vând ziare nevândute, seminţe, ciocolată cu sau fără expirare, ciorapi, şerveţele parfumate, se citesc ziare ieftine, omul mai îşi dă drumul la vorbă sau la telefonul mobil, care a devenit megafon portabil…Te simţi bine, de…

Frânturile de vorbe devin discuţii. De la vinderea porcului la o vorbire în Spania, de la *nenorociţii de guvernanţi* la criză, de la cum a murit Stan a lui Cicondel, în timp ce bea o bere şi i-au pus lumânările…la faptul că n-ai bilet şi vine supracontrolul…vorbele sunt vorbe şi românii sunt români.

Din tot vagonul…se pare că un sfert aveam bilet şi alte trei sferturi nu avea. Oamenii veneau din spate în faţă…ca să nu dea bani la…*naşi*. De ce controlorii se numesc…*naşi*?! Pentru că

[169] Floarea Picioruș.
[170] Articol scris pe data de 24 februarie 2009.
[171] E vorba de Postul Mare.

finii vin la naşi cu…ceva în mână…şi de aceea românul îi numeşte pe controlori *naşi*…pentru că nu iau bilet ci le dau banu' în mână.

Lumea picoteşte…dimineaţa. Stăm înfofoliţi pentru că e frig. Degerasem o jumătate de oră pe peron…şi mi s-a tras cu răceală.

Însă toată lumea era cam murdară pe ghete şi cizme…numai tânăra profesoară, navetistă, care a coborât la a treia staţie sau la a patra, nu avea nici pic de murdărie pe cizmele ei impecabile, de un alb alb şi, tot la fel, nici pe geanta ei roşie…dar îi era frig…şi era morocănoasă.

Am avut o uluire frumosă. M-am gândit: *O, dacă ar fi curată şi la suflet ca pe cizme, ce bine ar fi?!* Şi asta mi-am dorit-o şi mie…

La întoarcere…m-a uluit, în primul rând, verdele ultra intens al pulovărului unei doamne, care a urcat cu soţul ei de la staţia *Atârnaţi*, prima după Roşiori. Mă uitam la pulovăr…şi la grâul de afară, de pe câmp. Grâul era cam îngălbenit, pentru că nu a avut prea multă zăpadă…dar verdele de pe ea era atât de frumos, încât nu cred că am văzut vreun verde mai frumos vreodată.

Am venit acasă şi am căutat acest verde în tablourile mele şi l-am găsit doar în unul, foarte concentrat şi…într-o mică porţiune. Mi-ar fi plăcut la culme să o pictez pe această doamnă tânără, care nu cred să fi avut mai mult de 26 de ani…numai pentru verdele acesta uluitor de bine ales.

După un alb ultrastrălucitor, un verde…fără cuvinte.

În gară la Roşiori am intrat în discuţie cu un om pe care îl văzusem că era suferind. Când vede că sunt disponibil pentru el îmi spune că a păţit o mare dandana de curând: o sculă electrică i-a retezat mâna stângă…şi mi-a arătat cusătura făcută la un spital bucureştean. Nea Vasile şi-a ţinut tot drumul mâna, cu durere, într-un fular…pentru că îl junghia la căldură.

Ne povestim frânturi de existenţă românească. Vorbim frumos. Un om muncitor, care toată viaţa a muncit şi nu s-a dat înapoi. Îmi reaminteşte despre cum se făcea schimbul trei, de noapte, pe timpul comunismului, de cum arăta Bucureştiul altădată, despre cutremurul din 90…Îmi dă detalii despre sărăcia bucureşteană actuală, care e sărăcie lucie în casele sărace.

Când vine vorba să îmi vorbească despre relaţia lui cu medicii… îmi spune că nu i-au cerut niciun ban ca să îi pună mâna la loc…dar el le-a dat 650 de lei că aşa a vrut.

Altădată a mai avut probleme cu spitalul…şi nu i-au primit banii. Dar, când a auzit că vrea să îi aducă ouă şi vin de la ţară…medicul a acceptat.

Am mers împreună până la metrou. Când să intru în metrou mi-am dat seama că trebuie să îmi cumpăr cartelă. Însă Nea Vasile nu m-a lăsat în ruptul capului până nu am intrat, amândoi, pe cartela lui.

Un om la vreo 50-60 de ani, mic de statură, îmbrăcat sărăcăcios şi suferind, mi se pleacă la plecare, îmi sărută mâna, îl binecuvintez…şi se bucura că a avut cu cine să discute şi că m-a băgat la metrou *pe banii lui*. S-a bucurat la culme că am acceptat să mă bage *pe banii lui* – subliniez asta – la metrou.

Aşa că *sunt personal*…şi *merg cu personalul*, pentru că îmi plac *oamenii personali*…şi doresc să aflu pulsul lor, al vieţii lor.

Concluzia mersului cu personalul: un alb impecabil la o profesoară navetistă tânără, un verde de la o tânără doamnă şi un bun simţ foarte generos de la un om în vârstă, care ştie şi ce e munca şi ce e bunul simţ.

Merită să conversezi cu oamenii…din personal, pentru că *sunt personali*! Unii dintre ei, desigur!…

1977, cununia civilă a părinţilor mei[172]

Bărbatul în vârstă cu pălărie = bunicul care m-a crescut[173].
Femeia cu flori = mama mea[174].
Bărbatul tânăr cu pălărie = tatăl meu[175].
Femeia în vârstă din dreapta imaginii = bunica din partea mamei[176].

*

Înţeleg de ce oamenii se smintesc[177]: fiindcă sunt torpilaţi, pe nepusă masă, direct în sinceritatea inimii lor. Şi sunt torpilaţi la nivel înalt, de oameni în care cred, pe care îi iubesc…

Omul, oricât de meschin sau de copil ar fi, are un punct dureros…în care nu trebuie să îl atingi. Nu e uman să îl atingi! Dumnezeu nu lasă nerăzbunată această sminteală! De aceea, am învăţat, pas cu pas, amărăciunea a…ceea ce înseamnă să nu fii

---

[172] La primăria din localitatea Scrioaştea, jud. Teleorman.
[173] Marin Picioruş.
[174] Joiana Picioruş.
[175] Octavian Corneliu Picioruş.
[176] Aurora Mecu, din localitatea Seaca, jud. Olt.
[177] Articol din data de 26 martie 2009.

om, ci *brută*. Ştiu ce înseamnă să nu îţi dea nimeni nicio şansă…şi totuşi, Dumnezeu, să îţi facă parte.

De unde ştiu? Simplu! Prin aceste rânduri subliniez de ce nu sunt trecuţi în CV-ul meu[178]…proprii mei părinţi. De-a lungul timpului, mai mulţi oameni groşi la inimă…au presupus că sunt…*bastard*[179]. O, nu, nu sunt bastard!..Şi, dacă aş fi fost…poate ar fi fost mai simplu!

Părinţii mei trăiesc, însă nu le plac…copiii şi, mai ales, *popii*! De aceea am considerat că *încă* nu mă pot legitima cu oameni…*care nu mă vor*.

Cutremurul din 4 martie 1977[180] a însemnat, pentru mine, personal…un eveniment…al izbăvirii. Mama, împreună cu o asistentă[181], în mod ilegalist…vroia ca să mă avorteze în acea zi, pentru ca să nu îşi păteze…rochia de mireasă. Tocmai se pregăteau…

Şi cutremurul a început chiar atunci, când ele doreau să producă avortul…într-o curte vecină…şi s-au înspăimântat.

Cutremurul a însemnat…minunea vieţii mele, minune care pe alţii i-a omorât iar pe mine m-a făcut viu! Când s-a întors acasă, pentru ca totul să îi fie clar[182]…toate lucrurile ei căzuseră din şifonier…şi se împrăştiaseră pe jos. Numai ale ei! Nu a mai îndrăznit să mă avorteze…însă a ţinut un regim de viaţă ca să devin…rahitic şi să mor prematur.

Însă, cu tot efortul ei de a mă omorî…m-am născut bine, paradoxal, pentru că Dumnezeu m-a dorit. Dar, la două săptămâni după naştere…m-a lăsat la bunicii mei, fără lapte şi a plecat la mama ei…în urma unei cerţi cu tatăl meu.

Bunicul[183] meu…s-a pomenit cu mine, care eram de dimensiunea *unei linguri* (mi-a tot repetat acest lucru, cu lacrimi în ochi, până a murit), mort de foame şi singur. La două noaptea…o vecină mulgea vaca[184]…ca să îmi dea să mănânc. Era primul dintre străinii…care aveau să mă îmbrăţişeze.

De aceea, când am început să scriu literatură, pseudonimul meu, *Dorin Streinu*[185], era, de fapt, o marcă personală dar, în

---

178 De la nivel online.

179 Anumiți credincioși baptiști români au tras...această concluzie, când au văzut că nu îmi trec, în CV, numele părinților mei.

180 Mai multe detalii: http://ro.wikipedia.org/wiki/Cutremurul_din_1977.

181 Care locuia la Alexandria, și care venise la soacra ei.

182 Pentru ca să înțeleagă răul pe care mi-l făcea.

183 Marin Picioruș.

184 Nu mai știu cum o chema pe femeie, dar era mama unui tractorist, pentru că tataie era șeful secției de tractoare din comună și acela era subordonatul lui.

185 A se vedea, la nivel online, tagul: *Am fost Dorin Streinu*: http://bastrix.wordpress.com/category/am-fost-dorin-streinu/.

acelaşi timp, şi o recunoştinţă pentru mulţii străini din viaţa mea…care mi-au fost *mai aproape* decât…*cei de aproape ai mei*.

Din acea noapte…bunicul meu şi-a jurat că nu mă va mai da părinţilor mei, acestor oameni iresponsabili şi reci, care au trăit în aceeaşi curte cu noi…dar într-o indiferenţă greu de înţeles…chiar şi pentru mine.

Bunica mea[186] a devenit casnică… numai pentru ca să mă crească şi să mă educe. Lor amândoi le datorez primii mei 20 de ani de viaţă…pentru că am trăit cu ei şi am mâncat din banii lor. Părinţii mei şi-au văzut de viaţa lor, şi-au folosit cum au vrut banii…iar eu am învăţat să rabd, să înţeleg…şi să iert.

Toată adolescenţa mea a fost o dramă…vie. De aceea…mi-am jurat să nu fiu nesimţit, rău, răzbunător, alcoolic, curvar, indelicat etc., ca părinţii mei. Tot acest travaliu al şcolilor prin care am trecut şi toată creaţia mea…e făcută cu ajutorul, preponderent, al străinilor…şi nu al rudelor. *Cei ai mei…departe au stat…şi se sileau cei ce căutau sufletul meu…*

N-am înţeles niciodată cum poţi să invidiezi sau să urăşti pe cineva…pentru că face lucruri bune. Am ajuns la această vârstă…am terminat studiile doctorale luna trecută[187]…am fost la bunica mea ca să o văd…şi părinţii mei nici nu s-au uitat la mine.

E mai mult decât incredibil…însă nu pot să îmi învăţ mama şi tatăl ca să mă iubească! Am suferit enorm…că nu am avut iubirea lor…până când durerea mi s-a cauterizat…şi harul lui Dumnezeu m-a dezlipit de acea durere sfredelitoare.

E pentru prima oară când vorbesc, în mod public, despre aceste lucruri, deloc frumoase, deloc atrăgătoare, deloc uşor de zis. De ce? Pentru ca să observăm cu toţii…cât de rău e să te comporţi în acest fel, cât de dezumanizant e.

Îi am pe părinţii mei, pe rudele mele care nu mă văd…şi nu mă vor, pentru că am întrecut pe toţi din neamul meu în cunoaştere şi eleganţă şi nu pot să suporte aceste lucruri…zilnic în rugăciunile mele. Sufăr zilnic pentru ei. Plâng pentru ei…Mă zbucium…Însă nu poţi să faci nimic, nimic împotriva voinţei oamenilor!

Neamul meu m-a învăţat, pas cu pas, că nu poţi să iubeşti cu forţa, că nu eşti respectat pentru că eşti *un om al lui Dumnezeu*, că nu valorezi nimic…dacă nu eşti grotesc sau...dacă excelezi, dacă întreci, dacă dai lecţii prin propria ta prezenţă.

Însă eu nu vreau să înţeleg aceast *lecţie* întoarsă. Nu vreau să accept…că bunul simţ, binele, curăţia, sfinţenia,

---

[186] Floarea Picioruș.
[187] Pe 19 februarie 2009.

deşteptăciunea sunt nişte *pagube*…şi nu nişte *valori fundamentale*.

Trăiesc o singurătate teribilă din partea acelora care m-au născut…şi a acelora care ar fi trebuit să mă iubească, măcar aşa, trupeşte, prin intermediul sângelui comun.

De aceea, cu demonii smintelii…sunt în război de la vârsta de 6-7 ani, cu aceşti demoni, care îţi spun să laşi binele la o parte, să nu mai fii cinstit…şi să te faci o brută…care să îi călăreşti pe cei mai proşti decât tine.

Mă trezesc şi mă culc…cu acest satanism în jur: cu rânjetul demonilor care vor să clachez, să mă pierd…în rele. O, şi e atât de uşor să fii satanist…dar atât de greu să rezişti, pas cu pas, într-o lume duplicitară, avidă numai după bani şi după imagine decupată de context!

Însă mesajul meu…e să vă iubiţi părinţii şi să îi respectaţi, chiar dacă nu vă vor sau chiar dacă nu ştiu să vă arate iubirea lor, mai mică sau mai mare! Să-i iubiţi tocmai în pofida faptului că nu vă vor, că nu sunt atenţi la voi…că vă invidiază.

Toată această durere, acest munte de durere din inima mea nu a fost în van. Eu am scos din el aur…iar ei foc! Acum, am înţeles de la bunica mea, că nu ştiu cum să facă ca să vorbească cu mine…

Însă ce să vorbim…după 31 de ani? Habar am ce se mai poate vorbi…Nu pot să îi iubesc trupeşte, ca de la fiu la părinte…pentru că nu am primit o astfel de iubire…

Nu pot inventa iubire! Iubirea se dăruie, pentru ca să se întoarcă, înapoi, la tine! Îi iubesc duhovniceşte, cu iubirea lui Hristos, care vede şi în părinte şi în duşman şi în prieten…numai *apropiaţi*.

Sunt în stare ca să îi spovedesc…ca şi pe bunica mea, cu toată atenţia, dacă ar renunţa la ateismul lor declarat, furibund…pentru că eu reprezint pe *preotul* pe care ei nu îl vor.

Însă…trecutul nu poate fi *şters*…şi nici *comprimat*! Neiubirea, această ingratitudine…are nevoie de iertare.

Îmi cer scuze dacă v-am întristat cu mărturia mea publică… Doar vreo 3-4 inşi o ştiau până la această dată, aşa, în toată nesavoarea ei. Astăzi am trăit o decepţie…care m-a întristat profund…şi, scriind aceste lucruri…mi-am plâns durerea de două ori.

Nu daţi naştere la copii, dacă nu ştiţi să îi iubiţi mai mult decât pe dv. înşivă!

Nu vă bateţi joc…de vlăstarele lui Dumnezeu, pentru că nu veţi scăpa nepedepsiţi!

Nu îi smintiţi pe cei mici sau pe cei sinceri cu dv., pentru că vă veţi sataniza pas cu pas!

Îmi cer încă odată iertare…pentru că v-am întristat, poate, cu durerea mea!

Omul care mi-a spus prima oară: „ar fi bine să faceţi teza doctorală pe opera Sfântului Simeon Noul Teolog”

Moartea dramatică[188] a părintelui profesor Constantin Mihoc[189] m-a luat iarăşi pe nepregătite. Statura sa înaltă şi calmă îmi stăruie în minte de câteva ore, de când am auzit vestea neaşteptată a morţii sale.

Deşi nu am mai avut ocazia să discut cu dumnealui, clipele marcante, când l-am cunoscut întru câtva, au fost acelea, când în primul an de facultate, am făcut o lucrare despre vederea lui Dumnezeu la Sfântul Simeon Noul Teolog[190].

L-a impresionat faptul, că un student, abia intrat pe băncile facultăţii, venea cu un proiect, pe care l-a muncit în mod personal şi că era apt să discute despre probleme atât de profunde şi nelaîndemâna oricui.

---

[188] Articol din data de 5 august 2009.

[189] Mai multe fotografii cu sine: http://images.google.ro/images?q=Constantin+Mihoc&oe=utf-8&client=firefox-a&rlz=1R1GGGL_en___RO356&um=1&ie=UTF-8&ei=ZK04S6ezO6aknQOA2NzwDw&sa=X&oi=image_result_group&ct=title&resnum=4&ved=0CCsQsAQwAw.

[190] Am păstrat manuscrisul acelui articol, pe care încă nu l-am editat la nivel online sau în vreo carte a mea.

De aceea mi-a spus să păstrez textul şi să mă gândesc serios, ca, pe viitor, să fac muncă de cercetare academică şi să continui subiectul ca atare.

Fără să îmi propun, cu ostentaţie, alegerea subiectului, proiectul tezei mele doctorale a fost tot pe teologia simeoniană[191]…şi, se pare că părintele profesor Constantin Mihoc a avut dreptate.

A avut dreptate când m-a încurajat să fac ceva, la care nu mă gândisem nicio clipă mai înainte. Un astfel de îndemn a fost benefic şi îi sunt recunoscător pentru el.

Dumnezeu să vă odihnească în pace, părinte profesor Constantin şi vă mulţumesc pentru cele pe care le-am învăţat de la Sfinţia voastră!

---

[191] Teza noastră doctorală se află la nivel online și o puteți downloada, în mod gratuit, de aici: http://bastrix.wordpress.com/2009/11/18/vederea-lui-dumnezeu-in-teologia-sfantului-simeon-noul-teolog/.

Să vezi și dincolo de ochi

Nici adormirea sa[192] nu m-a luat pe așteptate. Există, uneori, un fel de a muri…care mă lasă fără cuvinte. Tocmai de aceea nu am scris nimic, de câteva ore încoace, de când am aflat vestea. Pentru că nu mă pot obișnui ușor cu moartea unora…

Părintele Teofil, un alt Fericit al lui Dumnezeu, a plecat dintre noi cu un aer frumos, cu zâmbet teologic. Pentru că prezența sa printre noi a avut darul să ne spună, că poți să vezi dincolo de ochii stinși, dincolo de pleoapele lăsate, dincolo de tine…dacă ai harul lui Dumnezeu drept *ochi noi*, duhovnicești.

Când unii merg de-amboulea și cu ochi buni, cum să nu fie o minune imensă, când vezi pe un om fără ochi, că merge să

[192] Articol scris pe data de 30 octombrie 2009.

predice peste tot, să spovedească, că citește și scrie cărți, concepe cărți…și, mai are și zâmbet non-atotșiutor?

L-am audiat de vreo două-trei ori în direct, în sală. Nu am vorbit niciodată cu dumnealui, însă am auzit vorbe frumoase…dar și urâte despre el. Însă eu nu mă uit la *ceea ce se spune despre cineva*…ci *la ceea ce văd în cineva*. Nu îmi plac comentatorii care denigrează și nici cei care umflă conturul unei persoane…ca să devină, cu dinadinsul, *personalitate*.

Personalitatea duhovnicească nu este intruzivă, adică nu se propune în mod *barbar* în viața ta…ci ea intră ca uleiul în candelă și la fel și arde în tine. Persoana sa și cuvintele sale s-au sedimentat în timp, deși nu cred să fi vorbit vreodată despre el în mod public. Doar privat…

Dumnezeiescul Teofil face parte din lumea lui, care nu e lumea mea…Face parte din românismul primei părți de secol 20, are parfumul lui, modul lui de a pune problema…însă, de foarte multe ori am simțit caduce, improprii modurile cum punea problema, atât el cât și alți Dumnezeiești Părinți ai României, care au adormit…sau o vor face în curând, că asta e viața omului, fie el și Sfânt…

Însă, cu toate că era depășit de vreme în abordarea sa eclesială și în cuvântările sale (și toți suntem *depășiți,* mai mult sau mai puțin, atâta timp cât lumea noastră, în care am trăit, moare…la un moment dat și nu o mai învie nimeni și vine…la rând…*lumea altora*), tocmai asta m-a fascinat: că îmi vorbea despre lumea lui, care nu era lumea mea…dar care a îmbogățit lumea mea.

Femeia de la țară, de vreo 60-70 de ani, care vine la oraș, după cum știți, vine cu fusta ei și cu baticul ei de acum 30 de ani, pe care le-a îmbrăcat, când era ea tânără, cu modul ei de-a fi. Nu știe, cel mai adesea, cum se vorbește la mobil, cum se folosește un card bancar, cum se face chat…Lumea ei a înghețat undeva…și această inadaptare continuă la nou pe mine mă înfioară, pentru că e, cel mai adesea, voită…

La fel erau și vorbele și modul lui de a face teologie și modul lui de a vedea lumea: rămăseseră în urmă. Însă, cu toată această rămânere în urmă în domeniul surselor teologice și a raportării la ele, a vorbelor, a cunoașterii păcatelor și a bunelor vremii noastre *reale* și nu *imaginare*…Părintele Teofil avea ingenuitatea sa, frumusețea sa, copilărismul său matur, sfințenia sa, experiența sa enormă…care te făceau să treci peste micile neajunsuri aduse de vârstă și de inadaptare.

Ceea ce m-a binedispus, ceea ce m-a umplut de har era seninătatea, jovialitatea și lejeritatea sa duhovnicească de a disculta probleme grave, în doi timpi și trei mișcări și cu un limbaj comun. Trăia o Ortodoxie destinsă și nu crispată. Știa să se facă iubit, apreciat, ascultat până la sufocare…pentru că spațiile unde el conferenția deveneau, deodată, mici.

Era fenomenul frumos, minunat, care se dorea văzut. Era cel de la care se așteptau multe, împotriva sănătății și a handicapului său. Era cel care își înregistra (cât îmi plăcea asta!) cuvântările, pentru ca să le reasculte, să le păsteze…

Un om al curajului și al rezistibilității împotriva handicapului său dobândit de vedere. Un om al muncii, cum nu sunt mulți dintre cei tineri, de astăzi. Un om al bunului simț, cu dragoste față de Tradiția Bisericii, cu dragoste față de români, cu dor pentru tineri, pentru a se dărui prin cuvânt și faptă altora.

Nu, lucrurile nu trec neobservate, chiar dacă, uneori, rămân…neconsemnate! Faptele rămân în oameni, formează oamenii. Ceea ce se face în ascuns, în taină se vede pe fața, pe trupul, în cuvântul, în carnea și în sufletul omului. Nimic nu rămâne fără vedere! Ochii lui Dumnezeu privesc, iau seama, ascultă îndelung. Ochii lui Dumnezeu ne ascultă îndelung și urechile Sale ne văd îndelung.

Și iarăși: nu mi-am propus în această seară ca să vă vorbesc despre el. Nu mi-am propus nimic. Dar harul vieții lui, care a rămas în mine și în mulți alții, cu siguranță, m-a îndemnat să vorbesc și vorbesc cu plăcere, cu bucurie, cu candoare, pentru că cuvintele izvorăsc…și nu sunt trase de păr.

Necrologurile nesincere sunt precum copilul dus cu forța la grădiniță. Ăla nu vrea să meargă…și bunică-sa sau mamă-sa îi spun învățătoarei…că nu a putut să doarmă toată noaptea de dorul grădiniței…

Cam așa rămânem în oameni: ca un izvor de bucurie și de seninătate, de cuvinte frumoase, dacă suntem o imagine plină, creștinească, profund ortodoxă! Dacă vrei să forțezi lucrurile nu vei avea nimic. Dar dacă te dărui oamenilor, dacă le miști inimile și mințile, dacă le umplii gândurile și inima cu har, atunci harul lui Dumnezeu va vorbi despre tine în inimile altora.

Dumnezeu să te ierte, Părinte Teofile, și să ne ierte, prin sfintele tale rugăciuni către Domnul! Și îți mulțumesc frumos pentru candoarea de a ne fi arătat că Ortodoxia e o viață cu mult umor serios, cu multă nevoință serioasă, cu multă curăție ascetică, cu multă deschidere, adică cu *față omenoasă*.

Și abia e începutul…

When You Are Born Again

The day of October 31 is my birthday…and I reached at 32 years[193]. After 4 years of literature and painting, after 100 or so books, after 15 years of theology, after 4 years of priesthood, after 4 years of blogging, in 32 years…I feel everything from the beginning, all in a student's life. Today I felt, that I was born again, or take to the top, because that life is a journey, that never ends, although you die…

God taught me to appreciate life, because life means property in which we saved. He taught me to respect life from the first moment of my life, because I was saved from death by an earthquake. An earthquake, earthquake in 1977, saved my life in order not to be aborted by my mother.

[193] Articol scris pe data de 31 octombrie 2009. Fotografia supra e făcută de doamna preoteasă, cu mine rugându-mă la mormântul Fericitului Dumitru Stăniloae, Părintele nostru. Lângă mine e crucea sa și a soției sale...

Continuously and learned that life is pointless, if your life means a work that fulfills you. And my life is a job and a prayer, which I celebrate myself, make myself beautiful, beautiful man. Therefore today I am happy, fulfilled…but feel that I have to take one from beginning, I forget what I did and I concentrated on what to do.

Without this *fresh start* everything I have done not make sense.

Looking back and seeing the long line of miracles in my life. I see those who helped and those who I have avoided due to satanic or I was impaired. I see all sorts of people and great events in my life. This would have occurred, if not started…earthquake.

In Romania, died in 1977, in that earthquake, many people value…But I was born when, at the end of October and early November, in an ambiguous atmosphere. I have lived until about 13 years into full communism, for class 8th to begin to teach democracy, because of the revolutionary events of 1989's Romania.

The year 1989 marked my conversion to the Church's life, just because some young people, like me, who were dying in the streets, with flowers in their hands, because President Nicolae Ceauşescu, the communist dictator of that date. In 1989, in Bucharest, tank was passed over the young demonstrators, who had flowers in their hands.

Their faith and their courage have passed since then in my heart, for which I thank them and pray for their salvation. Therefore I say that no one comes *by chance* on this earth, but each one is born with a purpose, a purpose that God wants. And I think my vocation is to be a servant of the Church, a priest and a writer of the Church, a theologian, to speak about the wonders of God in the life and history of the Church.

I feel the same with all my being. Therefore I need, day by day, to do something more and more beautiful for me and for all together. And every day is an evocation of presence and work of God in our lives. His presence with us is that which makes us constantly changing life, to see our sins, we see errors, let us see our wickedness…but we while, to be others, to be His own.

Write it here, I do not evoke my person, but evokes person of God and I thank and publicly, in the eyes of all for the wonders of my life. And our Church has, in its Liturgy, *prayers for the blessings of God poured into our lives* and encourages us

to thank His with heart size. It teaches us to thank and to enjoy front of God.

And, if we live our lives before Him, all before Him and we should enjoy beautiful.

I thank, my God, for all!

I know, that I can not pray to Thee.

But I know You know my heart and understand my joy for You and that only You are my joy completely.

Your will be with me, my God, to know what to do with my life!

This is the fulfillment of my, if I see what to do.

Fill me of Thy glory and Thy eternal joy, that Yours is the Kingdom and power and glory of the Father and the Son, and Holy Spirit, now and ever and ever. Amen!

Întâlnirea cu Sfântul Ierarh Spiridon sau despre seriozitatea asprimii duhovnicești

Nu, nu mai suport tipul de *icoană renascentistă*, cum e aceasta[194], care e o bătaie de joc, o înlocuire a celei tradițional ortodoxe!

Însă, prin intermediul ei, l-am întâlnit prima dată pe Sfântul Ierarh Spiridon[195], pe la 7-8 ani. E o reproducere pe hârtie, de prin anii '70-80 probabil…însă seriozitatea privirii sale de aici a devenit prima întâlnire a mea cu asprimea vieții duhovnicești.

Harul lui Dumnezeu a lucrat în mine însă, prin această icoană adânc desfigurată, antropocentrică, și mi-a dat să simt ceva din profunzimea vieții Sfântului Spiridon. Nu știam nimic despre el…decât *această privire*. Și, se pare, că această privire, alături de alte priviri și înțelegeri s-au constituit în fundamentul viitoarei mele convertiri.

Aseară am cunoscut o femeie foarte specială, profundă, misterioasă…și, în același timp, foarte tristă în sine. Tipul de om

[194] Articol scris pe data de 11 decembrie 2009.
[195] Mai multe date despre sine: http://ro.orthodoxwiki.org/Spiridon_al_Trimitundei.

care a crezut că viața e *o aventură*…și această aventură, acum, își cere scadența.

Și privind-o am înțeles cât de ușor e pentru o astfel de femeie trecută prin viață și încă sub 50 de ani, învârtită prin lumea artiștilor, a politicienilor, a magnaților de tot felul să se convertească. Doar câteva cuvinte…

Trebuie să îi spui acele *trei vorbe*, în ochi, direct, ca să o faci să se răscolească interior…să geamă după Dumnezeul ei.

Tristețea profundă are nevoie de…realismul vieții duhovnicești. Asta căutăm cu toții! Cum să Îl găsim pe Dumnezeul Cel viu, Care ne umple inima, Care ne tămăduiește viața, Care face ordine în viața noastră, care e vraiște.

Doar câteva vorbe…

Mă uit adesea la tinerii care cred că Îl caută pe Dumnezeu, care vin să te-asculte, care se duc la Mănăstiri, în pelerinaje…Dar ei nu-L caută, în mod real, pe Dumnezeu, pentru că sunt plini de ei și plini de viață în același timp. Nu Îl caută pe Dumnezeu pentru că nu L-au pierdut de fapt. Ei cred că nu știu ce să facă…dar, de fapt, ei niciodată nu au trecut prin drama renunțării la ei înșiși, la conștiință, la Dumnezeu, la tot.

Ei sunt ingenui în căutarea lor…și au tot.

Oamenii storși de viață însă, oamenii secătuiți de atâta distracție, curvie, hule și depravare morală Îl caută în mod real pe Dumnezeu, pentru că ei nu-L mai au. Nu-L mai au ca tinerii prostuți, care cred că nu știu ce să facă, când, de fapt, ei nu vor să ia taurul ascezei de coarne…și nu că nu știu ce să facă. Știu ce să facă…că nu sunt baloți de paie, dar nu vor!

De ce? Simplu! Pentru ei, viața lor le stă *înainte*…E lungă. Li se pare că mai e timp și pentru Dumnezeu, pentru a-L iubi pe Dumnezeu mai aprins, dar se învață tăntălăi, efeminați în dragostea lor pentru El.

Însă pentru unul care are nevoie de har ca de sânge în vene, Dumnezeu e *lucru serios* și nu…plimbare, pelerinaj, convorbiri duhovnicești.

Nu vorbi de funie în casa spânzuratului. Tot la fel, nu vorbi despre Dumnezeu și despre credință, acolo unde acestea sunt căutate cu răfuieli interioare, cu zbucium, cu neliniște multă.

Unii cred că Îl au și nu Îl mai caută și mor reci și goi sau călduți ca apa stătută, pe când alții se zbuciumă în chip și fel, Îl caută peste tot, Îl caută și Îl vor și Îl nimeresc, tocmai când credeau mai puțin, pentru că nu se cred *posesorii* Lui.

Dictatorii, fariseii, pușlamalele religioase, mentorii închipuiți, ocultatorii credinței sunt cei care cred că sunt *pe picior*

de egalitate cu Dumnezeu. Adică cred că se trag de barbă cu Dumnezeu, joacă zaruri cu El.

Însă, pentru cei care credința nu e o diplomă, pe care să o arăți la toți, cu care să te împăunezi, Dumnezeu e o somitate de seriozitate, de răspundere, de atenție și delicatețe, de nu mai au timp să se laude cu ea.

M-a străpuns și a rămas în mine seriozitatea privirii și a vieții Sfântului Ierarh Spiridon.

Aceasta a fost prima înțelegere experimentală a relației sale cu mine. El m-a învățat privindu-mă prin icoană. Când am citit viața lui, când am sărutat Sfintele sale Moaște am învățat și experimentat alte lucruri, dar niciodată această privire directă, complexă, profund serioasă, profund acaparatoare. Ceea ce m-a învățat direct prin icoana sa nu m-ai m-a învățat nimeni[196].

[196] Icoana infra e o icoană tradițional ortodoxă a Sfântului Ierarh Spiridon. De aceea puteți face comparație între aceasta și prima, cu care am început articolul.

Și această privire directă și tipul de aceste experiențe directe și minunile și tot felul de înțelegeri duhovnicești trăite în relația cu Sfinții noștri sunt date vii, reale ale Tradiției ortodoxe. De aceea trebuie scrise, păstrate, subliniate, pentru ca alții să știe că, înaintea lor, aceste lucruri s-au mai petrecut și cu înaintașii lor și să se bucure și să fie încredințați de veridicitatea lor.

O privire cât un tratat de teologie!

O privire bulversant de frumoasă și care îți transmite intuiția adevăratei experiențe duhovnciești.

Tocmai de aceea Sfintele Icoane trebuie să fie pictate tradițional, cu chipurile Sfinților păstrate tradițional în Biserică, pentru ca ele să ne privească și să ne transmită simțul adevăratei nevoințe, adevăratei seriozități, adevăratei cuprindere a adevărului.

Nu poți agiorna[197] Icoanele!

Masacrul adus de renascentism și realism în pictura bisericască ortodoxă e ca bomba cu neutroni. Până nu le înlocui nu te vindeci de o privire neroadă, boantă asupra vieții duhovnicești.

Sfinții iconografiei ortodoxe autentice nu sunt bucălați, grași și plini de osânză iar Sfintele nu sunt cu pieptul afară și senzuale!

Tocmai de aceea iconarii reali sunt teologi vizuali, teologi care vizualizează dogmele și nu pictori! E ca diferența între *lăutar* și *compozitor de muzică*: urechea e ureche chiar și când e mare dar muzical, iar compozitorul e ăla cu știință mare în domeniul muzicologiei.

Din cauza sărăciei încă se mai pictează în România, de către tot felul de ageamii, Bisericile noastre. Prețurile picturii bisericești însă sunt foarte piperate și nerealiste. La fel și prețul construcțiilor eclesiale. Totul este exorbitant.

Sunt rari însă și *maeștrii* picturii ortodoxe, pentru că iconarul nu numai că e un geometru al ascezei, dar trebuie să fie și un teolog profund și un trăitor profund, ca orice teolog ortodox.

Pentru că trebuie să transmită starea ascetică și duhovnicia Sfântului sau a complexului praznical pe care îl pictează. Trebuie să trasmiți, în mod iconic, nevăzutul dar sesizabilul, perceptibilul

[197] Nu le putem schimba după gusturile și mofturile generației de față, ci trebuie să le pictăm potrivit Tradiției Bisericii și pline de teologia și ascetismul lor.

la nivel duhovnicesc al Sfântului, care trebuie să intre în relație cu tine.

Icoana nu e o fustă sau o roșie, pe care tu pui mâna și o cumperi! Icoana e o prezență personală, prin harul lui Dumnezeu, pentru că intermediază o întâlnire personală cu Sfântul iconizat pe ea și care ne personalizează. Deși icoana nu e vie, pentru că e pictură pe lemn sau pe zid, ea intermediază o relație vie cu Sfântul iconizat pe ea, tocmai de aceea e *o prezență personală*, pentru că te introduce într-o relație personală abisală.

Însă, dacă pe Sfântul Ierarh Spiridon l-am cunoscut de la icoană spre viața lui și spre rugăciunea față de el, pe Sfânta Muceniță Filoteea / Filofteea (românizat) am cunoscut-o de la câteva date despre ea și apoi, într-un mod profund și foarte personal, în momentul când i-am sărutat Sfintele Moaște.

Undeva în 1991-1992, înainte ca să intru la Seminar[198], sărutarea trupului Sfintei Filofteea a fost prima mea întâlnire cu Sfintele Moaște ale unui Sfânt[199].

Sfânta Filofteea m-a învățat, prin acea sărutare a trupului ei, ce înseamnă curăția și fecioria sufletului și a trupului. Atunci am avut prima întâlnire reală cu curăția la modul zdrobitor, definitiv.

La fel pot da multe detalii, despre întâlnirile mele cu Sfinții, care înseamnă tot atâtea *transmisii directe* de experiență. Ale lor către mine. Și, cu siguranță, fiecare dintre dv. puteți da mărturii asemănătoare, despre modul cum ați perceput că Sfinții lui Dumnezeu *intră* în viața dv., pentru că așa, de fapt, se petrece cu fiecare credincios în parte.

Relația e reală, e vie, e transfiguratoare.

După aceea nimic nu mai e la fel.

Totul devine și mai mult, și mai bogat în înțelegere.

---

[198] Seminarul Teologic *Sfântul Calinic Cernicanul* de la Turnu Măgurele, Teleorman.

[199] Racla cu Sfintele Moaște ale Sfintei Mucenițe Filofteea. Fotografia a fost preluată din articolul de aici: http://calindragan.wordpress.com/2009/12/07/7-decembrie-sfanta-filoteia-iubitoarea-de-dumnezeu/, unde găsim și amănunte biografice despre Sfânta Filofteea.

El stătea cu sensibilitatea[200] pusă la pământ în fața lui, a celuilalt. Îl bătuse până când l-au durut mâinile, până când oasele mâinii drepte, ale pumnului, au început să-l doară.

Disproporția dintre tată și fiu sau dintre mamă și fiică nu mai contau în acest moment și nu mai conta nici dacă el sau ea sau niciunul dintre ei, deci cel de la persoana a 4-a, văzuse ceva, așa, *din întâmplare*.

Cearta devenise agresiune, agresiunea călca în picioare cuvintele, cuvintele nu mai contau deloc în fața lui, și când da cu pumnul, cel mai tânăr, nu avea nicio altă șansă, decât să rabde loviturile.

Răbdarea, o astfel de *răbdare*, naște monștri. Frustrările se țin lanț. Ele pot naște misoginism, triumfalism, barbarism, sadomasochism interior, dorința de ați bate joc de cei care ți se par tot la fel de neputincioși ca și tine, cel de odinioară.

Sângele îi șiroia pe obraz. Lacrimile se amestecau cu mucii lui sau cu murdăria de pe jos.

Fața îi devenise *altceva*.

Ea era o expresie pe care, dacă ai fi stat să o descifrezi, te-ar fi înfiorat.

Faţă lui era o panoramă deschisă, viguroasă, a răzbunării, a dorinţei de a se răzbună cu orice preţ sau de a băgă în pământ pe cel din faţa lui, de a-l desfiinţa pur şi simplu.

Când te gândeşti în spatele vieţii tale, lucrurile sunt estompate. Dar atunci nu erau. Amintirea uită, te uiţi, îţi revii, dar undeva se adună tot timpul o mie de miliarde de frustrări, pe care nu mai ştii să le gestionezi prea bine.

Mama îl eliberă de mâzga de pe faţă. Îi şterse lacrimile, dar nu şi furia din inimă, îl îmbrăcă în alte haine (pe astea i le rupsese celălalt) şi îl trimise la joacă.

Ce fel de joacă mai e aia, în care îţi vine să vorbeşti cu jucăriile, dar nu şi cu oamenii?

Ce joacă teribilă e aceea în care îţi înăbuşi toate cuvintele, pentru că niciun cuvânt al tău, nu valorează niciun ban?

De unde joacă?! Şi, cu toate astea, el se jucă în tăcere, învăluit într-o umbră de mister frumos, pe măsură ce furia din el pierea şi revenea grija de caii lui din plastic, care trebuiau, şi ei,

[200] Un text din data de 13 decembrie 2006.

culcaţi, când vine seara. Furia se pierdea în lăuntrul inimii lui şi ieşea la rampă, la fațadă, frumuseţea.

De fapt, frumuseţea era acea savoare, pe care al patrulea, o găseşte la al treilea şi nu o mai găseşte la primul. Mama era între primul şi al treilea. Al patrulea stă distant de istorie şi narează istoria.

Istoria are nevoie de *istorici*, dar are nevoie şi de *personaje reale*. Dacă al patrulea pierdea din vizor drama aceasta mică, ea nu ar fi existat niciodată în istorie.

Cel care comentează evenimentul face istorie fără să vrea, fără să îi ştie consecinţele. Însă istoriile se pierd ca şi urmele personajelor. Istoria se rescrie de fiecare dată, mai dureros sau mai fals, cu mai multă patimă sau cu dezinvoltură. {...}

Însă, în acea seară, al treilea s-a gândit că viaţa nu poate să fie bătaie şi nici stres zilnic. A înţeles cât de prost eşti când nu ştii să îţi respecţi timpul, viaţa, când nu ştii să îţi respecţi inima şi lacrimile.

Nu a mai vrut să plângă şi nici să scoată lacrimi din el în momentul, când nu are nicio indulgenţă din partea nimănui. Şi-a propus să nu repete greşeli paternale, să nu contamineze, la rândul lui, alte lacrimi, tot la fel de suave şi de sincere ca şi ale sale.

Pentru istorii de inimă, trebuie să ai...*inimă*! El, al treilea, *are inimă*.

Mă vei întreba lucruri…

Mă vei întreba
dacă *mor* când *trăiesc*[201],
dacă îmi beau ceaiul sau
cafeau la fel ca și tine,
dacă iubesc tot ceea ce trece
pe lângă mine și prin mine,
dacă toate întrebările
mă asaltă sau numai unele…

Mă vei întreba dacă
nu te-am mințit niciodată
și despre cât de greu mi-a fost
când nu ai fost lângă mine,
ce prieteni am avut,
până când i-am avut,
de ce i-am pierdut
și cât de mult copilul din mine
a devenit matur
sau maturitatea din mine
e la fel ca ochii tăi vii,
zglobii.

Când îmi vei dărui prietenia ta
mă vei întreba
unde am fost până acum
și de ce nu ne-am întâlnit
mai devreme,
de ce nu au fost emailuri
până la noi
sau telefoane,
care să ne unească…

Sau, poate, mă vei întreba ce
nu am făcut când tu nu erai
sau ce am făcut când te așteptam…

Și îți voi spune atunci,

---

[201] Un poem din 30 ianuarie 2007.

prietenul meu,
iubitul meu suflet pereche,
că te așteptam ca să vii,
cu aceeași intensitate cu care
mă grăbeam să te aștept.

Unde nu erau ei?

Mereu încercau să treacă mai departe[202]. Cumpărau ziarul de dimineață, mai discutau la o cafea, vorbeau ore în șir despre mici lucuri, pe care ei le considerau *cele mai importante* și se odihneau…Se odihneau în timp ce vorbeau 'șir-te mărgărite[203], în timp ce el își amintea despre tinerețea lor iar ea, mai atentă la timp, îi repeta într-una, că trebuie să mai facă și piața.

*

În chilia sa, părintele Nicolae își împărțea timpul între așteptarea rugăciunii de seară și cartea pe care trebuia să o termine. O pasăre se auzea pe un ram, cântând…în timp ce rugăciunea inimii lui era ca susurul unui râu încet, de munte… Nu puteai să îi strivești rugăciunea….

*

Sunase telefonul de mai multe ori. Comenzile de alimente pentru a două zi trebuiau să sosească, alături de nota de plată la gaze.

Doamnă Cecilia nu încercase să îl sune până la această data pe V., pentru că nu ştia în ce ape o să-l găsească. Avea un tremur interior, care simţeai că o să dea pe afară, că o să izbuncească în plâns sau, ca şi de alte dăţi, o să ridice telefonul şi o să-l sune.

Nu l-a sunat în acea zi. A aşteptat, de fapt, până seara, când toţi angajaţii firmei au plecat şi apoi l-a sunat, ca o adolescentă, care spune primul *te iubesc* din viaţa ei.

*

Îşi număra banii pe care îi câştigase în acea zi. Stătuse pe caldarâm de la oră 9 dimineaţă până la oră 16, când a gonit-o, de acolo, ploaia.

Acum, udă până la piele, se aciuase lângă un copac, şi încercând să nu o vadă nimeni (deşi ploua torenţial) femeia îşi număra banii uitându-se în toate părţile.

Instinctul atenției... Frica de a nu fi furată...

---

[202] O scriere din data de 31 ianuarie 2007.

[203] Vorbeau multe și de toate.

Acum două săptămâni mi se plânsese că i-au fost furaţi banii de către *un căpcăun*, care venise şi i-i smulsese din mână.

Am crezut-o...deşi eram sigur că îmi poate înşira la minciuni cu ghiotura[204] şi eu tot am s-o cred. Nu din *credulitate*, ci din simţul că nu puteai să nu o crezi pe ea. Ea te mințea, întotdeauna, foarte *credibil*.

*

Trecu indiferentă pe lângă chioşcul de ziare, se îndreptă spre el (el o aştepta) şi se sărutară. Întâlnirea lor avea, de departe, ceva erotic şi indiferent în acelaşi timp, un fel de prins al mâinii care îţi dă de înţeles dar, în acelaşi timp, şi multă indiferență a aşteptării. Jocul de culise era uşor interceptabil.

Simţeai că nu sunt căsătoriţi şi că aventura e pusă la punct, în cele mai mici detalii dar, în acelaşi timp, că ceva funest îi aşteaptă. O iubire unde nimeni nu se găseşte şi nu se întâlneşte cu nimeni ci numai trupurile se caută într-o febrilitate năucă.

*

M-am întors acasă binedispus, cu un fel de bucurie pe care nu mi-o pot ascunde. I-am povestit ce am făcut. Soţia mea se aştepta ca să meargă *astfel* lucrurile.

Am băut puţină apă rece şi m-am uitat la liniştea din cameră, la liniştea care îmi făcea bine. După atâtea cuvinte, unde obosisem din plin, întâlnirea cu tine, în tăcere, în împăcarea inimii nu e resimţită decât ca o binecuvântare imensă.

*

Unde nu erau ei? Unde nici noi nu eram. Nu eram *în noi*, ci *aiurea*. Treceam de la una la altă. Ne îmbătăm de iluzii, aveam capul plin de planuri, care mai de care mai măreţe şi nu încercam să ne protejăm, cumva, sănătatea. Munceam prea mult. Ne dureau ochii după ore întregi de citit, încât nu mai puteam să-i închidem.

Citeam tot ceea ce ne cădea în mână, citeam cu o nespusă grabă, cu graba că vrem să terminăm de citit toate cărţile din lume. Bineînţeles, că nu aveam să citim *toate cărţile*.

---

[204] Cu ghiotura = în număr mare, cu grămada.

Ştiam cu toţii că planul nostru de a introduce, cu forţă, zeci de pagini, de gânduri în noi, nu înseamnă *o achiziţie* ci *o tortură interioară*, atâta timp cât nu vine totul *de la sine*.

Citeam şi dincolo de puterea normală a adolescenţilor care eram, până când creierele noastre începeau să gândească excedentar, să ia foc şi să ne mişcăm ochii, de la pagină la pagină, uluitor de repede.

*

Uităm. Ceea ce ne aducem aminte e, de fapt, ceea ce am uitat şi ne-am *readus* aminte. Efortul nostru nu e acela de *a înmagazina* ci de *a ne clădi mereu*, de a ne simţi nişte *locaşuri de Biserică*. Cu toate căderile noastre zilnice, ceea ce este în faţa noastră e bucuria iertării lui Dumnezeu.

De când suferise atacul de cord[205] era foarte atent la tonul vocii, la faptul de a nu se enerva, la efortul prea mare. Mult prea atent la detalii. Îl enervau sunetele stridente şi mai mult.

Nu mai putea suporta ticăiturile ceasului, mâna stângă îl junghia mai tot timpul...Își căuta refugiul în rugăciunile sale dar şi în munca de a termina cât mai repede cartea. Cartea lui, principala lui operă, acel summum al puterii tale pe care îl dai de la 50-60 de ani încolo.

Nu puteai să *îl înţelegi* numai pentru că *îl priveai*. Nu te puteai opri în faţă lui şi să îl întrebi cum?, de ce?, pentru ce? se întâmplaseră toate lucrurile. Sunt sigur că ţi-ar fi spus, că viaţa are multe lucruri pe care le înţelegi parcurgând-o şi nu staţionând într-o gară...

Era o gară mică. Ne opriserăm în ea pentru câteva ore, pentru că nu mai era o altă legătură. Atunci mi-am dat seama cât de greu e să aştepţi ceva, care şi aşa o să se întâmple. Cât de greu e să priveşti cum trece timpul, pe măsură ce nu ai nimic de făcut sau nimeni nu te bagă în seamă.

Când a venit trenul eram obosiţi, prea obosiţi ca să mai avem chef să discutăm. Fiecare privea pe geam şi încerca să uite.

Sejurul nostru ne-a urmărit ceva timp. Foamea noastră de adevăr fusese terfelită în picioare. Însă ieşiserăm învingători, atâta timp cât evitaserăm atât de multe obstacole în calea noastră.

Când am ajuns acasă nu am avut timp să ne mai gândim la altceva decât la somn. Odihna noastră ne scotea afară din inimă toată grija, frământarea din cele câteva zile chinuite ale călătoriei.

...Și, totuşi, privind înapoi, acel colţ de răi pământesc, unde ne-am rugat şi am trăit câteva zile ne-a făcut bine, cu toată atmosferă tensionată din jur. Locul era mai frumos decât negrija oamenilor care îl locuiau. Insensibilitatea lor ne-a rănit însă mult.

---

[205] O nuvelă din 3 februarie 2007.

Poveste tehnologică

Un om se chinuia să îşi scoată[206]
trecutul din cap cu o şurubelniţă.

Credea că aşa e *mai bine*...
sau, poate, se credea *mașină*...

Încerca, din răsputeri, să înghită
tone întregi de nesimţire şi de
bulibăşeală[207],
numai să nu mai fie *cu cap*.

Dorea să fie *fără cap*.
Îşi pusese un cosorog[208]
de cap în loc de cap,
se uita la capul lui ca
la un metal de cap,
pentru că nu mai dorea *să aibă cap*.

Dorea să fie rachetă, viteza luminii...
Tocmai de aceea şi mergea
pe stradă val-vârtej,
ca un girofar stricat,
ca un fel de a călca în străchini candid...

În felul lui, avea două mâini
pe care le folosea numai în buzunare.

Mergea cu nasul pe sus,
încât îl lovise un avion în nas mai ieri,
pentru că *prea înălța* nasul.

Acum are un borcan de nas,
pentru că şi ochii lui
au ceva pisicesc în ei,

---

[206] Un poem din 4 februarie 2007.
[207] De excese grandilocvente.
[208] Cosorogul = partea din faţă, în formă de semilună, care te apără de razele soarelui, a şepcii.

încât, atunci când
îl deranjezi, te zgârie rău...
deşi *pare blând*.

Dar el nu e deloc *blând*.
E sălbatic, e derbedeu...
e bestial...e aiurea...e singur...

Are o singurătate de cuc,
de cuci, de cuculeană...pe lângă
batiste de singur,
mâncare de singur,
pat de singur,
ifose de singur.

Merge pe stradă cam singur,
chiar dacă se crede *vapor*.

Dar el nu e *vapor*...ci *singur*.

Cel cu şurubelniţa încearcă
tot timpul să fie
în pas cu debandada[209].

De aceea îşi bagă în cap
tot felul de sateliţi artificiali
şi behăie debitații.

[209] Cu dezordinea, cu neorânduiala.

Antipoezia de după masă (poem de clasică rezonanţă)

Dacă[210] Emil Brumaru[211] vorbeşte toată ziua despre femei,
Kiki Vasilescu[212] rupe revistele semidocte iar
Ioana Băețica[213] e, în mod fals, obsedată de sex,
afară e frig de te doare în bască şi câinii au figuri în cap.

Se tot miră poeţii de ce Savatie Baștovoi[214] nu mai vrea să scrie poezie din aia, de pierde vară şi de ce nu avem cu toţii obsesii sexuale puternice, încât să ne vină să mergem pe pereţi.

Acum e la modă sexul, toată lumea înjură pe toată lumea, toată lumea e o mahala puternic retardată de conflicte sau de curenţii de aer dinspre polul nord. Mâine, literaţii se vor ocupa oare de crime în serie?

Se vinde foarte bine Cărtărescu[215] dar pe nimeni nu interesează cultura. De fapt ce e *cultura*?

Dacă ai taste poţi să faci cultură, zice Zosoram[216]. Cineva se împiedică tocmai acum de o metaforă, cineva sudează nişte substantive în mod haotic, de enervează până şi pietrele de canalizare; nu ştie omul ce e o litotă[217], pune două puncte şi mai mănâncă un hot dog.

---

[210] Un text scris pe data de 4 februarie 2007.

[211] Mai multe date despre sine: http://ro.wikipedia.org/wiki/Emil_Brumaru. Cu referire la poemele sale pornografice, că *erotice* nu mai sunt de mult...

[212] Mai multe date despre sine: http://www.kikivasilescu.ro/. Cu referire la o filă video, în care rupea revistele româneşte, care i se păreau prost scrise. Dacă vreți să cunoaşteți *instigările* sale la cultură și la critică reală, puteți accesa contul său din *You Tube*: http://www.youtube.com/user/kikih2o.

[213] Ioana Băețica e din Turnu Măgurele, mi-a fost o persoană apropiată spre finalul studiilor mele seminariale, alături de mama ei, Nicoleta (profesor de Limba Română, care ne-a fost un mare sprijin la vârsta de 17-18 ani) am discutat, ne-am cunoscut, în mod reciproc, poemele de început...și aici fac referire la romanul său fracturist, pornografic în mod obstinat: *Fișă de înregistrare*.
A se vedea: http://atelier.liternet.ro/articol.php?art=1416.

[214] Acesta este blogul său personal, pe care și-l asumă acum: http://savatie.wordpress.com/, deși există mai multe puse pe seama sa. Aici ne referim la un pasaj din romanul autobiografic scabros *Letopizdeț (Cactuși albi pentru iubitea mea)*, al lui Alexandru Vakulovski. A se vedea aici o recenzie a romanului: http://www.bookblog.ro/literatura-contemporana/letopizdet-cactusi-albi-pentru-iubita-mea/.

[215] Mircea Cărtărescu.

[216] O referire aluzivă la Valentin Petcu, alias *Zoso* (http://www.zoso.ro/), care pentru mulți frunzăriști ai onlineului e *un scriitor*, când el nu este decât un exponent reprezentativ al *postmodernului fără cultură*.

[217] Litota e figura de stil care constă în faptul de a spune foarte puține amănunte și, prin ele, să se înțeleagă foarte multe lucruri despre cineva sau despre o anume întâmplare. Minimul de efort scriitoricesc (dar cu multă inteligență) pentru maximum de rezultat. Adică o palmă peste obraz...venită din plan stilistic.

Acum, dacă ai fotbal, înseamnă că eşti *academician*. Dai un uşpe metri cu capul, îţi ştergi nasul în batista pe care nu o ai, țipi ca energicul pentru că eşti *marfă expirată* şi generaţia de mâine e tributara celei de ieri[218].

– *Nu te enervezi, mă, de țipi ca descreieratul*, zice mama lui Cornel?

– *NU!...Așa e la modă acum: care e mai prost ţipă mai tare. De ce să nu țip dacă sunt liber?*

Însă a venit poliţia şi l-a luat pe Cornel la întrebări, la percheziţii şi la ambiguităţi. Dar el, n-o să vorbească cu poliţistul despre ce urlase, l-a întrebat dacă *are blog*.

– *Tu ai mă blog?,* îl întrebă el.

Poliţistul crezu că e vreo *înjurătură* şi îi mai dădu două cartoane de ouă pe gratis.

Ăsta iar îl mai întreabă şi poliţistul îi mai dădu vreo doi litri de benzină, din colţ, de la tanti Lili.

De fapt a zis şi domnu' Iliescu[219], zise Cornel, *că pe blogurile alea scriu toţi derbedeii, ce le trece prin cap, că e o incăierare între clanuri*.

Când auzi poliţistul că domnu' Iliescu e pronunţat într-un respect fidel şi calm de către Cornel, zis şi *Alifie*, atunci înţelese că blogurile astea nu sunt din *alea de percheziţionare*, ci *e o treabă de marfă*.

Să ne întoarcem la punctele noastre de suspensie[220]. Avem emisiuni joase[221], că să nu te doară genunchii.

Cineva mi-a zis: *Ăştia cred că nu dau emisiuni bune la TV pentru că să nu ne înveţe cu exigenţe mari*.

---

[218] În 2006 a existat o falsă *problemă* publică în România, ca multe altele de dinainte și de după, și anume asupra *generației expirate*. Sau *a generațiilor expirate*. S-a întocmit o listă a personalor care trebuie scoase în afara spațiului public, uitate, de către o altă listă de intelectuali, care nici ei nu prea au dovedit prea multe lucruri geniale sau, mai pe înțeles, pot fi trecute la *expirați*.
În loc de idei cu bun simț și cu fundamentare, venite din experiență reală, scriitoricească și de viață...discuția propunea: răfuieli ideologice. Un articol din *Cotidianul*, pe această temă: http://www.cotidianul.ro/plesu_si_liiceanu_despre_generatia_expirata-17961.html, deși domnii Pleşu și Liiceanu, pentru o altă listă de intelectuali, fac și ei parte din generația *pomului lăudat*, la care nu trebuie să te duci cu sacul.

[219] Tot prin 2006, dacă nu mă înşel, preşedintele Ion Iliescu, într-un interviu, a spus că pe bloguri sunt numai niște *pierde vară*. Asta în rezumat.
Când a văzut ce se poate crea pe WordPress, datorită generației de creatori de online din care și noi facem parte, în 2007 și-a făcut blog, adică pe acesta: http://ioniliescu.wordpress.com/, devenind și dumnealui *creator de online*.
Alături de premierul Adrian Năstase (http://nastase.wordpress.com/) au fost primii creatori de online *surpriză* ai WordPress-ului românesc, care au scris în mod constant.

[220] La problemele pe care nu mai vrem să le discutăm...deși toți le văd și îi enervează tot timpul.

[221] Foarte proaste.

Aşa e: dacă ne bagă secvenţe mari şi exigenţe mari, începe să ne doară capul, să ne pleznească capul, să ne urle capul şi dacă *ai capul mare* sau *te tăie capul* sau *te înmoaie capul* înseamnă că *eşti cu cap tare*.

Urmăresc atent petele de cerneală pixeloasă[222] din miile de pixelii ai displayului. Sunt sigur că el, ea, ei, vor crede că am cineva cu ceva. Dar nu am nimic cu nimeni.

O cană de apă stă în dreapta mea şi mai beau ceva apă şi mă gândesc la amicul meu de pe net, care îmi dă cărţi şi îmi spune că se îmbată cu apă şi cu intenţii bune[223].

Intenţiile bune sunt că pâinea. Când nu le ai mori de foame, când ai prea multe dai şi la alţii iar când ai timp mai mult atunci ar fi bine să te rogi.

– *Eu nu mă rog*, zise Cornelușș.

– *De ce*, îl întreb eu.

– *Pentru că nu vreau.*

– *Înseamnă că nu vrei să fii fericit, Cornelușule. Înseamnă că nu vrei să fii fericit.*

E bine să strecori nişte fraze, pe ici, pe colo. Băieţii cu blogul vin şi se uită. *Hmm!...*zice unul, ca mârâitorul[224]. *Ăsta e dus cu pluta*, zice el la adresa mea, transformându-se în gânditorul de la Hamangia[225], care mănâncă seminţe, necoapte, de floarea soarelui.

Nu contează, nu contează,
e şi el o capră brează,
un copil şi o garoafă...

Orice trece de o anumită *limită* a decenţei se numeşte *impertinenţă*.

Ultimul vers este un enunţ: părinţii ar trebui să spună poveşti copiilor lor înainte că ei să adoarmă. Poveşti adevărate.

---

[222] Urmăresc cu atenție creațiile online.

[223] Cu referire la împărțitorul, foarte generos, de cărți de aici: http://www.esnips.com/web/RomanianE-Books, care își zice: *aquaholics*.

[224] Ca invidiosul...căruia nu îi place nimic.

[225] Mai multe date, despre celebra sculptură, aici: http://www.enciclopedia-dacica.ro/webring/Pagini/_romare/pagini/istorie/romani.htm.

Solitudine

Un[226] copac rezemat
lângă gard –
o întâlnire.

[226] Un haiku scris pe data de 6 februarie 2007.

Pastel oricum ar fi el (poem pentru copii pre-școlari)

Două mături, obosite
de atâta abnegație[227],
stăteau aruncate într-un colţ
şi făceau politică: politica străzii.

Erau uscate de abnegaţie.

Lângă ele, un câine flocos,
negru, cu multe *zoaie* pe el,
adică *murdărie*, se ruga de mături
să îl ajute cu căldura de afară,
adică să îi mături căldura din blană.

Măturile se uitau de sus la câine,
deşi erau mături.

Câinele fusese căţel la mama lui,
care avea grijă de el, îi amenaja liniştea.

Dar acum, de când el este orfan
şi soarele vine la el ca printr-un geam,
viaţa este foarte grea.

Lângă câine, o mică gâză, muscă
sau libarcă, o mică vieţuitoare,
ca la Elena Farago[228],
trecea prin faţa măturilor
sastisite de senzaţii tari
şi a nevolnicului[229] câine,
ducându-şi liniştea lor pe spate,
în capul mic sau în inimă,

[227] Un poem din 9 februarie 2007.
[228] Mai multe date despre sine: http://ro.wikipedia.org/wiki/Elena_Farago. Mă refer la poemul, foarte sensibil, *Gândăcelul* (http://poezii.t2i.info/elena-farago/gandacelul/), pe care l-am învățat, la școală, în primele clase.
[229] Nevolnic = lipsit de forță, bătrân...

dacă gazele or avea şi ele, acolo,
o inimă, ca orice om,
câine sau... mătură.

Însă măturile nu cam au inimă,
pentru că te mătură de nu te vezi.

Măturile stau ţanţoşe,
beligerante, acre de emoţie.

Am făcut din ele
nişte insolente.

Nu poţi să mai dai cu mătura
până nu le ceri voie măturilor.

Un guzgan[230] trece prin pastel,
ca un tren inter city, şi îl
enervează pe căţel, câine
sau ce-o mai fi el,
îl enervează rău.

Câinele sare peste mături,
aruncă cana cu lapte de pe masă,
face să cadă draperia...
şi tot nu prinde guzganul de apa dulce.

După acest act de eroism
se întoarce lângă mături,
gărgăriţa, albina sau libarca
ajunsese deja la puii ei
iar eu mă bucurăm să văd,
un tablou de pastel
sau ce-o mai fi el,
agăţat în faţa ochilor mei,
atât de simplu şi, totuşi,
atât de viu ca acesta.

[230] Un șobolan.

Vorbe de cană folosită

Îmi consumi prea
repede inteligența[231].
Treci repede peste
cuvintele mele
şi cauţi insecte, goluri,
prăpăstii...

Cine te-a pus *inspector* peste
gânduri sau peste sentimente?

De ce mă inspectezi, aşa, toată ziua,
cu nasul tău adulmecând prozaic
peste o cană de cuvinte,
de lapte,
de apa?

Pe semne că nu ai
o cană cu cuvinte şi tu
sau de zâmbet.

Când îmi omori liniştea simt,
că oricât de cană de apa aş fi,
oricât de mult mai folosi,
tot am demnitatea mea
de cană folosită.

Văd, îmi halucinez
în minte degetele
tale care mă folosesc,
gândurile tale, care
se dilată în faţă
mea şi vor să mă sugrume...

Când visele tale te trec fiorii,
când inimă ta te trece gândul,
când tot ce trece...trece,
îţi aminteşti că ai fost
un consumator egoist de apa,
că ai băut ca un nesătul

[231] Un poem din data de 10 februarie 2007.

viaţă ta de apă
şi nu ai dat niciun strop
de cană de apă altora.

Tu eşti *un consumator* sau
un consumat de curiozitate?
Tu eşti *un călău* sau *o victimă*?

Se presupune că o cană,
ca orice obiect,
perisabil,
ageamiu[232]...nu ştie până unde
duce neliniştea ta de
căutător, de cutezant...

Să presupunem că acea
cană te cunoaşte, te ştie.

Cum reacţionezi
faţă de ea?!

Te trec fiorii, o mângâi pe obraz,
o întrebi de vorbă sau,
ca un bezmetic[233], te năpusteşti
asupra ei şi o...strivești?

Cine te mai face vreodată,
cană?!

De ce eşti *cană*, cititorule,
şi niciodată nu te transformi
în *îmbrăţişare*,
în *coloana sărutului,*
în *cruce de stejar*, de *piatră*, de *aur*?

Cine te face să fii un uliu,
o cană, o marfă, cititorule?!

De cine te doare pe tine,
când nu te doare?!

[232] Care nu se pricepe prea bine.
[233] Ca un zăpăcit, ca un om care nu ești în toate mințile.

De cine mă doare pe mine,
când te doare pe tine?!

O cană este întotdeauna
un obiect pentru cel care
o foloseşte în grabă
şi e un prieten mut pentru
cel care contemplă lumea.

E un prieten mut,
care şopteşte celui
care vede lumea.

E un prieten,
care vorbeşte.

Jurnal de om cotidian (un fel de lasă-mă să te las)

În fiecare zi ești
pus să optezi
între *mai mult*
sau *deloc*[234].

O iei pe strada principală,
faci la dreapta,
te lovești de realitate,
o izbire dură
și iarăși mai mănânci
ceva la doișpe.

Te răzgândești
în mijlocul străzii.
Dacă ești mai
zănatic pui mâna
pe bicicletă sau
pe motocicletă
și faci turul gândurilor.

Din gând în gând,
te cam dor oasele,
o foame de doi lei
te răpește
și mai muști din viață
încă o dată.

Deși foamea nu e
gurmandă
se ține de tine
ca guturaiul.

Plățile se țin
ca scaiul de nori.

---

[234] Un poem din 16 februarie 2007.

Te uiți iarăși la ceas,
obturezi tastele,
te dor iarăși șalele
și plonjezi în virtualitatea
ta hoinară,
dându-te când *Maricica*
din Balcic,
când *Ostrogotul*
de la capătul mării.

Tu,
despre tine,
vorbești urât…

Eu încerc să vorbesc mai
cu acupunctură cu tine[235],
mai cu elan.

Eu nu cred că ție ți-e foame
numai de năluci,
chiar dacă visezi numai berze,
rațe și alte găinării…

Eu cred că dincolo de neliniștea
ta tâmpă stă un băiat, care
nu e caraghios nicidecum,
care își face temele,
care e un viitor de băiat,
care nu e o hahaleră[236].

Însă cine știe cum ești tu,
dacă te subestimezi?

Cine să știe că tu ai *principii*,
dacă *te lași dus de val*?[237]

Cine bagă mâna în foc
după tine,
dacă pe tine puțin
te doare de tine?

---

[235] Mai la obiect.
[236] Hahalera = persoană fără caracter, lipsită de scrupule, o pramatie, un om de nimic.
[237] A te lăsa dus de val = de moda timpului, de gura lumii, de ceea ce fac mai toți.

La 21: 15,
el a ieșit din casă,
într-o amărâtă
de geacă la modă,
și-a luat bani la el
și s-a dus să…bea.
Bineînțeles, *singur*.

Daca vrei sa îi spui
că *nu e bine așa*,
el ți-o retează scurt:
Lasă-mă, bă, în pace!...

El îl folosește pe *bă!*…
cam nazal...Dar pe
cine *interesează* asta?!

El e *el* și să plece toată
lumea, când trece *el*.

După câteva zeci de ore
se va întoarce ca un mort,
ca un fir de trandafir
stors de vlagă
și va adormi buștean.

Când se va trezi va
vrea să mănânce,
deși nu a contribuit
cu nimic la frigider.

De milă,
îi pui să mănânce,
că de aia ești *mamă de
adolescent* și nu…*lichea*.

Apoi intră pe chat până
i se înroșesc ochii, înjură
și drăcuie birjărește,
dă muzica în surdină
până exasperează

toată scara…

Și, tot așa,
ca o pală de enervare,
te insultă la nesfârșit
și se insultă la sigur,
ros de invidia că
nu e și el *altul*…

Final.

Nu sunt de acord cu acest
mod de viață, dar el există.
Nu putem da nicio lege
în acest sens și nu putem
să schimbăm
pe nimeni cu forța.

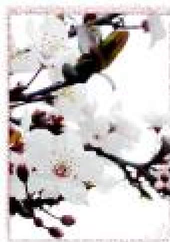
Însă e lamentabil
să trăiești așa.

Un nou început. Se aude un cântec vesel în camera lui. Cred că a aruncat *Cannibal Corpse*[238] la gunoi, cu tot grohăitul lor demonic…și și-a adus aminte de vremuri mai bune.

Pot eu să cred într-o *nouă identitate* a acestui tânăr? De ce nu aș face-o…Toți merităm să înviem din morți.

[238] Mai multe date aici: http://en.wikipedia.org/wiki/Cannibal_Corpse.

Un om fugea cu realitatea la subraţ

Pentru că este primăvară[239]
şi nu avea bani de flori,
un om fugea
cu realitatea la subraţ
prin oraş,
prin cotloanele oraşului
şi îşi jumulea propria
lui umbră de întrebări.

Un om fugea cu o maşină
prin întrebările tale,
nefiind îndrăgostit de stopuri
şi mânca întruna insatisfacţii,
dejecţii verbale, tranzitive,
declamative,
corelative…

De ce nu este oprit
acest om, care mănâncă faruri?

Ce, dacă e primăvară,
trebuie să meargă
cu realitatea, galant, pe stradă?!

Să se mai oprească şi el,
oxigenatul,
ca să mai ia aer.

Primăvară de primăvară,
primăvară fără teorii,
fără reproşuri,
plină de politică oligarhică
şi de mucaliţi fără bani.

---

[239] Poem scris pe data de 1 martie 2007.

O primăvară în care
oamenii se tem de ei,
o primăvară
în care câmpurile
nu mai au poveşti
de adormit copiii,
o primăvară
cu zgomot surd,
cu maşini aruncate
la fiare vechi.

Prea multă primăvară.
O violentă primăvară.

Dragostea, ca o primăvară,
te atenţionează să nu fi obscen.

Poţi să fii om, dar nu obscen!,
zice primăvara.

Primăvara nu este
ca primăvara care a fost.

Ea este întotdeauna
ca primăvara,
care este în toi
sau în mugur.

Nici noi nu mai suntem
ca primăvara, care *a fost*,
ci ca primăvara,
care *dă cu ochii de noi*.

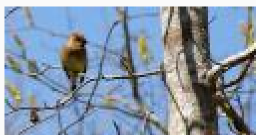
Ce te doare,
de primăvară?
Ce nu mă doare,
de primăvară?

Dacă tot a fugit omul ăla
cu realitatea
şi ne-a lăsat numai
cu emoţii creţe,
la ce mai poate fi

primăvara?

Oricum de primăvară,
oricând de primăvară,
mereu înotând
în desluşirile paşilor tăi,
mereu izolat
de ierni cu năluci.

Fiecare gând e dragoste…

Te oprești la
fiecare gând[240],
ca să îți amintești
de mine…

Merită, oare?!

Tu crezi că *da*,
pentru că de aceea
m-ai crescut[241],
de aceea
mi-ai purtat pașii
pe fiecare zi.

Mă aștepți să vin
ca *pe un mare dar*,
ca *pe o bucurie*.

Ce bucurie
îți fac eu?!

Tu îmi spui că
sunt *bucuria ta*.

Eu mă simt mic
pe lângă bunătatea ta,
pe lângă imensa
ta dragoste pentru mine.

Pe fiecare zi învăț
că nu te merit,
că nu te merit nici pe tine

---

[240] Un poem din 16 martie 2007.
[241] Un poem dedicat bunicii mele Floarea Picioruș.

și nici pe bunicul meu,
soțul tău[242],
căruia astăzi i-am
făcut pomenirea
de trei ani.

Nu știu ce înseamnă
să fii văduv.
Tu știi.

Și mă înveți și pe mine
ce înseamnă *să stărui*,
să plâng ca să merg
mai departe,
să vreu să merg
mai departe frumos.

Viața ta e cel mai
autentic poem,
pe care nu știu să-l scriu
ci doar să-l contemplu.

Știu că privind la tine,
văd un om care
și-a sfințit viața
prin plâns
și
prin dor.

[242] Marin Picioruș.

Atonalitate (un fel de linii drepte,când ele sunt strâmbe)

Cădea lumina
pe cosorogul
şepcii ei[243].

– Cum cădea lumina?
– Cădea.
– Cădea şi...doar atât?!
– De ce cădea?
– Nu ştiu de ce cădea…
Ştiu că s-a auzit o
muzică în faţa mea,
un fel de gol şi
de suspansuri
şi de-nu-ştiu-ce-altceva….
– Te rog nu
mă mai întreba!

Ce enervant e ca să scrii
despre o-ntrebare,
care nu mai vine,
care te doare,
care nu te caută
la domiciliu,
nu are e-mail
şi nici stilou…

–Mi se pare că
aud un ecou.
„Nu mă enervează”,
îi zic eu,
chiar dacă este ecou
şi are mâneca de tricou
şi are nasul cât un ou…

– Un ecou?!
– Nu, un bou…
– Un ecou este

[243] Un poem din 11 aprilie 2007.

ca un bou
şi are un tricou
şi stă în metrou?!

– Nu, un tricou e
ca un tricou
şi mi se pare
că văd un ecou
dar parcă e ou…

Şi încep din nou:
cădea o rază de soare
pe nasul tău
şi erai frumoasă,
foarte tânără
şi mi se pare că
şi acum te văd,
tot la fel de tânără,
ca un ecou,
mâncând un ou…

– Ce romantism
deşucheat!

În tricou,
mânca un ou…

– Da mânca un ou,
şi o rază de soare
nu cădea pe nasul tău.

Pe nasul tău cade
numai enervare…

– Nu mă miră
nicio mirare.
– Păi nu te miră,
că nu eşti sensibil,
câteodată,
de atâta nesimţire
eşti incredibil,
tu nu vezi nicio

rază de soare,
nicio poezie,
nicio încântare,
eşti tare de cap
ca o maşină,
care sare
la trambulină…

– Ca o trambulină?!
– Da, ca o maşină,
care sare
la trambulină,
pentru că
nu are benzină…

– Mai năucit de cap,
uite mă doare pancreasul
şi mi se sparge
de emoţii
şi nasul…

– Şi ce are pancreasul
cu nasul,
când pe mine
mă interesează
cât e ceasul?!

– Şi cam cât
vrei să fie ceasul?
– Spre seară…
– Atunci e seară.
– Da, dar eu vream
ca să mergem la gară,
să vedem cum trec
trenurile în gară,
cum arată o gară
în seară,
cum se scârţâie roţile
ca o moară…

– Aha…într-o înserare
în seară,
pasul tău de domnişoară,

stă o rază pe o nară,
pasul tău de domnişoară,
ai în ochi numai o seară,
pasul tău de domnişoară,
ochii tăi sunt ca o gară,
pasul tău de domnişoară,
cine ştie,
pasul tău de domnişoară,
ce te doară,
pasul tău de domnişoară,
tot cuvintele să doară,
pasul tău de domnişoară…

– Şi când se mai termină…
pasul tău de domnişoară?!…

– Într-o înserare-amară,
între două trenuri, gară,
plopii fără soţ e-afară,
şi leoaică e afară,
ca o tânără,
afară,
o leoaică e afară,
ca o tânără vioară…

– Nu, e ca o *tânără…iubirea*?!
– Vezi, că este tot iubirea
şi-ai intrat în jocul meu,
ca un pas de domnişoară,
enervarea să te doară,
ca o tânără iubirea,
ca un pas de domnişoară,
ca o rază de lumină
ce-i cădea pe cosorogul şepcii.

Post scriptum: Dedicat unui cuplu de îndrăgostiţi, care nu mai ştiau ce să-şi spună, pentru că îşi spuseseră totul.

Discuţii clandestine, ceva poezie şi două cepe

El[244] intră pe partea dreaptă în scenă şi îi spune ei:

– Ai capul ca un celular, pentru că toată ziua vorbeşti la celular. Ce, eşti celular? Spune: eşti celular?

– Nu sunt *celular*, sunt *femeie*…

– Cam prost eu, nu ştiu că tu *eşti femeie*…Dar arăţi *ca un celular*…Şi aud voci…

– Auzi voci în capul tău pentru că eşti nesănătos. Dacă eşti nesănătos auzi voci şi dacă auzi voci eşti diliman[245], adică trebuie să te spitalizăm.

– Cine pe cine spitalizează?!

– Eu pe tine. Te ducem acolo, te băgăm în cămaşa de forţă, eu mă fac că te vizitez…şi tu stai acolo, ca un celular…

– Ba, nu, tu eşti un celular!…

– Ba, nu, tu eşti un celular!…

Regizorul este iritat de această frecvenţă de *celulare* pe scenă şi fiind supraenervat opreşte mersul bun al repetiţiei.

– Bă, voi mă băgaţi în pământ cu zile…Dacă scrie acolo, în textul ăla dement, că voi trebuie să ziceţi *celular..., celular..., celular...*, voi asta ziceţi?!

– Adică să improvizăm?!, zice ea.

– Da, să improvizaţi, zice regizorul.

– Atunci, repetăm, adică zicem mai departe…şi mai băgăm şi de la noi…, zice el, bărbatul.

Femeia, ca şi când şi-ar pune părul pe moaţe, se uită în oglindă cu interes. De fapt nu prea are ce vedea, că se ştie, e tot ea, dar ea tot se uită…*cu interes*.

Un interes de câteva minute bune.

Bărbatul e şi el interesat să vorbească cu femeia dar nu ştie ce replică să-i dea, pentru că are prea multe replici în cap.

Îi zboară replicile prin cap, el nu ştie ce să facă, e consternat de situaţie, ba, mai degrabă iritat, stă ca un pisălog, ca un clandestin, arată cu degetul, dă din braţe haotic, până când…îl apucă un singur gând, un gând dominant, freudian am zice, să se gândească, dacă nu cumva el s-a îndrăgostit aiurea…

---

[244] O piesă de teatru din data de 26 aprilie 2007.

[245] Prescurtare de la *dilimache* = nebun.

Nici nu pot să continui. La Freud[246], dacă îţi vezi soţia e ca şi cum ţi-ai vedea mama în ea, adică te-ai fi căsătorit cu mama ta[247].

Elucubraţii…Adică demenţe, absenţe…

–Ţi-aş putea recita o poezie, draga mea, numai cu accepţiunea ta…

Femeia se tot uită în oglindă şi în ultimele trei sferturi de oră. Atracţia frumuseţii nu îi dă pace.

– Da, poţi, dacă nu ai altceva mai bun să faci…

– Poezia înseamnă *să faci*, nu *să nu faci*…

– Şi ce faci tu, mă rog, dacă îmi creezi mie *poezii*?!

– Îţi spun ce simt…

– Hai, spune-mi!

–*Te văd visând şi-mi pare rău…*

– Ăsta e primul vers?!…

– Da, şi or să mai vină şi altele. Dacă nu aştepţi să creez versuri, atunci mă duc în oraş şi te las cu bigudiurile.

– Hai, zii!

– Zic, dar fără să mă întrerupi. Dacă mă întrerupi îţi dau cu ceva în cap…(femeia cam tăcu mâlc)

De enervare liberă

Mă enervez pentru
că nu am ce să-ţi spun.
Cred că am câteva
lucruri să-ţi spun,
adânci sau seci,
dar nu ştiu
cum să ţi le spun.

Aşa vreau eu
să ţi le spun,
chiar dacă mă enervez
şi mă enervează şi
bigdiurile tale
de o
jumătate de oră
puse

[246] Sigmund Freud: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sigmund_Freud.
[247] Aluzie la supoziția lui Freud, că noi ne iubim soția cu aceeași iubire cu care ne-am iubit mama sau că vedem în ea pe propria noastră mamă.

şi iarăşi răspuse.

Dar pentru că nu ştiu
cum să ţi-o spun, *te iubesc*,
chiar dacă mă enervezi
că îţi pui de o jumătate
de oră bigudiurile…

Poezia a durat adânc în noapte. Problema e că nu poezia e de vină, ci două cepe, gingaşe, care mi-au căzut prin email direct în *my books* sau în *my space*.

– Două cepe gingaşe?!

– Da, două cepe gingaşe, mari, galbene…din care am făcut salată.

– Salată?!!

– Da, domnule, salată cu salată de primăvară şi a fost bună…

În spatele meu, al doilea regizor al regizorului îmi spunea să termin că *e ora mesei*. Atunci, dacă e ora mesei, poftă bună de teatru, de poezie şi de alte lucruri şi: fiţi sinceri!

Nu e bine să miroşi flori…dar ai tot dreptul să miroşi gaze de eşapament

O viitoare mămică mergea
pe stradă cu prietena ei[248].

În faţa lor: flori.

O ţigancă romantică,
cu ţoale mai
alese,
dă drumul la reclamă
ca să-i cumpere floarea.

Viitoarea mămică
dă bir cu târguiala
şi cât pe-aci
să cumpere flori.

Dar dânsa, de lângă ea,
ştiutoare, se vede treaba,
a *obiceiurilor* populare,
îi spuse cu înţelepciune:
Nu e bine să miroşi flori!…

Noi am trecut
pe lângă cele două
şi am luat în nas,
pe lângă
gaze de eşapament
la greu şi
câteva mirosuri de pişat
făcut pe gard,
mirosuri de maldăre
de gunoi neridicate
de domnul Prigoană[249].

Sau poate că
acolo e altă firmă,

---

[248] Un poem din 8 mai 2007.
[249] Silviu Prigoană, care nu era în Parlament la acea dată şi se ocupa cu salubrizarea oraşului.

mai scumpă la vedere
şi vrea,
cu tot dinadinsul,
ca Bucureştiul
să fie cel mai frumos oraş
al gunoaielor şi al mirosurilor.

Poemul continuă
cu drumul în piaţă.

Si preoţii fac piaţa.

Am cumpărat
salată verde
și ceapă,
pentru că era prea verde
şi prea mare şi mirosea şi bine,
peşte,
un pui şi role de hârtie
de şters pe mâini.

Şi ele sunt tot *poem*.

Ştiam că am pe blog
câteva poeme care aşteaptă,
probabil să plece în vacanţă
şi vreo două,
maxim trei adjective,
acum, când este luna mai.

Poemul se lasă
cu miros de peşte,
chiar cu pâine caldă.

Poemul îi salută
pe toţi enervaţii,
pe care i-am enervat
astăzi pe blog
şi cărora o să le treacă
până s-or însura.

Asta cu *însuratul* este o

expresie românească[250].
Cert este că dacă ai flori
şi nu le miroşi înseamnă
că eşti încrezut de flori.

Sau mitocan de flori.

În orice caz florile,
dacă tot e să le miroşi,
atunci trebuie
să le miroşi bine.

O noapte bună şi
puteţi să mirosiţi flori!

E voie.

---

[250] Când un copil se taie la mână sau cade din neatenție și se rănește ușor, i se spune de către părinți sau bunici: *O să-ți treacă, până te însori* sau *te măriți*! Adică se va vindeca în curând, vei uita durerea de acum, pentru că nu e ceva grav.

Drumul care te duce, prietenul meu!

Nu încerca să îţi pierzi diferenţa[251].
Nu încerca să fii cel care nu poţi fi.
Fii măcar cel care reuşeşti să fii.

Gropile vieţii sunt nişte iatagane
care îţi taie toată încrederea.
Încrederea ta e ca vântul
care suflă în pânzele corabiei.

Dacă vei fi năucit de idei
o să visezi numai neşanse.
Dacă vei fi muncit de neşanse
vei avea numai idei,
idei hâtre,
idei contagioase.

Şi dacă tinereţea ta
va deveni o epavă,
vai de bătrâneţile
care nu au ce să-ţi mai spună!

Prietenul meu,
fii măcar *autentic*,
dacă nu
un declanşator de conştiinţe.

Fii măcar tu
care mă vezi şi te văd,
care mâncăm cuvintele
care ne dor,
ca şi când am fi două păsări
care vin să bea apă,
două păsări tăcute.

Anotimpul nostru
nu este efemer,
chiar dacă trece!

---

[251] Un poem din 17 mai 2007.

Anotimpul nostru trece,
chiar dacă rămânem
în inima lor
şi în privirea Lui.

Anotimpul nostru
se coace
şi ne coacem
ca spicele de secerat,
ne coacem ca merele
ce vor fi culese,
ne transformăm din *bărbaţi*
în *mai bărbaţi*,
din *mai tineri*
în *tot mai translucizi*.

Nu te teme să fii pe drum,
pe drumul pe care nimeni
nu a plecat cu mâna goală!

Nu te teme *să fii în drum*,
mereu *ca drumul*, mereu ca *înainte*,
pentru că drumul Lui te poartă
şi vei ajunge o uşă pentru
cei care vin spre tine.

Te temi să devii *drum*
şi *uşă* altora?!
Te temi să fii *desuet*
ca *adevărul*?!!
Te temi să fii *sincer*
ca *dragostea*?!!!

Orice privit înapoi
te scoate din drum.
Orice alergat aiurea
te scoate din ritm.

Învaţă să ai ritmul
acestui drum
care te poartă
şi, inevitabil, te clarifică,

te face să vezi,
că tot ce am vorbit
între noi
este *mântuire*.

De dor în multe feluri (soţiei mele)

Mi-e dor să îţi spun
că *nimic nu se uită*[252].

Mi-e dor să te văd
pe fiecare zi,
să te ascult,
să te caut…

Sunt tot felul de doruri
care se caută unele pe altele.

Mi-e dor să fiu mereu altul
şi mereu să mă las în urmă,
ca pe un necunoscut.

Ştiu că şi ţie ţi-e dor
şi îmi arăţi dragostea ta
într-un fel de
nu mai am cuvinte.

Tot ce am trăit împreună
are un dor al lor.

Dacă te-am privit
cânt te trezeşti,
dacă mi-am dat seama
că de fiecare dată mâncarea
are un dor al ei
şi vorbele tale
şi privirile tale,
atunci de fiecare dată
mi se deschid
în mine lacrimi
de dragoste,
de dor,
de fericire…vie.

Pot să spun mereu

[252] Poem din data de 6 iunie 2007.

cuvinte,
mereu doruri,
însă în faţa ta
sunt numai eu,
care sunt purtat
de toate dorurile
pentru că sunt ţinut
pe palme de tine.

Toate dorurile
se întorc
înapoi
când iubeşti
o singură dată.

Dacă vrei[253] să vezi lucrurile din jur la reala lor valoare trebuie să mergi încet, să contempli. Dacă mergi încet, nu mai transpiri mult.

Iar dacă transpiri mult poţi să iei bicarbonat şi să te ungi la axile (la subsuoară) şi transpiraţia se împuţinează. Doamna vânzătoare a avut dreptate: dacă nu ai alergie la acizi merge cu bicarbonatul.

Se presupune adesea că mersul încet nu afectează inima. Sau dacă mergi încet ai probleme cu inima.

Dacă îţi acoperi capul cu şapca, soarele e ţinut la depărtare iar dacă îţi laşi capul să fie afectat de ultraviolete poţi să ai vertijuri (ameţeli) sau cefalee (dureri de cap).

Însă doctorii ştiu prea puţină greacă şi, cu toate astea, toate medicamentele sunt cam în greacă[254].

Iar tinerii care sunt în trend[255] folosesc din plin cuvinte americane, fără ca vreunul să înceapă să viseze în limba engleză.

De ce să visezi într-o limbă în care vorbeşti numai pentru ca să fii la modă? Şi de ce să foloseşti un singur cuvânt pentru realităţi, care pot fi spuse în mai multe feluri de cuvinte?

Spre exemplu: *merg încet*. Pot merge şi *alene*, şi *contemplativ*, pot merge *tăcut*, *îngândurat*, *taciturn*, *vesel în inima mea*, *tandru*.

Pot doar *merge*? Când merg fac mai multe lucruri, mă gândesc în mai multe direcţii. Şi pe cine interesează asta?

Şi ce rost are *bicarbonatul* în toată povestea din această seară? Şi de ce e *o poveste*? De ce trebuie să pui semnul întrebării după toate lucrurile pe care nu le ştii?

Bicarbonatul e „sarea acidului carbonic, în care un atom de hidrogen a fost înlocuit cu un metal”.

Iar acidul carbonic este „un acid slab, care se obţine din dizolvarea bioxidului de carbon în apă”.

Iar bioxidul de carbon se mai numeşte şi *anhidridă carbonică*.

Iar anhidrida este o „substanţă anorganică care, reacţionând cu apa, formează un acid”.

Şi *acidul* ce este?

Şi *lacrima* ce este?

---

[253] Un articol din 18 iunie 2007.
[254] Numele medicamentelor.
[255] În tendința zilei, în moda zilei.

Şi *căldura* ce este?

Şi ce este când nu este?

Şi dacă nu este?

Poate că este…

Excesul de cuvinte e tot la fel de dăunător pentru dialog ca şi *penuria de cuvinte*.

– De ce nu ai folosit *sărăcia de cuvinte*?

– Poate că o să folosesc şi această sintagmă.

– Ce înseamnă „sintagmă”?

– Sintagma este „unitatea semantico-sintactică stabilă, formată dintr-un grup de două sau mai multe cuvinte între care există raporturi de subordonare”.

Adică este o expresie, o locuţiune, o zicere. „Sărăcie de cuvinte” suportă *raporturi* de subordonare. De ce nu au *relaţii* de subordonare?

Expresia este *o unitate semantică*, o unitate a cuvintelor, pentru că au acelaşi sens cuvintele sau formează un sens dar, în acelaşi timp, făcând parte dintr-o propoziţie, face ca membrele ei să aibă raporturi sintactice.

Familia mea este o sintagmă? *Noi* reprezentăm o *unitate* pe care unii o binecuvintează, pe când alţii o înjură. Noi suntem legaţi de *alţii* sau de *ei*. *Ei* sunt *alţii* pentru *noi*.

Noi ne vedem cu *alţii*. *Alţii* ne spun despre efectul bicarbonatului, despre rata şomajului, despre salarii, despre încălzirea globală, despre numărul la pantof, despre copilul lor de un an, despre preţul cireşelor, despre noul supermarket…

Noi mergem încet. Ei merg încet. Ei merg repede. Şi mai şi fumează în timp ce merg. Iar noi trecem prin spatele lor şi le luăm fumul în nas şi ne gândim, subit, unde să găsim *Critica raţiunii pure*[256]…

De unde ideea de *critică*? De ce să critici pe cineva care nu te-a rugat niciodată să îl critici? Critica are *criterii* sau, când blufează[257] devine *autocritică*?

Deşi *critic* înseamnă: agitat, tulbure, frământat, zbuciumat, grav, periculos, greu, primejdios, totuşi *a critica* înseamnă: „a examina evidenţiind defectele şi cauzele lor, arătând mijloacele de remediere ale defectelor”.

Însă când e treaba cu arta (e cumva o glumă?), se spune: „a aprecia critic, subliniind valorile etice şi artistice”.

De ce să *critic*? Când oamenii *se critică* înseamnă că au lucruri pe care *se bat*.

[256] Mai multe detalii: http://ro.wikipedia.org/wiki/Critica_ra%C5%A3iunii_pure.

[257] Când minte.

Cu ideile *de remediat* e numai pentru dicţionar. Când e vorba ca cineva să te critice, mai întâi te înjură, îţi dă o palmă sau te scuipă şi apoi îţi zâmbeşte frumos.

Însă amestecul dintre bioxidul de carbon şi apă face să rezulte acidul carbonic.

Iar acidul carbonic se numeşte aşa pentru că el conţine mult carbon. Iar carbonul este un „metaloid, existând în natură sub formă de grafit, în cărbunele de pământ şi în bitumuri, şi în bioxidul de carbon, fiind component de bază al tuturor substanţelor vegetale şi animale”.

Adică mi-am dat cu cărbuni la subraţ, ca să nu mai transpir? Însă, dacă mai caut şi definiţia cărbunelui, o să dau de faptul că mi-am dat la subraţ cu resturi de plante din timpuri străvechi.

Deci *timpurile străvechi* sunt *bune* şi pentru *timpurile contemporane*. Istoria contribuie la mirosul meu iar eu, pentru că sunt mai cultivat, mă chinui să tai frumoşii tei din faţa blocului.

– Vreţi să tăiaţi teii?

– Nu! Nu eu…Dar dv. ştiţi ce este *o metaforă*?

– De ce ar trebui să ştiu ce e *o metaforă*?

– Da, chiar aşa, de ce trebuie să ştiţi ce este *o metaforă*?!

– Dar de ce trebuie să ştim ce e *o metaforă*?

– Pentru că *o metaforă* este *ceva care ne poartă de la cuvinte spre sensurile cuvintelor*. *Ei* spun că trebuie să substituim cuvântul-obiect, cu cuvântul-imagine.

Însă cred că e complicat să pui pe *frumoasă*, în sintagma *frumoasă ca o dragoste*, fără să trăieşti metafora.

Cândva m-am luptat cu obsesia versului: „ea era frumoasă ca umbra unei idei”[258].

În ecuaţie, *ea* era nu *frumoasă*, ci *o umbră*. Ea era ea, o femeie iar ideea era pe plecate. Ideea fugea, se prelingea în noapte, pleca.

Ea era frumoasă înseamnă *ea pleca*. Dacă pleca, nu era frumoasă. Ea fusese frumoasă *cândva* în inima mea.

Ea era frumoasă ca o idee înseamnă că ea era frumoasă ca o bucurie. Când am o idee bună mă bucur. Dar, când *ea era frumoasă ca umbra unei idei* nu înseamnă că *mă mai bucur de ea*, ci că ea a rămas în inima mea, ca o umbră a frumuseţii şi a iubirii trecute.

---

[258] Un vers nichitian. Al lui Nichita Stănescu. E vorba de primul vers din poemul *Evocare*, poem inclus în volumul *Opere imperfecte* (1979).

Trist, nu? Să vorbeşti frumos despre fiinţe care s-au despărţit de tine dureros înseamnă să fii trecut frumos peste traume.

Amintiri de profesor *ratat* sau, mai degrabă, *amânat*. Dacă ar fi să predau undeva sau să mai vreau să predau ar trebui să fac un curs despre *totul* şi *nimic*.

Nu despre *toate* şi *nimic*, ci despre lucruri esenţiale fără morga că acele lucruri sunt *esenţiale* ci *sunt pur şi simplu*.

– Şi ce are *predatul* cu *bicarbonatul*?

– Şi ce are *Băsescu*[259] cu *Traian*, împăratul Romei[260]?

– Şi ce are *televizorul* cu *vrăjitorul din oz*[261]?

– Şi ce are *căldura* cu *prefectura*?

Cred că ştiţi despre ce e vorba. Este vorba despre mersul încet, care nu e *productiv* deşi e *sănătos* şi despre mersul rapid, care e *profitabil* dar *te bagă repede în pământ*.

După mersul încet stai pe scaun, dacă ţi-l oferă cineva, şi te uiţi. După mersul repede, dacă îţi oferă cineva scaunul, stai jos şi îţi tragi sufletul.

Nu este interesant că românul, ţăranul român, care nu a învăţat şcoală dar cunoaşte ritmurile naturii şi ale omului, vorbeşte despre *trasul sufletului* şi după oboseală multă şi când moare omul?

„Îşi trage sufletul…Nu mai trăieşte mult, Părinte!”…„Şi-a tras sufletul, a înghiţit de trei ori în sec, a dat ochii roată în casă şi şi-a înghiţit hapul[262]”…

Treaba e, că dacă mergi repede sau încet, dacă alternezi ritmurile, ajungi tot acolo. Iar cei care nu au bani mulţi preferă să fie îngropaţi în pământ, pe când ceilalţi în beton.

Apropo de *beton*. Curgea cimentul preparat în betonieră[263] iar ei doar îndreptau moluzul. *Moluzul*, ca şi *sintagma* sau ca *uniunea* reprezintă unităţi de existenţă de sine stătătoare, care au o relaţie cu noi.

Eu priveam moluzul iar el nu mă privea pe mine. Deci eram într-o relaţie de *indiferenţă reciprocă*. *Sintagma*, deşi folosită de către mine, nu cunoaşte ce este aceea o *uniune*.

---

[259] Traian Băsescu: unul dintre președinții postdecembriști ai României. Mai multe detalii: http://ro.wikipedia.org/wiki/Traian_B%C4%83sescu.

[260] Împăratul Traian al Romei s-a mântuit datorită rugăciunilor Sfântului Papă Grigorie cel Mare al Romei.

[261] *The Wizard of Oz* (1939): un film pentru copii. Mai multe detalii: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vr%C4%83jitorul_din_Oz_%28film_din_1939%29.

[262] A înghițit în sec.

[263] Mașina care prepară betonul.

Până aici a fost bicarbonat[264]. Soluţia este să mergi încet dar rapid.

[264] O discuție introductivă de ordin general.

Paşi de dimineaţă...

În fiecare dimineaţă[265],
oamenii grăbiţi se trezesc
ca să fugă.

Fug ca să prindă ceva,
pe cineva.
Fug să se prindă
pe ei înşişi.

În fiecare dimineaţă,
cu soare sau fără soare,
oamenii care îşi muncesc
creierii ca să
surprindă ceva frumos
pentru alţii
se trezesc
ca să se grăbească.

Unii privesc cu enervare
graba lor.
Alţii se gândesc că graba aceasta
aduce ceva.
Alţii nu ştiu că există *grabă*.

Oricum, dimineaţa devreme,
primii paşi stau ascunşi
în gânduri.

Când gândurile se trezesc,
ne dăm
seama că ne dor
picioarele,
că am fost plecaţi de acasă de
câteva minute, ore,
şi că graba ne-a dus
spre locuri anume.

Dimineţile se trezesc

[265] Un poem din 10 septembrie 2007.

cu gândul, să mai
muncească ceva
şi astăzi
sufletul meu.

Cutia cu interese [literatură fan-te/zis-tă]. Nu are bulină roşie…

Se trezise de dimineaţă[266] ca să scotocească prin cutia de conserve a imaginaţiei lui şi dădu, intempestiv, peste o cutie dărăpănată, altoită undeva în inima lui: peste *cutia de interese*.

Când o deschise, grijuliu, Mircea Planetaru, înţelese că inima lui nu vorbeşte / şi nu a vorbit niciodată *grafic* ci numai *ondulatoriu*. Că, într-un timp, era pisic siamez cu unii, altădată era critic literar cu alţii şi niciodată el… [în]suşi.

Care îmi este interesul?, se gândea el, când văzu că în cutia de interese, toate, absolut toate, erau meschine. Ce ar fi făcut Antoanela în locul meu? Dar Mioara? Dar Cornel? Care Cornel, pentru că eu ştiu cel puţin douăzeci de [scor]neli[267]?

Ceasul de pe masă bătea în soare. Cutia de interese, odată deschisă, căpătase o conformaţie 3D[268], un fel de internet + televiziune, ca să avem *media viitorului*.

Care este interesul meu?, se gândea el, mâncând o plăcintă cu mere luată din colţ. *Ce interese am ca să exist sau ca să nu exist?* Dilema căzu pe el ca o năzbâtie.

[266] Un articol din 12 septembrie 2007.
[267] Scorneli = minciuni ticluite cu grijă, invenţii meschine.
[268] Cum se creează *grafica 3D*:
http://ro.wikipedia.org/wiki/Programe_de_grafic%C4%83_3D.

De fapt, ce personaj se mai gândeşte *să moară*, când toată lumea *vrea să trăiască cu orice chip*? Poate că moartea, metafizic vorbind, nu mai are relevanţă pentru psihicul contemporanului de rând, ci numai *viaţa*, ca o iluzie perpetuă, contează?

scriu cu literă mică. am pus punct şi iarăşi scriu cu literă mică. în *wordpress* sunt mulţi oameni care scriu cu literă mică, pentru că sunt [a]non[imi].

anonimii nu au *literă mare* ci numai *mică*, foarte mică.

când te înjură o fac cu literă mică.

tastele dor prea mult ca să mai faci o Literă mare.

Litera mică vine după litera mare. chiar dacă te doare scrii cu *literă mică*. o dai *mai mică*. NU O MAI SCRII *CU LITERĂ MARE*, CI *CU MICĂ*…

daca nu te doare scrii *cu literă mică*.

cu literă mică continui sa traieşti şi rămâi *o literă mică*.

de fapt, ce are *litera mică* cu *cutia de interese*? de ce trebuie să mai pun şi *semnul întrebării*, dacă sunt *o litere mică*?

să scriu fără diacritice pentru ca să devin *impozant*.

[im]pozant sau [ex]pozant? POATE CĂ [EX]PONAT…

daca scrii *puţin* şi *prost* ai nevoie de comentarii ca să ajungi sus, pe schele.

tatăl meu, cum îşi aducea aminte Corneluş, din clasa întâia, *e privitor în stele.*

Ce mai contează?! Am revenit la *literă mare*.

Cred că am scris prea mult pentru cât gândeşte Mircea Planetaru. Trebuie să scrii *cât mai prost* pentru ca să *nu devii interesant*.

Şi dacă nu mai ştii ce să scrii pui poze, pui emoticoane, faci trimiteri[269], te dai de-a rostogolul, dai sms-uri ca să îţi vină susţinătorii, faci un schimb de carte[270], te duci la coafor, mai iei un diazepam, mai bagi mâna în [a]PA! mării, mai faci o tumbă…şi apoi revii şi scrii pe wordpress, acolo unde cuvântul se stoarce ca să devină idee.

---

[269] O ironizare a emoticonării articolelor și a inflației de lincuri fără rost, a fotografiilor sau a filelor video la grămadă, fără niciun sens.

[270] După ce a fost un proiect caduc *Bookblog. ro* (http://schimbdecarti.ro/), pentru că a fost gândit ca un mod de cunoaștere mediată a ofertei de carte de pe piață, a fost preluat și de Laurențiu Dumitru (http://laurentiudumitru.ro/blog/category/schimb-de-carte-ortodoxa/) și *ortodoxizat*...și mai prost, adică transformat într-o interfață vandabilă a cărților scoase de câteva edituri ortodoxe din România.

Ideea genuină era că astfel de schimburi de carte și de idei se fac între cititori reali, pasionați, nu între ageamii. Și se fac cu cărți rare, scumpe, greu de găsit...și nu cu cărți de piață, pe care nu mai trebuie să le cauți...pentru că le găsești peste tot.

wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.
wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.
wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.
wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.
wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.

Pe cutia cu interese scria: *repetiţia e mama somnolenţei*.

– Cum, mă, scria aşa?!
– Da…

– Aha, deci nu ştii *cultură*. Tu nu ştii că se zice, că s-a zis, că unul a zis, că doi au zis, că trei au zis: *repetiţia e mama studiorum*.

– *Bă*, adică *domnule*, de ce nu ştii mă *cult*[ură]? Adică tu ştii numai [ură] şi nu şi [*cult*]*ură*? Nu le ai cu cultul, nu?!

Adică eşti barbarian, eşti meţo[so]prană[271].

ΕΛ α γασιτ πανα σι φοντυρι γρεσεστι σι α νενιτ ιμεδιατ πε bλογ[272] ca să ni le arate şi nouă.

adică, El, ştie să pună φοντυρι πε bλογ[273] şi noi nu.

Ce fraieri suntem! Adică şi noi trebuie să avem nişte fonturi gre[şe]şti[274] nou nouţe pe blog, până nu vin americanii şi fac ei ce ştiu mai bine în Iran: dau cu bomba[275].

Că noi asta trebuie să învăţăm: că atunci când nu mai ai argumentele cuvintelor, când se termină vorbele [diplo]-maţilor şi vezi că e rost de [fură]-ciune, dai cu bomba, furi petroul ca în Irăkuş[276], te dai de credincios şi cititor al Scripturii zilnic[277]…şi mai faci câte un pui de masacru…

---

[271] Rostirea sintagmei: *mezzo-soprană* = cântăreață de muzică de operă cu voce între *soprană* și *contraltă*.

[272] Cu litere grecești, fără diacritice: *EL a găsit până și fonturi grecești și a venit imediat pe blog*...

[273] Idem: *fonturi pe blog*...O ironizare a pastorului baptist Marius Cruceru, care face, cel mai adesea, lucruri în mod ostentativ, pentru ca să le vedem noi și să îi admirăm...prostul gust...

[274] Adică grecești...nu-i așa? Sau trebuie să avem, în mod negreșit, fonturi grecești.

[275] Existau zvonuri că americanii vor ataca Iranul, datorită faptului că aceștia au baze de îmbogățire a uraniului.

[276] Adevărata miză a celor două invazii în Irak.

[277] Cum se dădea președintele Bush jr: http://en.wikipedia.org/wiki/George_W._Bush.

– Scrie asta undeva? Unde scrie? De ce vă închinaţi la icoane? Scrie în Biblie că trebuie să vă închinaţi la icoane? Nu scrie[278]…Că iată, în *Biblia noastră*[279], tradusă de Cornilescu[280], ăla care a plecat de la voi[281] la n[oi], zice aşa…

Că da…doi-zece, unşpe, trei sferturi jumătate, lol[282], lol, lol, apoi vine un buzz[283], doi de trei, o parolă şi…loghin[284].

– Ce, cântă doamna Loghin[285]?! Unde? Mă duc şi eu la concert…

– Adică, da, el nu înţelege, el e..[*pros*]t. Lol… Nu *Lola*, ci *lol*…Prietenii ştiu de ce…adică *lol*…

Soarele strălucea puternic. Păsările plecau în ţările calde. Ogoarele, străjuite de tractoare, arau. Pătratele plecau / or să plece în ţările calde[286]. Tractoarele arau. Or / o să mai fie schimb de cărţi.

O să bag cartea în copacul trei, de pe aleea crizantemelor[287], a florilor de mac şi a lalelelor, colţ cu farmacia aia pe colţ şi o să o găsiţi acolo, dacă sunteţi repezi de picior. dacă nu sunteţi repezi, o ia altul. ceea ce nu ar fi rău, că neuronii puţini sunt…şi mai bine ascultaţi un haus[288].

Acest text a fost scris de micul ANONIM[289]. Marele ANTONIM [NU, antonescu!], mânca din cutia cu interese solda primită lunar pentru denigrare[290].

El denigrează în reviste şi ziare, pe bloguri şi pe saituri. El decimează toate literele[291].

---

[278] O ironizare a modului de comportament total anacronic și obtuz al neoprotestanților români în relațiile lor cu ortodocșii români.

[279] O ediție online a ei: http://www.ebible.ro/.

[280] Dumitru Cornilescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Dumitru_Cornilescu.

[281] Adică a fost ierodiacon ortodox...și a devenit neoprotestant.

[282] Râsete prelungi.

[283] Un țârâit de telefon, un zgomot enervant.

[284] Codul de acces: http://en.wikipedia.org/wiki/Login.

[285] Irina Loghin, interpretă de muzică populară: http://ro.wikipedia.org/wiki/Irina_Loghin.

[286] Vorbeam despre sistarea (întâmplată) a lui *La Patratosu* (http://patratosu.wordpress.com/) și despre destrămarea clubului de pătrățoși zeflemiști...din jurul pastorului Marius Cruceru.

[287] O ironizare a modului în care *Gramo cel bătrân*, adică Gheorghe Ștefanov (http://ro.wikipedia.org/wiki/Gheorghe_%C5%9Etefanov) făcea *schimb de cărți* prin București.

[288] Pronunțarea pe românește a lui *house*. E vorba de enervanta, din punctul nostru de vedere, *muzică electronică de dans*, care are o repetitivitate melodică agasantă. A se vedea mai multe date aici: http://en.wikipedia.org/wiki/House_music.

[289] O ironizare a faptului că, la nivel online, cei mai mulți dintre creatorii de online ai vremii de atunci, ai lui 2007 dar și cei de astăzi, sunt anonimi. *Anonimi* pentru că le e rușine cu ei înșiși, pentru că nu au proiecte serioase sau sunt persoane cunoscute, care ori vor să se dea în stambă ori vor să plătească polițe altora, să se răzbune.

[290] Există și creatori de online cât și comentatori de online plătiți, infiltrați, interesați de ajungerea în atenția cât mai multora a unui nume, a unei idei, a unui produs.

[291] El nu *dialoghează* ci *calominiază*, beștelește cu toată gura.

şi, la final, scrie pseudonimul lui preferat: marel antonim, gogoşel, unu’[292], aciduţu’[293], frecţie, urâtu’, bobocel, gigi grasu’, sparanghel, mutu, cinTe, proscrisu’, aşa-zisu’, ăla, guiţaru’, franzelişor, balauru’[294], corcodel, terminatorul, ăla care te…

wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.
wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.
wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.
wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.
wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.

da, inter-textualitate[295] 2007, aha…

wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.
wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.
wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.
wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.
wordpress, acolo unde cuvântul
se stoarce ca să devină idee.

– auzi, mă, ne laşi?! lasă-ne, mă, în pace…ce tot scrii aşa, toată ziua, ca un apucat[296]?!

---

[292] Un pseudonim folosit de către un baptist român agasant și prost crescut, care ne-a scris de mai multe ori în 2007 și 2008, pentru a-l apăra pe Marius Cruceru.
[293] Folosit de către un alt baptist român, la noi pe blog, de asemenea în mod bădăran, de unul care lucra în Austria sau Germania (după propriile sale declarații), dacă nu mă înșel, la o fabrică de făcut mașini. Apăra pe același pastor baptist.
[294] Avea blog: http://www.zelist.ro/bloguri/balauru.wordpress.com/posturi.html.
[295] Dr. Ioan Radulian, *Conceptul de intertextualitate*, în format PDF, 12 pagini. Downloadabil de aici: http://www.c-cultural.ro/biblioteca%20virtuala/simpozion/conferinta/conceptul%20de%20intertextualitate/conceptul%20de%20intertextualitate.pdf.
De fapt acest articol e unul *intertextual* la modul serios, pentru că îmbină mai multe nivele de narațiune și de simbolism.
[296] Ca un nebun.

Un om, care nu îşi foloseşte creierul pe fiecare secundă, crede că fac [e]foarte[297] la scris. Dar el, aşa crede…

– te rugăm respectuos, domnu'…, să nu ne mai…să nu ne mai…să nu ne mai…[hapciu!!!] încondeiaţi[298] aşa, că noi ne *sup*[*ă*]răm foc şi începem să vă ameninţăm să ştiţi, să vă denigrăm. că noi ne pricepem să denigrăm. noi la asta suntem specialişti[299].

Camioanele cu muncitori duceau pe oameni să culeagă roşii[300]. Ogoarele stăteau lângă roşii. Câteva roşii stăteau într-o grămadă. Lângă grămadă, câteva *mâini mici* încerca [*încercau*?!] să mănânce roşii şi, să mai dea cu ele prin capul la alte persoane cu *mâini mici*…sau *mari*, pentru că munca e o…

În cutia cu interese se mai scria: *oricine îşi cunoaşte interesul se încearcă să fie folosit*. Dacă nu poate *a fi folosit* pentru că *nu se poate*, pentru că el *nu se lasă*, se încearcă *a se fi fost momit cu ceva*.

Momit, momeală, momişoară…ce mai faci la noi în ţară?! Era un drum pardosit cu… *intenţii bune*.

Cei care nu înţeleg / nu au înţeles nimic din ceea ce am scris până acum pe blog [că până acum am cam postat vreo.... 1021...postări, aha...da,... Ro-(*mânia*)] să citească în con-ti-nu-are, pentru că există şi o con-ti-nu-are in-te-re-san-tă şi me-ri-tă să nici nu ştiţi ce pier-deţi.

---

[297] Eforturi.

[298] Să nu mai scrieți despre noi atât de lucid, de tranșant...

[299] Și am simțit în mod viu...dar ridicol...cât de bine știu să fie bădărani *anumiți* credincioși baptiști români.

[300] În timpul regimului comunist.

Bibelou de porţelou, fiţe de Bucur[eşti] şi ca să vezi şi să nu crezi

că da, în faţa magazinului Unirea[301], se întâmplă tot ce se întâmplă[302]. se aşteaptă lumea, se dă cu taxiul, se mănâncă la mecdonals [adică la *mec, bă!*][303] şi vine *florin cositoru*, cu ditamai pufelul mic şi frumos [paroxism de economie de piaţă!] şi te îmbie: *ia, un bibelou, şefu!*

Te priveşte insistent, şi el, şi câinele, şi dacă te eschivezi, vai de călimara ta cu cerneală. înseamnă că n-ai stofă la animale.

bucureştiul e plin de fiţe. degeaba te în[*torci*] în dreapta, degeaba te scuzi în stân/ga, dacă nu împingi cu căruciorul pe una, dacă nu îl drăcui de mă-sa pe altul, dacă nu eşti *intelectual remorcă*[304], adică dacă nu arăţi *că eşti*, dacă nu uluieşti că eşti. dacă nu sperii în înjurături, nu valorezi.

la bucureşti îţi faci blog ca să pierzi timpul, îţi iei maşină ca să o turezi la maximum[305], dai muzica până la blană[306] ca să arăţi că ţi-ai luat şi tu celular cu melodii, îţi faci freza până în ochi, mergi iarna dezvelit ca vara, eşti fraier dar ţie nu îţi pasă şi te bucuri, frate, te constipi de bucurie.

bucureştiul e un fel de unicat, un fel de bibelou de porţelou, pentru că în interiorul de andărgraund[307] ce este, că care

[301] Un articol din 14 septembrie 2007.
[302] Adică aici e punct de întâlnire, îşi dau oamenii întâlnire.
[303] Adică: http://www.mcdonalds.ro/.
[304] Neam prost, care nu te interesează de nimeni ci numai de tine, de unde trebuie să ajungi tu sau de ceea ce trebuie să iei tu.
[305] Mergi cu viteză maximă.
[306] Dai muzica la maximum.
[307] Citire a lui *underground*.

este[308], poţi să faci ce te taie golaverajul[309], că tot e să fie viaţa…că aşa e viaţa.

bucureştiul de bibelou[310] e un fel de *întâlnire de bloggări*[311]. unul se scârmă în nas după succes, altul se scălămbăie, există grame de gramo[312] prin cotloane sofistice, teroare de cititoare[313] pe altundeva, există urletul carpaţilor de balaur[314], există blog de goroloid[315], există *bă, eu sunt fu-sea!*[316], cărtărescu[317] lângă dinescu[318], strada am-zei[319] lângă bulevardul 23 august, *greţos* lângă *paradoxal*, ditamai bannerul colţ cu Biserica Sfântul Ioan[320], *cutezanţă* lângă *rezonanţă*…există multă d-i-z-a-r-m-o-n-i-e lângă p-r-i-m-ă-r-i-e.

Şi, când ţi-e lumea mai dragă, vine un evanghelizator fără epoleţi la vedere şi rage la un megafon. Unde? în faţă la unirea[321], unde tinerii se pupă fumând, în timp ce,

dac-ai vrea să treci,
un nor de fum
ţi-ar inunda plămânii.

să nu ne confundăm! există un *bibelou de bucureşti* şi un *Bucureşti profund* într-o coabitare de zile mari. în bibelou se mănâncă sămânţe[322] pe jos, se rage, se clămpăne, se scrie pe pereţi, se aruncă hârtiile pe unde vrei, ţi se fumează în nas, ţi se calcă pantofii, ţi se aruncă ditamai pleaşca de apă în cap, etc., ETC., etc. …

dacă te comporţi smerit şi graţios în bibelou, poţi să pari venit *din lumea de apoi*[323]…

---

308 O ironizare a greșelilor de limbă ale primarului Marian Vanghelie (http://ro.wikipedia.org/wiki/Marian_Vanghelie)...care au ajuns, datorită trupei de umor *Mondenii* (http://mondenii.primatv.ro/), antologice.
309 În loc de: *ce te taie capul*...ce îți trece prin cap.
310 Bucureștiul nespălat, al oamenilor fără caracter și al micilor găinari sau al *marilor* oameni de lux format din actuali și foști pușcăriabili.
311 O ironizare a întâlnirilor dintre creatorii români de blog, care nu au nimic de-a face cu creația online...ci cu distracția groasă, fără spirit.
312 Aluzie la http://gramo.ro/, pe atunci în WordPress, ca și noi, la spațiu gratuit.
313 Idem: http://www.terorista.ro/ pe atunci fiind tot în WordPressul gratuit, ca și Gramoșii.
314 Idem: http://balauru.wordpress.com/.
315 Un alt blog românesc de pe WordPress, care tăia frunză la câini.
316 Fusea, care era proprietarul *Neogenului*: http://www.neogen.ro/ și venise pe WordPress, ca să își facă reclamă.
317 Mircea Cărtărescu.
318 Mircea Dinescu.
319 Strada Amzei din București:
320 Din colțul nordic al magazinului *Unirea* din București.
321 În fața magazinului *Unirea* din București.
322 Conform vorbei țigănești. Semințe.
323 Aluzie la versul huliganic din: *România, trezește-te!* al trupei de hip hop *Moromezzi*.

aici trebuie să te reacţionezi ca arcu', să ai colţi ca pisica şi căngi precum crabul. da, când te înveţi cu atmosfera, ţi se pare beton, fraiere, pentru că expresia: ce *p… mea, că dacă sufli ceva, te tai, să moară, m….”[*expresie grando, frate, liniştită în comparaţie cu altele!*]* ţi se va părea…unt, după o vreme.

prima dată, expresia, cam lungă şi tăioasă, te năuceşte.

Apoi, când auzi cum se drăcuie dumnezeii, cum se bagă organul în laringe, cum se înjură de mamă şi de toţi Sfinţii, înţelegi că drăcuitura e un fel de *bună ziua* în bibelou şi *„du-te în p…mă-tii”* e un fel de compliment camaradesc[324], care se zice atunci când ai mai violat vreuna sau te-ai îmbătat mangă[325].

concert de mozart, vernisajul unei expoziţii cu pictură abstractă, congresul de patrologie[326], muzeul antipa[327] sau militar[328] nu au rezonanţă la bibelou, pentru că bibelou ascultă, cu giga putere: *pupa-te-aş pe epolet, ce să fac? dar n-am carnet*[329]*,* sau: „suntem o ţară de c…, de rataţi şi de…p…”[330].

e greu să nu crezi, până nu vezi bucureştiul noaptea, bucureştiul slinos, bucureştiul unde sexul costă cât o ţigare şi unde tranşezi vânzarea de rinchi în timp ce mănânci o şaorma, tragi o doză pe nas[331], mai bei, ca să îţi iei avânt[332] şi apoi te duci şi îţi iei nevasta la bătaie până o desfigurezi.

că, ce te interesează pe tine de poliţie? tu îţi bagi în toţi morţii, tu eşti mare mahăr, tu eşti cu vreo treizeci de ghiuluri pe mâna dreaptă şi tai şi spânzuri. că tu nu eşti ca românu' prost, tu eşti şmenar[333]…

no, no, no!…nu este rasism, nici antisemitism…ci coabitare de neplăcere. până nu vezi, totul e basm. şi până când nu te doare pentru oamenii care trăiesc acest iad nu simţi nimic, ca om, din această *dramă zilnică…*

tu stai unde nu vrei, el vrea unde tu stai, ea vrea cu maşină, el vrea *mai multe*, el se încrede deşi e *vai de mama lui*, ea se dă

---

324 Între prieteni.

325 Rău de tot.

326 Fusese recent, la București.

327 *Muzeul Național de Istorie Naturală „Grigore Antipa”*: http://www.antipa.ro/.

328 *Muzeul Național Militar „Regele Ferdinand I”*: http://www.defense.ro/muzeumilitar/index.html.

329 Cântec de petrecere sau cum să-i zic, care se tot transmitea pe EtnoTV: http://www.etno.ro/.

330 Un vers dintr-un cântec românesc hip hop...căruia nu îi mai știu autorul.

331 Te droghezi.

332 Ca să prinzi curaj, curajul prostului...

333 Ești țigan îmbogățit din furturi, din bani dați cu camătă, din găinării de tot felul, din trafic de droguri, din prostituție, din trafic de organe, din pedofilie etc.

de doamnă deşi face trotuarul, el fură ziua şi se distrează noaptea, ea *face tot ceea ce poate* ca *să ajungă bine*[334].

de ce e aşa *cel care este*[335]? probabil că fiecare dintre noi avem un cuantum adânc de vină. o vină căreaia ne e teamă să îi privim ochii.

o laşi gravidă şi apoi o forţezi să îl arunce în veceu[336]. nu te doare că o doare[337]. îi iei banii mamei tale din poşetă cu japca[338], că ţiganca care vinde droguri cere astăzi mai mult decât ieri. dacă ai nevoie de bani te cămătăreşti şi o sfecleşti[339].

dacă o dai cu sticla[340] ajungi fără chiloţi în cur. fumezi ca un spart şi îţi mâncăm colacii mai devreme. nu te uiţi la suferinţa celor care te iubesc, care se dor pentru tine, pentru că eşti din bibelou[341].

dacă ai fi din Bucureştiul profund te-ai da pe credinţă, pe cultură, pe elevaţie interioară. dacă eşti din bibelou, nu ţi se cere nimic şi crezi că ţi se cuvine totul…

ehei, ca să vezi şi ca să nu crezi…am visat toate astea azi dimineaţă. când m-am trezit şi m-am dus să mă spăl pe ochi, mi-am dat seama că nimic nu e adevărat, că tot ce am scris aici *e baloane de săpun*[342].

nu-i frumos, ca tot ceea ce părea *dramatic* să nu fie?! poţi să intri în *second life*[343] şi să te închipui *ca în viaţă*. îţi place jocul şi uiţi visul. E ca visul unei nopţi de TOAMNĂ, de elena farago[344].

Somn uşor, naţiune,
oriunde ne-am afla dormind![345]
Nimic nu se întâmplă,
când se întâmplă prea multe…

---

[334] Să parvină.
[335] Cel fără școală și care se ocupă numai cu lucruri ilegale.
[336] Să îl avorteze.
[337] Nu te doare de problemele ei înainte și post-avort.
[338] Cu forța și în mod nedrept.
[339] Apelezi la cămătari și dai de mari probleme.
[340] Dacă ești alcoolic.
[341] Ești din lumea indiferenților, a bădăranilor.
[342] Aluzie la unul dintre versurile piesei: *Să nu crezi nimic*, al trupei Iris: http://ro.wikipedia.org/wiki/Iris_%28forma%C5%A3ie_rom%C3%A2neasc%C4%83%29.
[343] Un joc online interactiv, deschis tuturor pe bază de cont personal. Un articol de prezentare din *Gândul*, 4 august 2007: http://www.gandul.info/tendinte/second-life-cuvantul-aduce-viata-872175.
[344] Greșeală intenționată. E vorba despre *Visul unei nopți de iarnă* a lui Tudor Mușatescu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Visul_unei_nop%C5%A3i_de_iarn%C4%83.
[345] Aluzie la o replică celebră, a unui film american: *Noapte bună, America, oriunde te vei afla!*

Ce mă bucur că sunt prost!

I'M STUPID

Am aşa o bucurie că sunt prost[346]…de nu vă pot spune! Dacă aş fi fost puţin mai *răsărit*[347], s-ar fi cerut mai multe de la mine…Dar dacă sunt *prost*, sunt *frasin de prost*, nu pot să am vreo speranţă de ameliorare, nu?!

Apropo: am uitat să mă şi prezint. Dar ce contează până la urmă *un nume*?[348] O biografie se poate rescrie la nervi, se poate asambla la zâmbet…şi poate fi fidelă cu cele mai bune vise ale tale. Dar tu…să nu fi deloc…*tu*.

Adică *eu*…

Da, sunt teribil de prost. Nu ştiu ce să mă fac, pentru că sunt prost de bubui, de claxonez. Tot ce vreau să fac…nu le mai fac. De ce nu le mai fac? Pentru că îmi trece cheful repede de ele. Le las aşa…în coadă de morcov[349] şi nu le mai fac.

Se supără cineva că nu le mai fac?! Se supără cineva că *mor prost*?!! Şi, dacă *aş muri genial*, ce? Chiar aşa?!!! Tot o

[346] Un text din 18 octombrie 2007.
[347] Mai dezghețat la mine, mai deștept...
[348] Un pamflet făcut la adresa acelorași autori de blog sau comentatori, care nu își asumă numele, care se dau de anonimi.
[349] Rescrie a sintagmei: *în coadă de pește*.

varză…Mai bine să rămân aşa cum sunt eu, cum m-am creat eu[350].

Să nu mi se ceară nimic în plus, să fiu nesimţit, tocsun, tembel…drăcos…Că atunci când eşti *prost*…eşti *prost* şi gata…Nu îţi trebuie şcoală *să fii prost*.

Am auzit că numai când eşti *mai deştept* ţi se cere să fii competitiv. Dar dacă eşti *prost*, poţi să fii şi surd, şi mut, şi dulău[351]…

Pe cine interesează că tu eşti *dulău*, nu?! Ţi se spune că nu ştii să mănânci, că nu ştii să te exprimi, că nu ai niciun Dumnezeu, că eşti un nemernic…

Şi ce dacă sunt *prost*?! Dacă am bani…şi sunt prost, nu merge? Eu cred că *merge*…

Iar am uitat să mă pronunţ. Adică să-mi pronunţ numele. Şi dacă mi l-aş spune ce ar fi? Că dacă sunt *prost*, şi *am şi bani*, şi *arăt şi bine*…ce mai contează *numele*? Şi dacă am vreun nume contează? Eu cred că nu contează să ai vreun nume…ci să fii prost…dar şmecher.

Adică să nu ai studii, să fii prost…dar să ai bani. Şi dacă ai bani…nu poţi fi prost? Dar de ce tot mă fac *prost*…pe mine, care sunt *şmecher*?!

Eu nu sufăr de *complexul de autoeducare* ca alţii. Eu sunt aşa cum sunt eu, cum au fost şi părinţii mei…Și eu nu vreau să mă schimb. Am oroare de schimbare, de faptul de a mă schimba…

Eu nu vreau să fiu genial.
Eu vreau să fiu prost!
Nu se poate să mă lăsaţi aşa?!
Nu se poate să mă lăsaţi…?!!
Nu se poate?!!!...

Eu cred, totuşi, că e mai bine *să fii prost*…Consumi mai puţină energie, nu mai râde lumea de tine că nu ştii ultimele studii în materie, că nu ştii să vorbeşti de 30 de ori mai multe limbi străine de cât cunoşti, că nu poţi să…zbori.

Eu zic că e mai bine prost…La revedere…şi hai, pa!

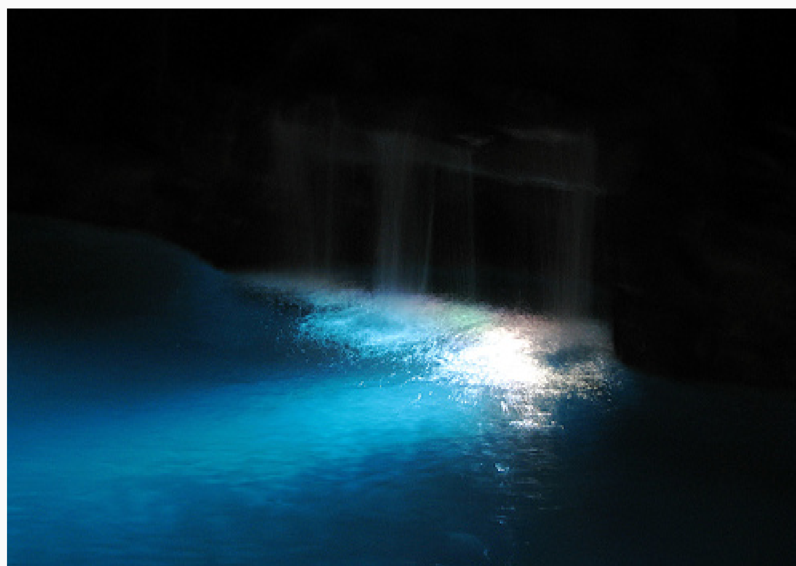
Anonimu', fraiere!

---

[350] M-am întâlnit cu mai mulți oameni de-a lungul timpului, care, din cauza invidiei dar și a conștiinței de sine, se dădeau de oameni simplii, neșcoliți, deși aveau studii universitare. Pentru ca să nu îmi spună că *se simt proști* în fața mea...mi-au spus să îi las în pace, că ei sunt oameni păcătoși, fără prea multe ambiții de la viață.
Însă, în fața altora, erau zmei. Se lăudau cu orice lucru...pe când, în fața mea, o făceau pe smeriții, pe păcătoșii...
Acesta e un exemplu tipic de fariseism...care acoperă, de fapt, impostura.

[351] Nesimțit.

Poeziile de noapte sunt altfel decât poeziile de zi?!

De ce să scriu poezii?![352]

Uşile ţi se deschid întotdeauna,
dacă nu ţi-au fost închise…

Uşile sunt nişte *întâmplări*.

Poeziile de noapte sunt şi
ele nişte *întâmplări*,
care nu se petrec ziua.

Uşile ţi se deschid brusc.
Pantofii, ca şi uşile,
sunt de vânzare, dar noi
mestecăm dioxid de carbon.

Muzica noastră
intră întâmplător,
pentru că
te cunosc
din întâmplare…

Care *întâmplare*?!

[352] Un poem din 11 noiembrie 2007.

Am uitat dacă *întâmplarea*
e *de noapte* sau *de zi*…

În orice caz contează…
când se deschid uşile.

Dacă rămâi blocat în lift,
ai uşi care nu se deschid,
ca nişte poezii suprarealiste,
care se scriu numai noaptea?

Care *noapte* era cea în care te-am
întâlnit dar nu te-am văzut?!

Mă uitam la nimic…
şi nu te-am văzut.

Dar eu nu cred *în întâmplare*…
chiar dacă nu te-am întâlnit!

Eu cred *în providenţă*…
chiar dacă cuvintele mele
par să nu aibă sens.

Cum să nu aibă *sens* cuvintele?!
Care cuvinte nu au *sens* şi *de ce*?!

Dacă nu înţelegeţi
nu trebuie să aruncaţi…

Uşile, dacă crezi,
nu sunt *baraje*…
ci *puncte de trecere*.

Uşile sunt *de trecere*.

Vă rog, doamnă, treceţi…
pentru că aici, pe loc,
nu se stă niciodată!

Poveste de neadormit copiii

A existat odată un mic prichindel[353], care nu se culca până când cineva nu îi spunea o poveste. Era un năzdrăvan de băiat, adică un chiulangiu de la şcoală, iar mama lui îl alinta, ca orice mamă, cu multe minciuni adevărate.

Princhidelului îi plăcea să fie băgat în seamă. Când nu mai era băgat în seamă arunca cu paharele pe jos, nu îşi mai făcea temele şi drăcuia ca un apucat, ceea ce voi, dragi copii, nu trebuie să faceţi!

Povestea noastră este despre Micşunel…pentru că prichindelului îi plăceau căpşunile. Într-o zi s-a furişat în bucătărie şi a mâncat toate căpşunile pentru dulceaţă.

Mama lui l-a prins mânzolit din cap până în picioare cu sirop de căpşuni, de aceea l-a poreclit…*Micşunel*. Însă lui nu îi plăcea acest nume. El dorea să fie iubit, înţeles, alintat…Mama lui înţelegea acest lucru şi îl alinta…Dar era şi severă cu el, pentru că dorea să ajungă un om învăţat.

La 18 ani…Prichindelul de altă dată doreşte să se angajeze barman. Nimic mai greţos…Adică să stea între bere, ca un apucat…şi să mănânce căpşuni.

---

[353] Un text din 11 decembrie 2007.

Are tatuată o căpşună pe mână, nu contează care…Pe prietena lui o chemă G. Şi tocmai când dori să dea testul de admitere la facultate…îşi aduse aminte de povestea din seara de 31 martie…cea despre furnici. Două furnici ascultau muzică underground. Şi una zice către alta: *o muzică de arţar…*Şi râseră două ore…

Prichindelul a luat astăzi nota 10 la dictare. Nu ştiu cum s-a întâmplat asta…pentru că el ia numai nota zece! A venit acasă fericit şi mama lui l-a pupat pe amândoi obrajii. Însă, pentru că venind val-vârtje a aruncat şi vaza aceea scumpă, de lângă televizor, pe care mama lui o iubea atât de mult…era să ia o bătaie zdravănă, dacă tatăl său, nu o implora să îl ierte…

Două emoticoane vorbeau între ele despre ce or să facă de revelion. Unul zicea că o să se ducă la munte ca să vadă cum ninge. Celălalt, mai posac, vrea să stea casă, pentru că nu vrea să rămână *înţepenit* în trafic.

Mai mulţi colindători se luară de prichindel…El pică examenul din cauza emoţiilor…Îşi aduse aminte că mama lui îl certase pentru vază…

De fapt, orice simbol fantezist[354] porneşte de aici, de la o mică agresiune din copilărie…Dar de ce ne întoarcem mereu la *copilărie*?! Adolescenţa e şi ea, ca şi tinereţea, ca şi maturitatea o perioadă, unde se întâmplă atât de multe lucruri frumoase…

Ce îi trebuie unei poveşti ca să nu fie *poveste*? Să ieşi din circuitul *nevinovăţiei* ei suspecte, să demonstrezi că nu te temi de ce e în spatele cortinei. Dar ce e în *spatele cortinei*?! O realitate mult mai fascinantă. Poveştile se spun când vrei să adormi vigilenţa copiilor.

Copii, nu mai ascultaţi poveşti! Jucaţi-vă de-a viaţa!!! Da, puneţi mâinile pe jucăriile voastre şi vedeţi că nu au viaţă şi apoi, mergeţi spre lucrurile care au viaţă şi observaţi că *viaţa* nu e *de jucărie…*

Prichindelul e o ficţiune!

Dacă aveţi un parc în faţa casei, o livadă, o pădure…mergeţi şi mirosiţi iarba! Pipăiţi iarba cu mâinile, întindeţi mâinile spre razele soarelui, trageţi aer în piep, mâncaţi fructe proaspete, rupte chiar de voi din copac…şi o să vedeţi că *poveştile* sunt *mult mai urâte decât viaţa*!

De ce se tem părinţii de copii?! Pentru că nu sunt nişte copii perfecte ale lor…şi cei care vor să-i manipuleze…se tem că acest lucru nu se poate face…

Învăţaţi pe copiii voştri să vă întreacă idealurile!

---

[354] O altă ironie la adresa psihanalizei și a inventarierilor ei simbolice abracadabrante.

Nu le mai daţi idealuri mici, ci daţi-le idealuri enorme!

Rupeţi cărţile de poveşti şi învăţaţi-i cum arată adevăraţii copii ai lui Dumnezeu, cum arată Sfinţii, cum arată pâinea coaptă, cum arată candela, cum arată icoana, cum arată râul, cum arată grâul, cum arată apa rece şi zăpada, cum arată Dumnezeul lor!…

Daţi-le pe Dumnezeul lor, împărtăşi-ţi-i cu El şi nu vor mai căsca gura după poveşti de adormit copiii!

Faceţi-i să fie treji, pentru că şi voi aţi dormit prea mult!

Ce contează, dacă nu mă crezi?...

Pot să îţi spun că mi-e dor
într-o mie de feluri[355]
şi să cred, aţipind,
că nu ţi-am spun
niciodată nimic…

Pot să par nepăsător
când mă doare inima,
pot să trec neobservat
când lăcrimez,
pot să fiu ca şi
când n-aş fi,
pot să mă prostesc
sau să fac pe prostu',
când o mie de substantive,
venite din partea ta,
nu au niciun verb…

La urma urmei pot
să nu însemn nimic…
La urma urmei pot să scriu
şi să nu mă vezi
sau să fiu şi să nu-ţi dai seama…

Cele mai mari emoţii le ai atunci
când eşti descoperit,
când eşti prins în tine de surâsul
ei sau al lui,
şi când *te iubesc* e prea strâmt
ca să răsufli.

Accentuez cuvintele,
dar ele nu pot striga…

---

[355] Un poem din data de 19 decembrie 2007.

Dacă mă crezi, nu contează
dacă nu mă cred o mie, dacă
nu mă crede nimeni,
dacă în jurul nostru se face
un perete, înalt,
până la cer,
din sârmă ghimpată
şi noi doi suntem o colonie singulară
într-o mare de ochi urlători…

Am nevoie să mă simţi tu…
Am nevoie să fii tu cu mine,
ca toate clipele să fie…dragoste…

Da, poţi să nu mă crezi,
poţi să nu
mă vezi, poţi să nu mă auzi…

Poţi să mă deteşti…
pentru că nu mă cunoşti…
Oricând m-ai cunoaşte m-ai iubi.
Oricând te-aş cunoaşte te-aş iubi.

Şi te-aş iubi pentru că e imposibil
să nu vrei să fii mai frumos
decât singurătatea de a nu fi iubit.

Cuvintele au o logică
pentru cel care e în cuvinte,
pentru cel
care are cuvinte suferite,
durute,
iubite…

Dacă nu ţi-au ţipat cuvintele în tine,
dacă nu au vrut să iasă afară,
dacă nu ai fost pus în
situaţia să ai răsuflarea tăiată,
să îţi înghiţi cuvintele…
nu are rost…

Dacă nu mă înţelegi…
cine te înţelege?

Dacă nu mă vrei…cine te vrea?
Dacă faci din locul meu locul tău
şi din locul tău locul meu
pui între noi dragoste și
cred că putem respira.

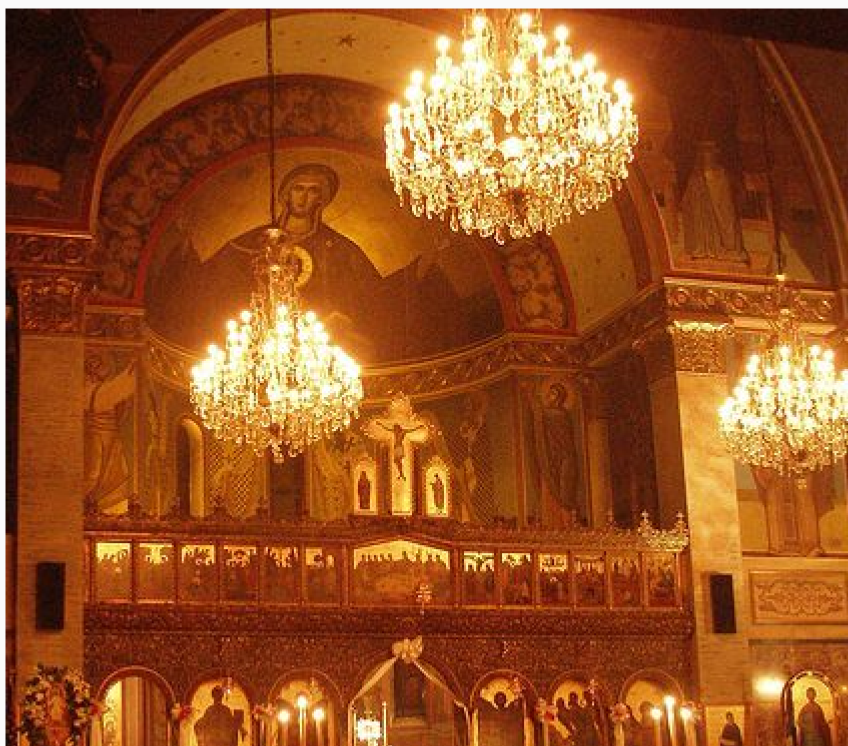
Dragostea nu ţine de cuvinte…
dragostea ţine de necuvinte.
Dragostea ţine de hipercuvinte,
de megacuvinte, de tăcere…

Vrei ca să mă crezi sau să uiţi?!
Vrei ca să batem câmpii toată
noaptea sau să mă iubeşti?!

Dacă *da*…ce contează
dacă nu mă crede nimeni,
dar tu mă simţi în tine
ca pe ceva de neînlocuit?!

Ce contează…
dacă tu mă crezi?!…

Ps: mâine, 20 decembrie 2007, împlinesc 12 ani de când mi-am cunoscut soţia.

E drept să fii bun[356]. E drept să fii bun cu cel care nu e bun cu sine, cu cel care nu îşi dă seama că păcatul e o sinucidere. E drept să fii bun pentru că Dumnezeu a fost Cel mai bun cu noi.

Şi cum să nu fie Cel mai bun dintre toţi, când El ne-a ridicat pe noi din moarte tocmai atunci, când noi eram urâţi, decăzuţi şi nu *frumoşi*?!

E drept să vorbim în termenii iubirii între noi. Căci nu există iubire mai mare, decât aceea pe care Hristos Dumnezeu ne-a învăţat-o: aceea de a ne pune sufletul pentru prietenul nostru.

Dreptatea nu e o vorbă! Dreptatea e dragoste. E drept să te iubesc pe tine, pentru că Dumnezeu ne iubeşte fără ca noi să fi făcut ceva. Şi dacă El ne iubeşte atunci şi eu trebuie să iubesc pe aproapele meu.

Chiar dacă nu ştiu ce este iubirea, mă rog să o învăţ. Chiar dacă nu ştiu care îmi este aproapele şi cum trebuie să îl văd pe el, mă rog să îl văd *ca iubit*. Trebuie să îl văd *ca iubit* pentru ca să mă umplu de *Cel iubit*.

Cum eşti Tu, Doamne, iubire atât de mare pentru noi, Frumuseţea lumii?! Căci noi nu Te ştiam dar Tu ne doreai. Şi

[356] Un articol din 11 februarie 2008.

când ne-ai dat să Te cunoaştem pe Tine, ne-ai dat să fim şi cu Tine, pentru că *a cunoaşte* înseamnă *a fi împreună* cu Cel cunoscut.

Şi atunci când strig către Tine, Tu eşti în mine, eşti aproape de mine, cu mine, Dragostea mea…Şi eşti aproape de tot cel ce strigă către Tine. Trebuie numai să strig ca să Te simt şi mai viu în viaţa mea. Strig şi eşti, pentru că mereu ai fost.

Rugăciunea nu înseamnă absenţa relaţiei dintre mine şi Tine ci prezenţa Ta în faţa mea. Te strig pentru că Te simt cu mine. Te strig pentru că Te am cu mine.

Te strig pentru că Te doresc cu mine. Te strig pentru că eşti aici. Nu Te strig pentru că eşti *departe*, ci pentru că eşti *prea aproape*. Şi pe cât eşti *mai aproape*, pe atât, Domnul meu, Te strig şi cad înaintea Ta în smerenie.

M-ai învăţat că nu pot să exist fără Tine. M-ai învăţat dulcea dependenţă de Tine. Păcatul meu nu este numai *rana mea*, ci şi *moartea mea* faţă de Tine. De aceea, atunci când ies din moartea păcatului prin slaba mea pocăinţă, Tu eşti lumina care îmi alină rănile şi îmi dă să zâmbesc, să fiu viu.

N-aş putea zâmbi dacă Tu nu m-ai iubi. Şi nu m-ai putea iubi dacă nu m-ai ierta.

Iar Tu mă ierţi, pe mine, păcătosul, Iubite Doamne, de toate păcatele mele şi mă ridici ca să Îţi strig Ţie cântare de biruinţă. Şi când mă ridic din moartea păcatului meu, înţeleg că *iertarea* este *iubire* şi că inima mea trebuie să ierte ca să fie blândă şi bună.

Dacă eu nu mă ridic, eu nu mă bucur. Şi dacă nu mă bucur cred că trăiesc într-o lume rece, coruptă şi plină de fărădelege. Însă, dacă mă ridic din moartea mea şi sunt plin de zâmbetul harului Tău, atunci eu sunt plin de har, sunt plin de frumuseţe, sunt plin de milostivire, pentru că sunt plin de zâmbetul slavei Tale.

Da, sunt plin de frumuseţea Ta când Îţi mulţumesc! Când nu Îţi mulţumesc sunt plin numai de mine şi atunci sunt orb.

Când sunt mulţumitor faţă de Tine nu mă văd ci numai Tu eşti prezenţa care mă ocupi. Şi e atât de frumos, incomparabil de frumos, ca să fiu ocupat de slava Ta, pe cât e de trist să fiu orb cu mine însumi.

Tu faci din inima mea un altar frumos. Tu faci din viaţa mea un rai. Tu faci din mine, cel atât de rănit de moarte, o înviere.

Şi nu ştiu cum să Îţi mulţumesc pentru atâta nesperată frumuseţe! Nu îmi găsesc niciodată cuvintele, ci stau numai cu inima deschisă, plină de mulţumire, ca o candelă în faţa Ta.

Numai arzându-mi inima simt că stau, aşa, pe muteşte, şi sunt mulţumire.

Ţie, din inimă

Nu, nu te poţi opri
din drumul tău[357],
chiar dacă greul te inundă
şi, ca pe o povară grea,
îl simţi în inima ta.

Nu te poţi opri deloc,
nicio clipă şi în nicio zi
să nu crezi că Dumnezeu tace
şi nu-ţi şopteşte nimic.

Nu, iubitul meu,
să nu te simţi singur
când te doare,
când inima ta
e plină cu vorbe nerostite,
negândite,
infiltrate de-odată,
de sus.

Să nu-ţi pară timpul scurt.
El e foarte generos,
dar suspansul lui tu
îl percepi în fugă.

[357] Un poem scris pe data de 19 aprilie 2005 și editat la nivel online pe data de 5 martie 2008.

Să crezi ce ţi se spune
când Dumnezeu îţi vorbeşte.
Să crezi din răsputeri,
fără reţineri,
cu forţa celui care cutremură
oamenii, când îi priveşte
şi e privit.

Şi, mai ales, să nu te
laşi dus de nas.

Repet mereu.
Știu că mă repet.
Dar mereu sunt atent
să-ţi spun altceva,
altcumva, până altunde.

Eroziunile
sufletului meu sunt
pipăite de nedumerirea ta,
de privirea cu care
mă priveşti
ca pe o carte închisă.

Văile atenţiei mele sunt
în palmele tale,
să ştii asta,
şi vei vedea venind
spre tine,
la fiecare dintre
cuvintele mele,
un dor de tine
ca o răsuflare adâncă.

Iubitul meu necunoscut total,
confidentul meu, o,
străinul meu aproape,
vin la tine şi plec de la tine.
Mă mut la tine sau te muţi
definitiv în mintea mea.

Să fie oare dorul meu

atât de mare,
încât să nu mai pot să aştept,
fără ca să-ţi scriu?

Să fie oare dorul meu
atât de viu…*un pustiu*?

Niciodată nu am ştiut,
cum nu ştii nici tu,
cât de frumoasă
e surpriza de mâine,
de a doua zi.

Te trezeşti şi vezi
că a doua
zi e mai frumoasă
ca nicio zi şi că
a doua zi,
după multe zile,
e iarăşi frumoasă.

Cred că de aceea
îţi spun să nu-ţi fie greu,
chiar dacă e teribil de greu,
să nu-ţi fie
aproapele departe
şi tu să nu te confunzi
cu nefericirea ta, ci
cu zâmbetul pe care
Dumnezeu ţi-l va dărui.

Crede-mă ce-ţi spun:
cuvintele se împlinesc
întotdeauna!

Cap. 1. Nimicuri pentru toţi

Gheorghe vorbeşte despre el[358], despre nimicurile vieţii lui unui public avid de nimicurile vieţii lor. Nimicurile sunt fotografiate. Oamenii vor să ştie, să vadă unde doarme Gheorghe, unde îşi face nevoile, dacă transpiră, la ce se gândeşte când e în trafic, cum plânge Gheorghe…

Denisa se îndrăgosteşte. Pune un film pe net cu dragostea ei, cu îmbrăţişările ei. Nu contează dacă dragostea contează numai *pentru ei* sau *pentru toată lumea*, pentru că nu mai importă[359]. Importă numai să scriem ceva, să punem fotografii care nu interesează pe nimeni sau care, din fericire, totuşi interesează pe cât mai mulţi.

Virgil are o ceartă cu Teodor. Nu ne interesează *cearta* dar nu avem *ce citi* sau *nu citim*. Se scrie în cunoştinţă de cauză. Gheorghe pune o fotografie. Alin e atent la nuanţa unui cuvânt.

Pe Mihai îl interesează însă cearta cu cei ce cred, pentru că *cei care cred* nu sunt unii *care nu cred*. Şi când nu crezi nu e ca atunci când crezi. Şi, diferenţa între credinţă şi necredinţă e aceea că credinţa redefineşte întreaga ta viaţă.

[358] Un text din 16 martie 2008.
[359] Nu mai e important acest aspect.

Ce nu vrem să spunem? Că nu ne mai interesează *poveştile adevărate*. În locul marilor poveşti, a poveştilor reale, poveştile noastre sunt tabloidizate[360].

Noi nu mai suferim, nu mai avem păcate, nu mai avem lacrimi…ci numai *succese* sau *cataclisme*. Însă nu avem niciun succes[361].

Avem vieţi mici, în care suflăm ca în iaurt. Dacă tu începi să sufli de la sud şi eu de la nord, dacă tu o iei cu începutul şi eu cu sfârşitul vieţii noastre avem vieţi de care ne ruşinăm[362].

Pentru că *viaţa mică* este o viaţă insatisfacţioasă[363] la culme, de aceea te ruşinezi *să fii credibil*[364]. Vrei să fii clovn, vrei să fii anonim, vrei să fii turbat de idealuri…Literatura pe care noi o literaturizăm[365] cu viaţa noastră, viaţa noastră literaturizată e plină de paradă obscenă.

Livia îşi prezintă amorurile ei cu necunoscuţi, amorurile ei plătite. Victoria doreşte să se căsătorească cât mai repede pentru că vrea să aibă un copil. Dacă pentru Livia *dragostea* este doar *o ejaculare*, pentru Victoria *dragostea* este *orgoliul de a avea un copil* tot la fel de inteligent ca al Anei.

Ana, la rândul ei, crede că are cel mai bun copil, deşi, vede la televizor sau pe net copii mult mai talentaţi decât ai ei şi are complexul mamei care *nu a făcut tot ce trebuia*.

Dacă Adrian are un copil handicapat, Miruna are un copil care e genial. Diferenţa dintre ei e plătită cu invidie. Invidia, arma prostului, face din discuţii certuri banale, cretinoide.

Părerea mea contează şi a lui, nu. Părerea lui contează?! Ce părere *contează*?!!!

Dumitru va veni întotdeauna şi va spune că nu se poate sfârşit fără încheiere. Orice sfârşit trebuie să fie şi o încheiere, deşi, mereu, sfârşiturile poartă în ele resturi de relaţie.

Cap. 2. Ficţiunea de a trăi

---

[360] Ce este *tabloidul*: http://en.wikipedia.org/wiki/Tabloid.

[361] Pentru că tabloidizarea vieții noastre înseamnă să vorbim despre lucrurile de suprafață, despre mari bucurii și drame ale noastre, dar nu și despre cum ne simțim noi întotdeauna, în fiecare clipă.

[362] Pentru că vedem că nu avem mari lucruri de spus despre noi, pentru că nu suntem oameni valorici. Adică nu am făcut ceva marcant la nivel istoric, ceva unic.

[363] Nesatisfăcătoare la nivel personal.

[364] Adică să fii om serios. Nu poți fi om serios pentru că vezi că nu ai făcut lucruri serioase în viața ta.

[365] Literatura pe care noi o banalizăm / literaturizăm, pentru că ne ocupăm numai de subiecte banale, ridicole, fără semnificații profunde.

Când ai numai nume într-o carte, nume fără indicaţie, realitatea e de domeniul ficţiunii. Când personalizezi foarte mult lucrurile atunci orice peliculă de film, ca cea de care se simte atacat preşedintele Băsescu devine o inapariţie.

De ce nu te poţi disocia de cuvântul scris sau de imaginea vizuală, ci scrisul şi imaginea *cu* şi despre *tine* însemni *tu însuţi*?

Iată mentalitatea tabloidizată!!! În loc să conteze omul, ce face, ce este, unde este…contează *ce se spune* despre om şi *ce indică* imaginile rupte de om.

Poţi fi într-o imagine? Nu, niciodată! Te poţi transforma într-o imagine? Nu, niciodată! Ţi se poate truca imaginea? Da, întotdeauna, atâta timp cât o imagine este o părere a ta, a lui, a multora, care nu are relaţie cu mine.

De ce să aibă relaţie cu mine? Pentru că vrea să mă reprezinte. Numai când eu conştientizez că cineva mi-a surprins în mod real fiinţa, când m-a surprins cumva în cuvânt sau în imagine sau în piatră sau în melodie…atunci simt că *sunt eu*, că am de-a face cu o imagine *despre mine*.

Însă Mădălin are nevoie nu de o *imagine care să explice* ci de o imagine *care să inculce un presupus adevăr*.

Luăm patul lui Gheorghe şi punem în el pe Denisa. Denisa nu are nimic de-a face cu Gheorghe, nu se cunosc, nu s-au văzut niciodată.

Deodată apare imaginea contrafăcută că între Gheorghe şi Denisa este o legătură amoroasă. Cum au spus *patul* şi *Denisa* acest lucru? De ce pot exista patul şi Denisa în relaţie cu Gheorghe *numai* în acest sens?

Povestea mea e mică. Imaginea mea e contrafăcută. Eu sunt un om patetic. Eu nu am de spus nimic. Totul e un teatru scabros. Acestea sunt adevăruri care plac. Există adevăruri care nu plac: *Eu sunt specializat în…De unde aţi ajuns la această concluzie? Sunteţi în afara problemei…*

Propoziţiile mici încă mai pot fi urmărite[366]. Pentru cât timp mai pot fi urmărite şi acestea şi n-o să vorbim doar prin semne sau gesturi?! Omul oboseşte la fraze lungi şi bine gândite, adânc gândite, pentru că nu mai are putere de concentrare.

Când nu te poţi concentra înseamnă că nu lucrezi cu mintea. Şi când nu lucrezi cu mintea…lucrezi cu alte părţi ale corpului sau ale sufletului tău.

Aşa se confundă manualitatea cu gândirea, şmecheria cu inteligenţa, silogismul cu gândirea duhovnicească, adevărul cu

[366] Observăm, cu multă durere, că membrii noii generații și nu numai ei, ci și cei mai în vârstă, nu ne mai pot urmări frazele lungi, complicate, cu raționamente în serie.

aparenţa, mojicia cu coloana vertebrală, ţipatul cu cântatul, munca cu exploatarea, recrearea cu devastarea.

Un tigru de la Grădina Zoologică ni se uită în ochi. Ce înseamnă asta? Nu mă interesează pentru că mestec gumă. Pot să îmi dau seama că sunt *penibil* când mestec gumă? Sau când merg în tramvai? Dar de ce să îmi fac procese de vinovăţie, dacă nu am niciun păcat…Dacă am bani, ce păcate să am?

Dacă *nu mă doare* înseamnă că sunt *insensibil*? Ce mai înseamnă să fiu *insensibil* dacă sunt *mitocan*? Dar ce înseamnă să fii *mitocan*? Cred că mitocan înseamnă să…asculţi materialist. Să îţi placă materia mai mult decât spiritualizarea materiei prin spirit.

Cap. 3. Intelectualii ascultă manele

Un om care gândeşte, un intelectual nu poate să asculte…manele. Aceasta e cutumă pseudo-intelectuală! De ce nu poate?

Pentru că ascultă scârţâitul timpului, e direct scufundat în cu cine să se mai culce pentru că e *intelectual* şi pe cine să mai şpăguiască[367] pentru că este *intelectual*, pe cine să mai pupe în fund pentru că este *intelectual* şi pe cine să mai bolborosească[368] pe la colţuri pentru că este *intelectual*.

De ce nu poate să asculte *un intelectual* manele sau rock sau cucurigu? Pentru că cocoşul nu cântă manele.

Însă intelectualul ascultă manele, ascultă orice. Mai ales ascultă pe dracu'. Oamenii care se tem să mai fie din *antichitatea timpurie* şi care nu cred în Dumnezeu drăcuie şi aliniază pe oameni cu dracu'. Deci dracu' există, deşi nu există iar Dumnezeu nu există pentru că nu există[369].

Intelectualul ascultă manele şi aminteşte de dracu'. De fapt intelectualul e fudul[370], ca şi neintelectualul.

Există vreo materie la şcoală care te face…*intelectual*? Dv. aţi studiat această materie?!!! Noi, nu!…Deci dacă nu există o materie la şcoală, în care să se spună: *Ora de Intelectualitate*, intelectualitatea nu există…

---

[367] De la cine să mai ceară mită, șpagă.
[368] Să îl calomnieze.
[369] Conform raționamentului fals al celor necredincioși sau indiferenți din punct de vedere religios.
[370] E mândru în mod prostește.

Însă, pentru că există: *Ora de Religie*, atunci există *Religie*, pentru că există: *oră de Religie*. Nici *ateism* nu există pentru că nu există: *Oră de Ateism*.

Cap. 4. Valurile mării nu sunt ca valurile din cadă

George îmi spune: *Nu există Dumnezeu…*
Şi eu îl întreb pe el: *Și pe cine interesează asta?!*
G: *Pe mine…*
D: *Pe mine, nu…*
G. *Pe dv. nu vă interesează dacă există Dumnezeu?!*
D. *Nu…pentru că eu trăiesc cu Dumnezeu. De aceea nu mă interesează, dacă există sau nu există Dumnezeu.*

Cap. 5. Plagiaturi[371] *perene*

De-a-ndoaselea. Mai întâi ai ce scrie şi apoi scrii[372]. Dacă vrei să ai o carte pe care o copiezi, ai o carte *plagiată*. *Plagiată* de la *plagă*, de la *blestem*. Adică furi şi cade blamul pe tine. Furi ideea de la altul şi îţi faci casă, blog, familie, ţară.

Însă *a fura reţeta* înseamnă *a face nimic*, a fi *ics*[373] *tăiat*. Trebuie să personalizezi. E adevărat…cuvântul *a personaliza* e un cuvânt lung, more lung[374]. Ar trebui să spui că faci p. Iar p. înseamnă *a personaliza*. Un fel de m. = mulţumesc. Dar de ce să scrii şi m.?[375] Mai bine nu scrii nimic şi filosof rămâi[376].

Cap. 6. Filosofii sunt cei care scriu şi vorbesc, nu cei care nu scriu, nu vorbesc dar au… completări.

Filosofii vorbesc şi scriu. Dacă nu vorbeşti, nu rămâi filosof ci *rămâi prost* sau *rămâi nimeni*…adică aşa cum eşti tu de

---

[371] O deformare voită a pluralului lui *plagiat*: în loc de *plagiate*...*plagiaturi*.
[372] Adică cartea e o nevoie personală și ea iese din tine...când ai ceva de spus, de comunicat.
[373] O pronunție defectuoasă a lui: X, care se practică adesea în vorbirea curentă.
[374] *More lung* (prin îmbinarea unui cuvânt englezesc cu unul românesc): *mult mai lung* sau *foarte lung*. Foarte lung pentru cât mai știm noi să vorbim românește...
[375] Aluzie la prescurtările lenevoase ale mesajelor virtuale, care au devenit o modă de vorbire inінteligibilă.
[376] O ironie la celebra formulă populară, care nu se potrivește oricând. Dacă nu scrii nimic solid...nu poți să rămâi *filosof*. Poți rămâne doar *o pată de negreață* sau *un nume obscur* pe blazonul unor mari instituții de cultură.

obicei. Pentru că trebuie să te vinzi, să te prezinţi, trebuie să fii remarcat, să fii celebru, să fii antenă, să fii sicriu, să fii soclu, să fii stea…să fii uitat.

Uitarea naşte monştri[377]. Uitarea esenţială naşte monştri: adică uitarea lucrurilor esenţiale.

Filosofii se gândesc despre existenţă, despre ei. Se gândesc numai la ei. De aceea înjură pe cei care nu sunt de acord cu ei. Trebuie să nu fii de acord cu filosoful dinaintea ta, pentru ca să fii *original*.

Tu trebuie să fii *original*, să ai eseu / careu / sistem…sau să nu ai niciunul, dar să ţi se vândă bine cărţile, dacă şi aşa ai prea puţine[378].

Trebuie să fii *anti*, mereu *anti*…Nu, antilopă / sincopă, ci *anti*, ca să fii *filosof*. Deci filosoful trebuie să vorbească pentru că vorbirea e auzită[379].

Cap. 7. Noi facem premiile şi ni le dăm nouă înşine

Cel mai bun scriitor este Marcel. De ce? Pentru că uite, aşa vreau eu! Eu şi cu Alina, cu Florentina, Valeriu şi Cristina am decis că Marcel e *cel mai mare scriitor al tuturor timpurilor*. Noi votăm, el iese. Mergem la televiziuni, dăm declaraţii de presă, scriem pe bloguri şi…Marcel devine *cel mai mare scriitor al tuturor timpurilor*.

Dacă nu zice cineva ca noi îl mâncăm[380]. Dacă nu zice ca noi e un prost, e un iresponsabil. El nu vede cât de bun e Marcel?

Bine, vrei să îi zici tu, *hai să îi discutăm prima carte, a doua, a treia…să îi cercetăm gândirea, ca să vedem ce face acest Marcel, dacă e atât de cel mai bun?*

Dar auzi deodată, la unison: *Nuuuuuuuuuuu, taci! Nu trebuie să vorbeşt*i…Aşa îţi spun cei 5, care au decretat faptul că *marcel* e *cel mai mintenaş*[381] *băiat din toate secolele*.

Anonimii[382] se scriu cu nume mare, pentru ca să pară impozanţi. *Adevăraţii oameni*[383] stau prin colţurile istoriei, ascunşi de smerenie.

---

[377] Uitarea faptului de a fi om al lui Dumnezeu...naște monștri cu față umană.

[378] Aluzie la intelectuali ai zilei, cu nume mai mari...decât firava lor operă.

[379] O altă ironie la adresa unor *filosofi* români și nu numai, care vorbesc pentru ca să nu fie uitați și nu vorbesc...pentru că au mai studiat, cu asiduitate, noi probleme din domeniul lor de activitate.

[380] Adică îl discredităm în chip și fel.

[381] Cu minte, deștept om.

[382] Cei care fac paradă de cunoașterea lor numai la televizor...dar nu și în cărți.

Ies în faţă numai spoliatorii, ucigaşii, farsorii, mafioţii, curvele şi cântăreţele de café-concért…Restul e tăcere[384]. Tăcerea însă nu e *de aur* când vine vorba *de adevăr*. Adevărul e *de vorbit* şi nu *de tăcere*![385]

Cap. 8. Niciodată să zici niciodată[386]

Andrei mănâncă ciocolată. Diferenţa între *blog* şi *ciocolată* e că *ciocolata se termină*. Blogul nu se termină. Blogul e neterminat. Şi dacă vrei să scrii blogul ca pe mâncatul ciocolatei ajungi de unde n-ai plecat[387].

Comunicarea înseamnă reinterpretare de sine, găsire de sine, intuire de sine şi de alţii.

Povestea comunicării e ca povestea iertării: numai cine iartă vede mai departe. Numai cine vede ştie, numai cine cunoaşte poate explica, numai cine poate explica cucereşte, numai cine cucereşte comunică.

Veronica, Mihaela, Cozmin, Valentin…nu scriu, ci doar se prefac! Ei ori vor să facă valuri la apă mică ori să se căsătorească din cauza blogului ori să facă bani ori să facă cancer la degete[388], de atâta scris, ori să piardă timpul…

Pe o frunză de păianjen scria:

„Noi vrem să câştigăm timpul.

Nu ne plac poveştile mici.

Nici insignifianţii care s-au plafonat ca să le meargă bine[389], nici ăia care pot dar nu-şi fac timp[390] şi nici cei care nu au timp pentru că s-ar îmbogăţi prea mult comunicând.

Nu ne plac materialiştii, dar ne plac cei care se îndumnezeiesc continuu”.

Restul e…cugetare.

---

383 Adevărații creatori, Sfinții, marile personalități ale istoriei, adevărații oameni ai lumii.

384 Nu mai are rost să continui mojiciile lumii una după alta...

385 Adevărul marilor oameni ai lumii trebuie spus cu tărie, cu putere. Despre el nu trebuie să se tacă, pentru că tăcerea, în cazul lor, e o crimă împotriva sănătății acestei lumi.

386 O ironizare a formulei: *Niciodată să nu zici niciodată*.

387 Dacă creația online nu e o creație serioasă, împlinitoare...nu ai făcut nimic pentru tine, dacă ai inițiat un blog.

388 Ironie...

389 Și sunt mulți intelectuali care s-au plafonat, care au renunțat la studiu și la creație, tocmai pentru ca nu cumva să iasă în evidență și să își piardă privilegiile personale și sociale.

390 Cei care au potențe de creație dar își pierd timpul cu afaceri personale și cu năzuințe trecătoare.

Foaie verde de caşmir…ochii-ţi sunt un raşpapil

183 + 886 = *foaie verde de caşmir…ochii-ţi sunt un raşpapil*. Adică[391] e la fel ca în *Hitman 3*[392]…Te pomeneşti lângă lac şi trebuie să pleci de acolo.

Trebuie să urci pe treptele acelea – deşi nu cam ştii prea bine butonul…apeşi, sui, mergi în direcţia porţii…şi dacă o iei mai repede spre poartă nu vine gangsterul ca să îi dai un cap în gură şi astfel să poţi să mergi mai departe.

Mai dai o dată jocul de la capăt, de două ori, apoi nimereşti faţă în faţă cu poarta, îi dai un cap în gură şi faci rost de un pistol…cu puţine gloanţe, dar dai de pistol…[...]

*

Un text cu parole…Dacă nu aveţi *gust de aventură*…nu are rost…să mai citiţi ceea ce urmează!

*

Caşmir e la pagina 143…

[391] Articol din data de 25 mai 2008.
[392] Un joc video.

*

– E de dragoste?
– Vom vedea…

*

Caşmir 1 = rasă de capre crescută în Caşmir şi în Tibet pentru părul foarte fin şi mătăsos.

*

– Ce e alea…*capre*, mami?
– Un fel de animale din *Jurasic 2*[393].
– Aha?!…

*

Caşmir 2 = ţestăură moale şi fină confecţionată din părul de caşmir.

*

…când treci de gangsterul căruia i-ai dat un cap în gură, intri prin partea stângă, pe o uşă şi dai de alţi doi gangsteri, care fumează [afroamericani fiind ei...căci au accent de repări[394]] şi tu, ucigaşul în serie, îi omori şi pe cei doi…

Apoi intri în hală, acolo unde un terorist îl bate pe un om de afaceri, pentru ca să îi afle conturile…Şi, pentru că eşti *băiat bun* şi numai pentru că eşti *băiat bun*, îi tragi un glonte în cap şi lu' gangsterul şi lu' bancherul legat la ochi.

Faci *curăţenie*! Nu mai vrei gangsteri…şi atunci vii cu o *mamă de pistol / puşcă / mitralieră* şi îi căpiezi[395] imediat pe cei care îţi stau în cale. Bineînţeles că tu nu dai socoteală nimănui…pentru că eşti în cadrul unui joc…[...]

Te uiţi la sângele lor care se împrăştie pe podea ca iubirea…lui Shakespeare[396], care e acum online. [De undeva din spate s-a auzit o voce: *Bă,* au băgat online pe Shakespeare, *hai să stăm la coadă!*]

---

393 Un film ideologic, care vorbeşte despre *aclimatizarea* dinozaurilor în contemporaneitate.
394 De cântăreți de *rap*. A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Rapping.
395 *Îi omori*, în această situație. *A căpia* înseamnă și a enerva pe cineva, a-l înnebuni de cap, a-l uimi cu ceva anume.
396 William Shakespeare: http://ro.wikipedia.org/wiki/William_Shakespeare.

Te uiţi…şi mergi mai departe. Mergi mai departe pentru că eşti *băiat bun* şi *insensibil*. Şi, pentru ceva timp, te învârţi ca prostu', şi poţi să nici nu mai continui jocul, pentru că nu ştii ce trebuie să faci.

Devine o dilemă…acest *ce trebuie să fac*. Te uiţi prin toate cotloanele halei, te uiţi la ce mai poate face asasinul plătit din taste…şi intuieşti, aşa, ca printr-o răsuflare de inteligenţă, că trebuie să urci…pe zid.

Nu contează dacă ai rău de înălţime! Asasinii plătiţi nu au mamă, tată, patrie, conştiinţă, nu au de niciunelea… El te taie la beregată, îţi trage vreo câte gloanţe vrea el în tine şi apoi te lasă, aşa…neîngropat.

*

Ce cruzime!…

*

Pagina 886…nu e o celulă, un loc unde să stai… *la răcoare*, ci o pagină. Ce e pe pagina 886? Un emoticon? Un şoarece? Cifrele câştigătoare de la Loto?…Nu!

Pe pagina 886 nu se găsesc date despre raşpapil / raşpapir, care e un fel de ceva cu care se…cu care se…*şifonează* lemnul.

*

– Mă, frate, dar de unde ai scos-o şi pe asta cu…*şifonatul*?

– Din şifonier…

*

Care ar fi semnificaţia titlului? Pentru cei care nu prizează *umorul negru* sau *decolorat*…nu e nicio şansă!…

Astăzi totul e pătat cu aduceri aminte din *Himtan 3 + Mafia*[397].

Urmează repetiţia cu mersul cu maşina, unde trebuie să învăţ să duc pe gangsteri [aici eram *valetul gangsterilor* şi nu *criminalul principal*...] acolo unde dorea muşchiul lor…

---

[397] Un alt joc video, care vrea să aducă în faţa jucătorului lumea începutului de secol 20...şi acţiunile malefice ale Mafiei italiene. Despre cele două jocuri menţionate aici dau detalii, pentru că le-am jucat până la un anumit nivel.

Cel mai enervant era că trebuia să caut podul…podul peste o apă, pentru ca să trec în partea cealaltă a oraşului şi, până dădeam de pod, se termina timpul alocat cursei cu maşina…

Şi o luam iarăşi de la capăt…Şi iar mă enervam…Pentru că taximetristul care eram eu trebuia să alerge cu o maşină din anii ‘30 printr-un oraş italian, care nu semăna a italian, şi să nu aibă pistol în mână, pentru ca să se întâlnească cu mafioţii, care îmi trăgeau la bâte în cap…şi mă pistolau…şi mă alergau…de cădeam eu atunci într-o baltă de sânge[398]…

Cel puţin balta de sânge de la *Mafia*, deşi e mai mare ca cea de la *Hitman*, totuşi nu are *ţipătul din urmă* aşa de enervant…

Pentru că *Agentul 47*, care sunt eu, în *Hitman 3*, când moare este enervant la culme…Pentru că el nu moare, aşa, ca în filme…Ci moare cu încetinitorul…şi când moare ţi-l dă până la capăt ca să te enervezi şi să joci cu şi mai multă atenţie…

*

Că veni vorba de…*dragoste. Agent fortisevăn*[399] intră la un moment dat într-un bar cu muzică slou[400]. Aici *toată lumea dansează, toată lumea se distrează*[401]…şi el caută servieta cu diamante, pentru care omorâse deja un batalion întreg de… înarmaţi.

Însă, în loc de diamante, de politicieni corupţi, aşa, după cum venea el de jos şi în faţa lui era o scară…se pomeni în faţa unui cuplu heterosexual [deci, atenţie!] care…se săruta….

*

– I-auzi, frate, ăştia au început să se sărute şi în jocuri?!…[402]

*

Ce face fortisevăn când îi vede? Avea o ditamai puşcă în mână…şi…şi…trage cu puşca şi le strică sărutatul. El se

---

[398] De fiecare dată murea într-o baltă de sânge, pentru că jocurile video americane au o obsesie marcantă în ...sânge, în multul sânge curs din cei omorâți.

[399] Agent 47.

[400] Slow (eng.) = încească, de dans în doi.

[401] Aluzie la un vers al lui Ștefan Bănică jr.

[402] Însă nu există numai săruturi în jocuri și nuditate provocatoare, ci și jocuri porno, adică o variantă 3D a filmelor XXX.

precipită, ea ţipă…El fuge, fortisevăn trage în el dar nu îl nimereşte, însă, nemernicul de fortisevăn, atunci când trece fata, abia pupată, pe lângă el, zbang!…una în ceafă şi…fata cade la pământ, fiind răpusă de nemilosul fortisevăn…

*

D-l Gâdea[403]: *Domnule Cristoiu, ce putem face în această situaţie cu…dragostea?*

D-l Cristoiu[404]: Staţi să ne lămurim!…Dacă acest fortisevăn…sau cum mama lui se numeşte, e atât de imbecil, încât să tragă cu puşca după raţe sălbatice, leşeşti sau americane…şi nu primeşte nicio sancţiune…atunci e ca în cazul FNI[405] sau Caritas[406].

Adică bagi banul, vine Ogică[407], vine Hagi[408], vine Chiliman[409] şi pune banii la Caritas, după care vine fortisevăn şi-i loveşte pe cei care se pupă la intrare, îi mitraliază pe toţi, fură capitalul[410]…

D-l Gâdea: *Capitalul*[411]…lui Marx[412]?!

D-l Cristoiu: Nu domn'le, capitalul de la Caritas…şi el se evaporează…

*

Pentru că dragostea e o femeie [?!!!!!!!] e bine să cunoaşteţi părţile componente ale trupului uman de la Innerbody.

Şoferul din *Mafia* nu le cunoaşte prea bine şi tocmai de aceea nu ştie să fugă cum trebuie.

---

403 Mihai Gâdea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_G%C3%A2dea.
404 Ion Cristoiu: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Cristoiu.
405 Investitorilor la FNI, care au fost păgubiți de către hoții rămași *respectabili*, li se promitea de către Mugur Isărescu, în anul 2000, o despăgubire de 500 miliarde de lei: http://www.zf.ro/prima-pagina/despagubiri-in-cazul-fni-din-imprumuturi-bancare-2998000/.
406 Jocul piramidal financiar *Caritas* a făcut pui în anii următori: http://www.wall-street.ro/articol/Economie/5005/Joc-piramidal-Delphin-pui-de-Caritas.html.
407 Stelian Ogică, vedetă *OTV* din nimic, după ce a i s-a furat un loz câștigător: http://ro.wikipedia.org/wiki/Stelian_Ogic%C4%83.
408 Gheorghe Hagi, fotbalist și antrenor de fotbal român de renume mondial: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gheorghe_Hagi.
409 Andrei Ion Chiliman, om politic român și primar în București: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andrei_Chiliman.
410 Financiar.
411 Volumul 1 la nivel online: http://www.marxists.org/romana/m-e/1867/capitalul-vol1/index.htm.
412 Karl Marx: http://ro.wikipedia.org/wiki/Karl_Marx.

La un moment dat intră prin spatele unui bloc, pistolarii după el, e rănit, viaţa i se scurge, nu ştie pe ce uşă să intre, iarăşi face colţul, pistolarii îl ating, intră pe un gang, trece peste o stradă…şi ajunge la *barul lui Salieri*, care îi ia partea şi îi împuşcă pe cei doi gangsteroi, care fugeau după el.

Însă, dragostea, rămâne… Pentru că *foaie verde de caşmir*, din cauza antonimiei sintagmei formează o discrepanţă majoră între *luxul de amănunte* şi *pierderea de timp*.

Coagularea nivelului retoric al frazei se strânge ca o pungă la nivelul ochiului cerebral al propoziţiei dându-ţi senzaţia de vomă, guturai sau inflexiune cerebrală….

Fără doar şi poate, mojicia contextului nu implică o transliterare a emoţiei ci ea îţi parvine de-a gata, pentru că nu ştii limba română pe care încerci să o construieşti ca pe un tort cu frişcă.

Dragostea de limba română se loveşte de pistolul…lui fortisevăn. Sângele se împrăştie. Acţiunea demarează în forţă, până când linia de plutire a bărcii devine…elicopter.

Şi atunci, când îţi dai seama că verdele contrastează cu caşmirul, pe care ţi-l imaginezi de un roşu aprins, ochii ei te lovesc ca un burghiu direct… în *sensibilităţile tale elective*[413].

*

– Afinităţile mele *discutative*?
– Poate *repetitive*…

*

Textul cu impact e mereu…compact. Multele volume ale *timpului pierdut*[414] se bat cap în cap cu…*secundele inventate*. În *războiul stelelor*[415] nu se bat stelele de fapt…ci *civilizaţiile*.

Florin Piersic[416] scuipă seminţe direct de pe cal[417]. Parcă auzi mereu *în capu-ţi* [adică *în capul tău*...], ca o pedeapsă,

---

413 Aluzie la titlul unei cărți a lui Goethe: *Afinități elective*. Mai multe detalii despre autor: http://ro.wikipedia.org/wiki/Johann_Wolfgang_von_Goethe.

414 Aluzie la romanul, în multe volume, al lui Marcel Proust: *În căutarea timpului pierdut*. În română îl avem, în 6 volume, tipărit de ed. Leda, în 2008: http://www.supercarti.ro/carte/in_cautarea_timpului_pierdut_vol__1_6___editie_integrala.html. Mai multe detalii despre autor: http://ro.wikipedia.org/wiki/Marcel_Proust.

415 Un film fictional, cu multe episoade și cu mare audiență: http://ro.wikipedia.org/wiki/R%C4%83zboiul_stelelor_%28film%29.

416 Mai multe detalii: http://ro.wikipedia.org/wiki/Florin_Piersic.

417 Într-unul dintre filmele sale, în rolul lui *Mărgelatu*: http://ro.wikipedia.org/wiki/Fi%C5%9Fier:Margelatu.jpg.

pistoalele lui Sergiu Nicolaescu[418], mereu acelea, pe când Van Dame[419] mai are muşchi şi la 50 de ani. *Îi are şi îi arată şi la fani, că da, i-am văzut eu pe net*[420].

*

Eu nu mă uit pe net pentru că devin dependent[421], îmi spuse cineva, un domn bine…

Am văzut astăzi o poză unde unul tânăr era înconjurat de alţi trei mai în vârstă, [motivul?!] ca să le povestească unora cartea tânărului…şi astfel, ea să poată fi cumpărată…

E sigur: cărţile nu se mai vând pentru că omul are lehamite de cuvintele lui, darămite de ale altuia… Şi atunci când Florin Piersic scuipa seminţe, făcând astfel o risipă memaipomenită de coji, dorea să spună că *amărăciunea se scuipă…nu mai se spune*.

Adică te uiţi, aşa, la el, cu scârbă…şi e ca şi cum *l-ai scuipa între felinare* [Uuuh, ce expresie grotescă!], adică *în ochi*.

Toată obida[422] ta de om însingurat îţi vine să o scuipi. Nu mai ai chef de cuvinte…ci le scuipi.

*

Finalul e pentru…*Amatorul*[423]. Am folosit linia melodică a acestui scurt-metraj autohton pentru ca să evoc…o stare de spirit.

Un tânăr a dat un anunţ în ziar că pentru 300 de lei se lasă înjurat şi porcăit de oricine. Şi, tot *intelectualul* l-a înjurat pe bani ca să se descarce…

Adică cum, frate, intelectualul se descarcă înjurând, drăcuind ca un disperat?!

*

Atenţionare!

---

[418] În filmele lui Sergiu Nicolaescu, de pe timpul comunismului, toate armele trăgeau la fel. Auzeai cam aceleași lovituri de pistol sau de tun. Mai multe date despre autor: http://ro.wikipedia.org/wiki/Sergiu_Nicolaescu.

[419] O scriere după auz, ironică, a numelui lui Jean-Claude Van Damme: http://www.imdb.com/name/nm0000241/.

[420] Cu referire la fotografia de aici: http://www.vedeta.ro/img_1/jean_claude_van_damme.jpg.

[421] O ironizare a fobiei prostești a multora de spațiul online, de parcă devii dependent fără să vrei.

[422] Durerea și mânia ta dreaptă.

[423] Un scurt metraj românesc. Aici aveți partea 1: http://www.youtube.com/watch?v=_UOx6cNtOxg și aici partea a doua: http://www.youtube.com/watch?v=GLDCPulleM8.

Acest articol nu este pentru cei care nu înţeleg şi nu acceptă…că *porcăria asta de scriitură* e …*artă*!

Iar arta este exprimarea omului, da, a omului, în diverse contexte şi a diverse sentimente, da, ale…omului…

Fortisevăn e şi el om, chiar dacă e *fictiv*…Dacă poţi vorbi despre el la timpul prezent…atunci înţelesul lui, al acestui *fictiv om*, făcut *real om* măcar pentru o discuţie…îţi spune ceva.

Lătrarea ca aflare în treabă şi despre alte subtilităţi[424]

Dumitru Panaitescu[425], alias *Perpessicius*[426] (pseudonim literar folosit de către autor începând cu anul 1915) redă în *Eminesciana 1* un fragment dintr-o scrisoare a lui Vasile Alecsandri[427], în care acesta mărturisea cum se comportă faţă de cei care îl calomniau:

„la insinuările malicioase sau calomniatoare ce se ating de la persoana mea, am obicei a răspunde prin dispreţ, nesimţind nici măcar curiozitatea de a cunoaşte mutra sau chiar numele calomniatorului. *Latre în toată voia cui place să latre*, că nu-l onorez nici cu un ţibă haită”[428].

Textul are greşeli răsunătoare…Literaţii şi manuscrisele cărţilor pe care noi le considerăm geniale au multe erori de exprimare şi de scriere…Pentru că nu erau atenţi la lucrurile mici…ci fugeau după înţelesuri, după precizări, după idei.

Alecsandri, deci, nu era interesat de mutra, de faţa calomniatorilor săi, ci lăsa pe fiecare să latre…pe limba lui.

---

[424] Fotografia, cu câinele cu ochi și gură de om, am preluat-o de pe blogul lui Cătălin Cornelius Popi: http://mrdignity.wordpress.com/, devenit apoi: http://mrdignity.com/ și exprimă, la modul iconic, lătrarea altora.

[425] Articol din 9 iunie 2008.

[426] Mai multe detalii aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Perpessicius.

[427] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vasile_Alecsandri.

[428] Perpessicius, *Studii eminesciene*, ediție îngrijită, prefațată, cu note editoriale și tabel cronologic de Ileana Ene, Ed. Muzeul Literaturii Române, Bucureşti, 2001, p. 35.

Însă *dispreţul* nu e o marcă creştină…La noi, marcă ortodoxă, *înregistrată*[429], adică aspect constitutiv al omului duhovnicesc este…*iertarea*. Noi ne rugăm pentru cei care ne latră[430], uneori asurzindu-ne de urechi…

***

Sinonime verbale pentru *a lătra*: a hămăi, a bate (regionalism), a blehăi (în Banat), a puidăi (în Moldova), a zăpăi.

A lătra vine de la latinescul *latrare*, infinitivul de la latro, latrare, latravi, latratus.

Câinele latră…Însă când vine vorba de sensul figurat al *lătrării*, în cazul omului, avem pe cineva care vorbeşte într-una sau calomniază mereu, peste tot, pe altcinva sau pe mai mulţi; care îşi bate gura cu păcate, cu vorbe necugetate.

Şi astfel poţi *să latri şi tu la lună*, în loc *să…pui osul la treabă*. Sau eşti *lătrău*, adică un om vândut altuia / altora, care acţionezi la ordin.

Dacă îi spui câinelui să latre sau să muşte pe cineva şi câinele e ascultător, atunci se execută. Aşa stă treaba şi cu cel care e…*lătrău*: acţionează la comandă!

***

Cosmin Popan[431] şi-a dat seama cum latră câinele de pază al democraţiei, şi că el e mai blond şi dă din coadă mai abitir pe internet…decât la chioşcul de ziare.

Însă cum gândeşte el problema îl arată a fi din stirpea jurnaliştilor de online, adică un blogăr de-al nostru…şi nu ziarist cu pixul. Avem dovada, negru pe alb, că şi-a însuşit din zona noastră[432], cum stă treaba cu interactivitatea:

„De fiecare dată când încep să fac documentarea pentru un articol, trebuie să fac, de ceva vreme, un calcul mental: ce şi cât din cantitatea finală de informaţie va intra pe tipar şi cât va lua exclusiv drumul ediţiei electronice.

---

[429] Aluzie la emisiunea lui Andi Moisescu de pe PRO TV: *Marcă înregistrată*. Mai multe detalii despre sine: http://www.protv.ro/vedete/andi-moisescu/.
[430] Ne calomniază.
[431] Articolele sale din *Cotidianul*: http://www.cotidianul.ro/autori/cosmin_popan-151.html.
[432] A creatorilor de online.

<Ai interviu? Ia, pe lângă fotograf, şi o cameră de filmat pentru câteva minute de înregistrare de pus pe site!> <Faci un interviu prin telefon? Neapărat dă drumul şi unui reportofon>.

Nu doar pentru a te apăra în cazul în care intervievatul retractează zisele, ci şi pentru a-i pune vorbele pe online.

<E o exclusivitate pe care ai aflat-o? Fuga şi scrie să apară şi numai fraza *X şi-a dat demisia* înainte ca informaţia să fie deja lansată de televiziuni, agenţii şi site-uri de ştiri>".

Aceasta e o mentalitate nouă, a celui învăţat cu tehnologia de ultimă oră. Trebuie să ştii cum, cât, unde şi ce vrei să faci cu informaţia, imaginea şi sunetul pe care le ai, pentru ca să depui o mărturie despre un eveniment.

Însă ce spune Cătălin Tolontan[433] e de domeniul…inactualului.

El crede că: „Internetul va duce «jurnalismul popular» la o extremă a vastităţii, unde acesta nu se va putea întreţine singur. Şi atunci se va reveni, încet, încet, către *jurnalismul profesionist*. Pentru că, în materie de informaţie, cuvântul-cheie al oamenilor moderni nu este «mult», ci «relevant»".

Dimpotrivă, noi credem că diversificarea jurnalismului online va atinge cote şi mai mari pe viitor şi că nu ne vom mai întoarce niciodată la formatele *tipizate* de ştiri şi reportaje, care încă mai se poartă în mass-media actuală.

Cred că jurnalismul care s-a făcut până acum a devenit deja *istorie* pentru oamenii atenţi, pentru cei care se adaptează din mers…şi va deveni *istorie* în mod inevitabil.

Trebuie să mergem în viitorul comunicării şi nu să tânjim, în mod nostalgic, spre formele stereotipe cu care suntem învăţaţi.

Trebuie să ştim să fim pregătiţi pentru a comunica nu numai în diverse forme ci şi în diverse coduri şi în diverse limbi, să comunicăm la nivel de culturi, religii, civilizaţii.

***

Lătratul

de Mahmoud Djamal

mă latră câinii
răsare soarele
mă latră câinii

433 Aici găsiți blogul său: http://www.tolo.ro/.

apune soarele
mă latră câinii
e miezul nopţii
mă latră câinii
nouri pe cer
mă latră câinii
vuiet de vânt
mă latră câinii
miroase a ploi
mă latră câinii
se înalţă copacii
mă latră câinii
mă înfig în pământ
mă înfig în pământ
mă latră câinii
mă latră
mă latră
mă latră câinii.

***

Ce spune Scriptura Sfântă despre…*lătrat* şi *câini* [ed. BOR 1988]?

Ieş. 11:7: Iar la toţi fiii lui Israel *nici câine nu va lătra*, nici la om, nici la dobitoc, ca să cunoaşteţi ce deosebire face Domnul între Egipteni şi Israeliţi.

Ieş. 22:31: Să-Mi fiţi popor sfânt; să nu mâncaţi carnea dobitocului sfâşiat de fiară în câmp, ci *s-o aruncaţi la câini*!.

Deut. 23:18: Câştigul de la desfrânată şi *preţul de pe câine* să nu-l duci în casa Domnului Dumnezeului tău pentru împlinirea oricărei făgăduinţe, căci şi unul şi altul sunt urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.

Jud. 7:5: Şi a dus el poporul la apă, iar Domnul a zis către Ghedeon: „Cine va limpăi apa cu limba din pumni, *cum limpăie câinele*, pe acela să-l pui deoparte; de asemenea să pui deoparte şi pe toţi aceia care-şi vor pleca genunchii şi vor bea apă”.

*

1 Reg. 17:43: A zis filisteanul către David: “Ce vii asupra mea cu toiag şi cu pietre? Au doară *eu sunt câine*?” Iar David a

răspuns: „Nu, ci mai rău decât un câine”. Şi a blestemat filisteanul pe David în numele dumnezeilor săi.

1 Reg. 24:15: Asupra cui a ieşit regele lui Israel? După cine alergi tu? După *un câine mort*, după un purice.

2 Reg. 3**:**8: Abner însă, mâniindu-se straşnic de vorbele lui Işboşet, a zis: Au doară *eu sunt cap de câine*? Eu, împotriva casei lui Iuda, am arătat acum milă casei lui Saul, tatăl tău, fraţilor lui şi prietenilor lui, şi nu te-am dat în mâinile lui David; iar tu îmi găseşti acum vină pentru o femeie?

2 Reg. 9**:**8: Atunci s-a închinat Mefiboşet şl a zis: „Ce este robul tău, de ai căutat tu la *un asemenea câine mort*, cum sunt eu?”[434].

*

2 Reg. 16:9: „Pentru ce acest *câine leşinat* blesteamă pe domnul meu, rege?, a zis Abişai, fiul Ţeruiei. Mă duc să-i iau capul”.

3 Reg. 12**:**24: …Căci aşa zice Domnul: Iată, Eu voi pierde din ai lui Ieroboam pe tot sufletul de parte bărbătească. Cine va muri din ai lui Ieroboam în cetate, pe acela *îl vor linge câinii…*

3 Reg. 21**:**19: Şi spune-i: Aşa grăieşte Domnul: Ai ucis şi vrei încă să intri în moştenire? Şi să-i mai spui: Aşa zice Domnul: În locul unde au lins câinii sângele lui Nabot, *acolo vor linge câinii şi sângele tău*!”

4 Reg. 8**:**13: A zis Hazael: „*Robul tău este câine* ca să facă asemenea lucru necugetat?” Şi Elisei a zis: “Domnul mi-a arătat în tine pe regele Siriei”.

Ps. 21**:**17: Că *m-au înconjurat câini mulţi*, adunarea celor vicleni m-a împresurat.

Ps. 21**:**22: Izbăveşte de sabie sufletul meu şi din gheara câinelui[435] viaţa mea.

Ps. 58**:**7: Întoarce-se-vor spre seară şi *vor flămânzi ca un câine* şi vor înconjura cetatea[436].

Pilde 26:11**:** *Ca un câine care se întoarce unde a vărsat*, aşa este omul nebun care se întoarce la nebunia lui[437].

---

[434] Adică: eu sunt un câine mort, un mare păcătos...

[435] Câinele de aici e duşmanul, vrăjmaşul diavol...cel care ne latră, care ne toacă la nervi tot timpul...

[436] Tot despre demoni e vorba...Despre ăia care se întorc cu putere, când vrem să ne refacem viaţa prin pocăinţă sau care ne atacă spre sfârşitul vieţii...pentru ca să ne fure toată agoniseala vieţii duhovniceşti.

[437] Cel care se întoarce la păcate / patimi de care se vindecase...

*

Pilde 26:17: Ca cel ce prinde *un câine de urechi*, aşa este cel ce se vâră într-o ceartă în care nu este amestecat[438].

Eccl. 9:4: Oare cine va rămâne în viaţă? Pentru toţi cei vii este o nădejde, căci *un câine viu este mai de preţ decât un câine mort*[439].

*

Isaia 56:11: Aceştia sunt *câini hrăpăreţi care nu se mai satură*; sunt păstorii care nu pricep nimic. Toţi umblă în căile lor şi se silesc pentru câştigul lor.

Isaia 66:3: Cel ce junghie un bou şi în acelaşi timp omoară un om, cel ce jertfeşte o oaie şi în acelaşi timp *rupe gâtul unui câine*, cel ce aduce prinos şi în acelaşi timp aduce sânge de porc, cel ce aduce jertfă de tămâie şi în acelaşi timp se închină la idoli, – toţi aceştia şi-au ales căi nelegiuite şi în urâciunile lor trăieşte sufletul lor[440].

Tob. 5:17: Şi aşa s-au înţeles. Atunci tatăl a zis către Tobie: „Fii gata de drum şi plecaţi cu bine". Şi fiul său a pregătit cele pentru drum, iar tatăl i-a mai zis: „Du-te cu omul acesta şi Dumnezeu, Cel care locuieşte în ceruri, va îndrepta calea voastră şi îngerul Lui va merge împreună cu voi!". Şi amândoi au ieşit să plece şi s-a dus cu ei *şi câinele tânărului*.

*

Tob. 11:4. Ia cu tine fierea peştelui". Şi au mers ei *şi după ei venea câinele*.

Iudit 11:19. Şi te voi călăuzi prin mijlocul Iudeii, până în faţa Ierusalimului. Voi face să te aşezi în mijlocul frumos al cetăţii. Atunci îi vei duce ca pe oile care nu au păstor. şi *nici un câine nu va mârâi* înaintea ta. Asemenea lucruri mi s-au descoperit şi mi s-au vestit, şi am fost trimisă să ţi le dau de ştire!"

Sirah 13:21. Ce pace are leoaica *cu câinele*? Şi ce pace are cel bogat cu cel sărac?

*

[438] Cel care se amestecă într-o ceartă o amplifică...după cum chelălăie şi mai tare câinele dacă îl iei de ciuf (am auzit şi: *ciulf*), adică de păr.
[439] Un păcătos viu e mai bun decât unul mort...Pentru cel viu mai există îndreptare...dacă vrea...
[440] Păcatul mic e...mare.

Matei 7:6: *Nu daţi cele sfinte câinilor*, nici nu aruncaţi mărgăritarele voastre înaintea porcilor[441], ca nu cumva să le calce în picioare şi, întorcându-se, să vă sfâşie pe voi.

Matei 15:27: Dar ea a zis: Da, Doamne, dar *şi câinii*[442] *mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor* lor.

Filip. 3:2: *Păziţi-vă de câini!* Păziţi-vă de lucrătorii cei răi![443] Păziţi-vă de tăierea împrejur.

II. Petr. 2:22: Cu ei s-a întâmplat adevărul din zicală: *Câinele se întoarce la vărsătura lui* şi porcul scăldat la noroiul mocirlei lui.

Apoc. 22:15: *Afară câinii*[444] şi vrăjitorii şi desfrânaţii şi ucigaşii şi închinătorii de idoli şi toţi cei ce lucrează şi iubesc minciuna!

Însă, cu toate acestea, nu trebuie să transformăm Scriptura într-o expresie a propriilor noastre dorinţe de răzbunare.

Una e ceea ce spune Scriptura – şi are multiple semnificaţii – şi alta e ceea ce ne spune avântul nostru[445] pentru a denigra şi a osândi pe toţi cei care nu gândesc precum noi.

***

Cântec

de Nichita Stănescu

…„Tristeţea mea aude nenăscuţii câini
pe nenăscuţii oameni cum îi latră”[446]…

Aud cum îi va lătra pe viitori oameni…viitori câini, pentru că în tristeţea mea simt cum mă latră pe mine actualii câini…

Mă doare că mă latră actualii câini, cum mă doare că îi va lătra nenăscuţii câini pe nenăscuţii oameni de mâine.

---

[441] Celor necuraţi, eretici, celor care fac comerţ cu sfinţeniile Domnului...

[442] Şi păcătoşii, Doamne, cei desconsideraţi...aşteaptă hrana harului şi a iertării Tale!...

[443] Păziţi-vă de demoni, de păgâni, de eretici, de tot omul din Biserică, care umblă cu neorânduială...pentru că vă strică obiceiurile bune!

[444] Afară cu cei care sunt întinaţi cu erezia, care rup cu răutate din trupul Bisericii...după cum sfâşie câinii din trupul animalului rănit, căzut la pământ...

[445] Zelul nostru înfumurat, fără prea multă chibzuinţă şi smerenie.

[446] Nichita Stănescu, *Ordinea cuvintelor*, versuri (1957-1983), cu un cuvânt înainte de Nichita Stănescu, prefaţă, cronologie şi ediţie îngrijită de Alexandru Condreescu cu acordul autorului, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1985, p. 153.

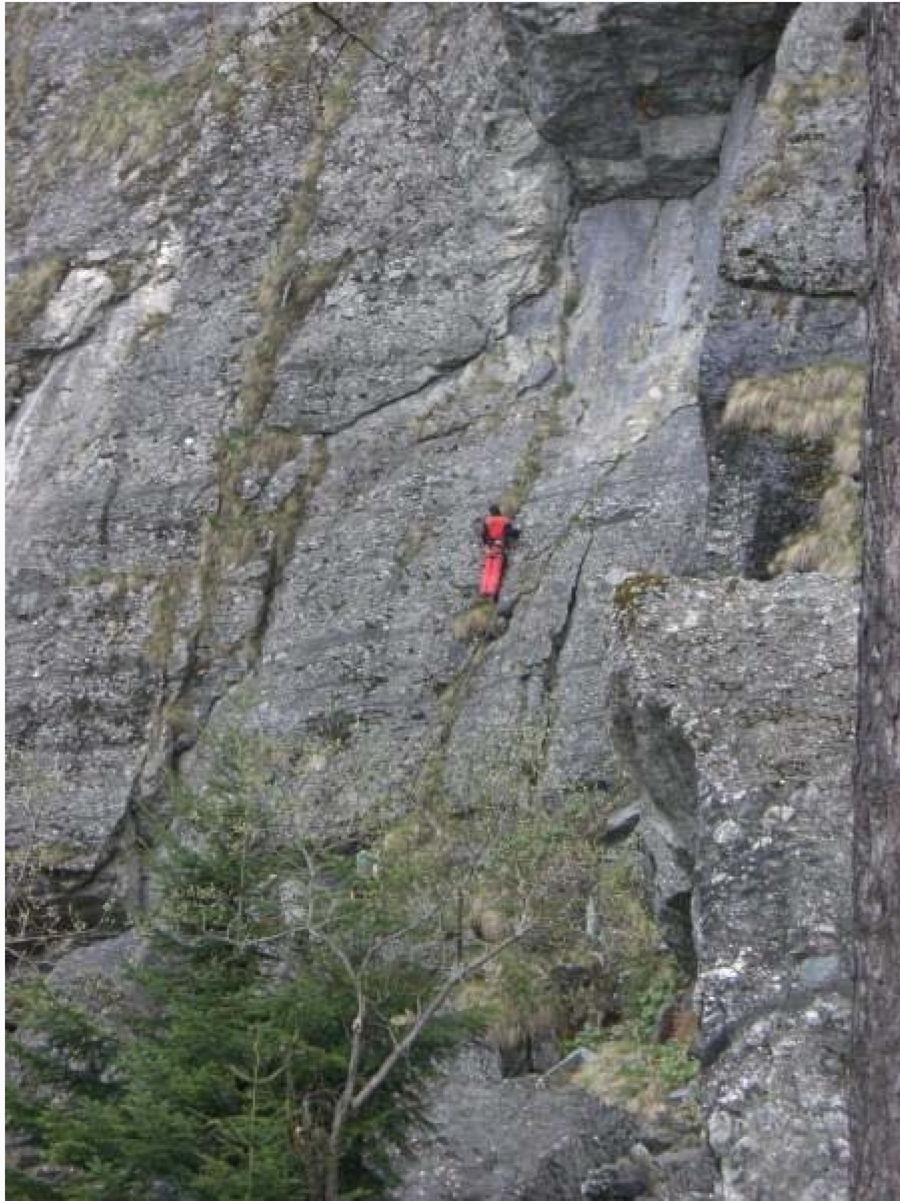
***

Acest articol nu e o parabolă! Ci e o descriere…a ceea ce este *aflarea în treabă* cu folos. Există o aflare în treabă *fără folos* şi una *cu folos*.

Poţi să te afli în treabă, adică să cercetezi şi lucruri care par că nu au niciun folos…şi să te pomeneşti cu mult folos.

Asta se numeşte să vrei să te umplii de erudiţie. De erudiţie te umplii când nu mai latri la lună, când nu mai tai frunză la câini…ci când te decizi să cauţi lucruri, care să te folosească.

Era ceva insuportabil de frumos

Cocorii nu erau
o lehamite[447].

Tot ce trecea *printre* noi
sau *prin* noi se numea *timp*,
un timp interesant
de povestit la nepoţi.

Cocorii nu erau
metafore.

[447] Un poem din 8 iulie 2008.

Ceea ce ne spuneam
nu erau amăgiri.

Amăgirile nu rămân
suspendate în inimă.

Amăgirile trec ca nişte
insecte călătoare,
care îşi fac simţită
prezenţa numai
tangenţial.

Frumosul dintre noi
era insuportabil.

Poate că tocmai de aceea
l-am lăsat să plece.

Cei care nu au iubiri mari
pot să vorbească
despre dragoste…
pentru că este ieftin.

Marile iubiri dor…
chiar şi neprezentate
în cuvinte.

Cred că am lăsat
o insuportabilă
dragoste să se răcească.

Cred că am fost
doi ipocriţi.

Tu ai vrut
să îmi spui că
frumosul trebuie
să fie şi mai frumos.

Eu am vrut
să îţi spun
că acest insuportabil
frumos

deja mă ameţeşte.

Şi a câştigat…
uitarea.

Aripa gândului

Dacă mă tai în gândul tău…
cine ştie?[448]

Dacă gândul tău nici nu apare
şi nici nu dispare…
cine ştie?

Pentru că tu taci ca o muscă…
cine să mai vorbească
limba română pe multiple voci?

---

448 Un poem din 20 august 2008.

Măi, limba română nu se tace,
ci se vorbeşte!

Ea e de vorbit şi de iubit,
de explicit,
de desfrunzit,
de împădurit.

Că de aia nu mai plouă cu gânduri…
pentru că aţi despădurit
semnificaţiile limbii române!

Nu mai plouă nici cu ouă,
nici cu dolari, nici cu
genii,
ci plouă numai cu insolenţă,
cu demenţă, cu persistenţă.

Alo, aici un vorbitor
de limbă română!…

Caut un alt vorbitor de
limbă română,
care să nu spună vreodată,
adică *niciodată*,
că i s-au terminat cuvintele
şi nu mai
ştie ce să spună.

Cum, *fratele meu*,
nu mai ai ce să spui?!!!

Spune şi tu despre cuci,
melci, hard discuri,
teoreme, excavaţii, pronosticuri…

Spune şi tu ceva,
nu mai sta ca statuia lui Lenin[449]
pe care au dărâmat-o ăştia!

Zi, mă, ceva,

---

[449] Vladimir Ilici Lenin, care avea o statuie şi la Bucureşti şi a fost demolată după revoluţia din decembrie 1989: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vladimir_Ilici_Lenin.

n-auzi?!!!

…Într-un târziu
îşi scoase şuruburile muzicii
din urechi, şi
mă întrebă:
– …*Ai zis ceva*?!….
– *Nu!*...
Dormi mai departe!

Auzi, măi, Gică[450],
tu stai aici,
lângă mine,
că o să discutăm
precum surzii.

Eu o să vorbesc
şi tu o să taci.

Pentru că,
dacă încerci tu să vorbeşti
începi să aberezi,
din aberaţie dai
în somaţie şi din
tabla înmulţirii dai în colţ
cu mecdonalţu
şi acolo nu ştii intrarea.

Da, măi, Gică,
Gicuţă, Gicuţel,
tu eşti creştin-otodox
sadea.

---

[450] Un poem din 23 august 2008.

Tu nu vorbeşti cu nimeni
pentru că eşti creştin-ortodox[451],
fratele meu,
şi, la o adică,
nu mai vorbeşti nici cu mine
la ananghie[452].

Pentru că tu aşa eşti:
eşti *un om bun*.
Şi eşti atât de *bun* uneori,
măi, Gică,
încât nu mai ştii să ai bun simţ.

Ce e *bunul simţ*?!…
Un fel de prostie, Gică,
ceva perimat…

Cu bunul simţ nu treci marea,
da, nu o treci…
Cu bunul simţ stai pă bară[453].

Dar cum tu ştii să te impui,
să te bagi în faţă,
să îţi faci loc cu coatele şi
eşti *cel mai deştept*,
nu poţi, Gicuş, tată, să înţelegi
că smerenia nu e o vorbă,
cum bunul simţ nu e o libarcă.

Da, vara e ca
monologul: tu taci…
iar ea te arde cu
soarele în cap!

Te prăjeşti pe maţe de foame,
somnul nu te mai ia,
pe unii nu îi mai ia nici moartea,
iar pe alţii îi apucă dorul de viaţă,

---

[451] Ironizarea atitudinii bădărane, inimaginabile și inacceptabile, la care se pretează unii ortodocși români în secolul al XXI-lea.
[452] Când voi fi discreditat de unul sau altul sau când voi avea alte probleme personale.
[453] Ești marginalizat social.

da, Gicuş, dorul de viaţă,
când încă viaţa nu-i mai suportă.

Da' nu vorbeam de tine,
dragul meu!

Tu eşti *un om bun*,
eşti *un intelectual*,
un om din popor, eşti un om bun….

Viaţa ta e ca fulgul de nea:
te uiţi prin ea ca prin maţele
peştelui de acvariu[454].

Tu eşti un om simplu.
Te-ai ridicat de jos, Gică,
da, te-ai ridicat de jos,
pentru că ai ştiut unde să pupi[455]…

Da, de jos te-ai ridicat…
Nu ai prea dat pe la cursuri…
Știm, da, ştim asta…

Inteligenţa ta bună…
dar submedie[456] ţi-a
agonisit întotdeauna un loc la…
umbră[457].

Ţi-a plăcut umbra[458]…
O, da, cât de mult îţi place
ţie la umbră!

Mereu te încotoşmănezi[459]
cu umbra diplomei
luată în fugă, în viteză,
apoi cu pilele pe care le ai…

---

[454] Viața ta nu are nicio consistență valorică.
[455] Te-ai ridicat de jos prin...slugărnicie și ipocrizie și nu prin merite personale.
[456] Submediocră.
[457] O poziție socială...pe care nu o meriți în ruptul capului.
[458] Viața tihnită...dar câștigată prin parvenire.
[459] Te îmbraci, te înfofolezi cu prestanța pe care ți-o aduc diplomele tale, dar în viața ta nu probezi că ai o cunoaștere pe măsura...diplomelor și a posturilor tale de conducere.

Da, am zis, bine, cu…pilele,
cu proptelele tale.

Căci ştii cum zice Psalmistul:
unii se laudă cu caii lor,
alţii cu căruţele lor…
dar sfârşitul tuturora,
Gică, al tuturora
e moartea.

Unii zic că vine cu coasa…
Însă la unii moartea
e *plină de măreţie*,
de bucurie[460]…

O, Gică, tu cum crezi,
Gicuş, tată, că o să mori?!…

O să mai mori şi tu…vreodată?
Că moartea vine…Gicuş,
vine repede.

Tu te faci că te piteşti,
că te mai scârmi în nas,
că *mai lasă-mă să mai iau*
o bursă de studii pe undeva…

Dar, nu, fratele meu,
moartea e întotdeauna scadentă…
şi te pune…bine.

Şi, când tu credeai
că ai câştigat totul,
Gicuş, totul,
atunci vine moartea
şi te face una cu praful,
Gică,
şi se alege praful de
coarnele tale…
părut *ortodoxe*,
de coarnele tale
de cerb carpatin.

---

[460] Adormirea Sfinților Săi.

Şi atunci, şi eu, şi tu,
stăm ca pupezele, tăcem,
că nu suntem
mai breji.

Că moartea ne vede
pe toţi la fel, numai că noi
o resimţim diferit.

Însă, da, vara…
şi eu vorbesc cu tine Gică, cu tine,
confratele şi prietenul meu,
de se dramează[461] viaţa noastră.

Da, mă, se umple
de dramă viaţa noastră!

Auzi Gică,
fratele meu,
monologul nu e tot una
cu dialogul.

Monologul e când
vorbeşti cu surzii.

Şi, cum ţi-am mai
spus de multe ori,
cred că ne e teamă
să *părem proşti*…
şi *ne arătăm* că
suntem proşti[462].

De ce aşa?!…
Pentru că atunci
când nu spicuieşti[463] nimic,
când stai ca mortul
şi viaţa e vie,
se zice că eşti prost

---

[461] Se umple de durere.

[462] Ne e teamă să nu părem proști și de aia nu comunicăm și, în necomunicarea noastră, ne dovedim şi ne trăim, din plin, prostia, lipsa de experiență, lipsa de sens a vieții noastre.

[463] O românizare a verbului *to speak* (eng.) = a vorbi.

când nu o vorbeşti.

Cum, mă, cu cine
să vorbeşti?!

Păi suntem miliarde
de oameni
pe lumea asta şi
tu nu ai cu cine vorbi?!!!!!…

Vorbeşte şi tu cu mine…
că eu vorbesc singur cu tine,
pentru că atunci când vorbeşti tu,
Gică, Gică,
numai dracii invidiei vorbesc prin tine.

Că tu nu ştii să vorbeşti
decât despre alţii[464].

Că d-aia ţi-am pus la gură
un plastic
[asta e *metaforă*, dragi cititori!]
şi vorbesc numai eu despre tine,
pentru că tu spui numai tâmpenii.

Da, tâmpenii!
Şi acum, când tu taci,
putem să auzim
cum zboară muştele
pe lângă noi,
cum ne zbor clipele, Gică,
şi nu le auzim,
cum ne zbor creierii,
de tocsuni[465] ce sunt,
cum ne zbor clipele,
Gică, vai de mama noastră,
Gică!

Da,
ascultă ce frumos se tace!

---

464 Nu ştii decât să vorbeşti...de rău despre alţii.
465 Duhnoşi, răi, plini de un orgoliu prostesc.

Învaţă şi tu Gică să taci,
că teolog eşti destul[466]!

Nu îţi place, mă?!…

Aşa, dă din cap şi tu,
zii *da*, ca să audă tot poporul…

Nu vrei să zici *da*?!!!!

Ştiam eu…
Tu eşti neam prost şi când taci
şi când vorbeşti.

De, mă, Gică, *vara nu-i ca iarna*[467],
căldura nu e ca nocturna,
prostia nu e precum comuniunea,
totul e altfel, Gică,
complex…

Ce să-ţi mai spun?!

Tu taci şi
când monologhez.

Taci, mă, Gică,
taci ca o buhuhaie[468],
ca un bidon,
ca un ics[469]?!

Atunci să taci,
invenţie ce eşti,
să taci…
sau o să tac eu
şi o să-ţi ascult monologurile
în continuare…
până mă va apuca…înserarea.

Te las, Gicuş, tată!

---

[466] Mai taci, mai smerește-te și tu...că de teolog te dai toată ziua și vorbești despre orice...fără să te pregătești deloc!
[467] Celebra zicere semidoctă a președintelui Traian Băsescu.
[468] Ca o bufniță, ca o pasăre a nopții.
[469] Aceeași pronunție defectuoasă a lui X, folosită și anterior.

Na, îţi dau drumul
la gura ta imaginară,
ca să sporovăi[470] vrute
şi nevrute despre alţii
dar nimic despre tine.

Vorbeşte şi tu ceva!

Na!

Vorbeşte!

[470] Să vorbești mult și prost, să trăncăni ca o moară stricată.

Nu poţi să taci, când toate[471] sunt aşa frumoase…

Violeta Neamţu este autoarea acestei minunate, uluitoare fotografii.

*****

[471] Când toate lucrurile lui Dumnezeu, tot ceea ce a făcut El, sunt aşa de frumoase.

Nu poţi să taci
de-atâta frumuseţe[472]…
Nu poţi să taci
de-atâta sens…

Ţi se scurg cuvintele,
gândurile…
când contempli măreţia
unui albastru fără margini,
când vezi câtă măreţie
este într-o lacrimă de rouă,
când vezi câtă măreţie
este într-un surâs bun,
binecuvântat…

O, nu poţi să taci!

Trebuie să-i mulţumeşti
celui care zâmbeşte frumos.

Trebuie să mulţumeşti
scaunului, mesei,
somnului care
te apucă bucuros,
palmelor care îţi şterg
transpiraţia frunţii,
celor care vin şi te
bineînmiresmează
cu cuvintele lor…

Lecţia mulţumirii
o înveţi împreună
cu oamenii.
Da, împreună
cu oamenii…

Unii zic că iubind oamenii
înveţi să fii perfid, crud,
pentru că bucuria
pentru ei e rănită…
de prea multă cruzime.

[472] Un poem din 25 august 2008.

Cruzimea,
ca nişte colţi de rechin,
te sfâşie…
Sonorul dat la maximum
al nesimţirii, o, da, te sfâşie,
îţi zdrobeşte inima…

Dar dacă crezi că prea multa
sensibilitate şi măreţia de cuget…
sunt nişte *greşeli* ce trebuie
scoase din caracterul tău
nu faci decât să te tulburi
ca apa unei fântâni,
a unei fântâni adânci,
unde se prefigura,
până mai ieri, cerul…

Da, prea frumoase…
Sunt prea frumoase
lucrurile lui Dumnezeu când
şi tu te umpli de frumuseţe.

Pentru că nu poţi
vedea frumuseţea
decât din mijlocul frumuseţii
şi nu poţi sorbi nectarul acesta,
al fericirii dumnezeieşti,
decât dacă ierţi bocancii barbariei
ce îţi tot dau şuturi…

Eu cred în iertare,
chiar dacă puţini mă iartă.

Cred în iertarea care
mă face un fulg de nea.

Cred în iertarea
care mă umple de lumină
şi lacrimi.

Da, dragii mei,
cred în bucuria pe care o
împarţi precum pâinea

şi,
din care,
tot dând,
ai şi mai multă!

De ce cred?!
De ce tot…cred?!!!

Pentru că Dumnezeu
m-a tot hrănit cu ea,
cu această bucurie,
în mijlocul unei nefericiri lucii,
a undelor de murdărie de pe geam,
a undelor de uitare şi părăsire…

M-am tot întrebat şi
m-am tot minunat.

M-am tot minunat, cred că da,
m-am tot minunat,
de frumuseţile lui Dumnezeu
care nu se mai termină,
care sunt o învăluire
continuă de încântare!

Şi m-am tot rugat să fiu ucenicul
acestei clipe a bucuriei.

Să învăţ bucuria,
pas cu pas,
să îi netezesc
lacrimile pas cu pas.

Ştiaţi că lacrimile bucuriei,
lacrimile dulci…sunt dincolo
de sarea lacrimilor?

Ştiaţi că multa
bucurie se naşte
tocmai din regret suferit
cu rugăciune iertătoare?

O, nu vreau să tac,

Dumnezeul meu!

Tu ştii că nu pot să tac
şi să nu spun
frumuseţea minunilor
Tale cele prea răpitoare.

Pentru că totul e
atât de frumos…
încât se opreşte gândul.

Pentru că totul
e atât de senin…
încât serenitatea
devine tăcere.

Pentru că totul e atât de viu,
Dumnezeul meu,
o, Dumnezeul meu,
încât, până nici fericirea
nu mai are termeni
de comparaţie!

O, Sfânt Duh…

Blow the old man
down, Wind[473],
Când suflă Vântul
peste omul cel vechi,
căzut,
sky-swimming toward
the sea
atunci el înnoată prin cer
către nemărginire,
into the ocean of holiness
într-un ocean imens
al sfinţeniei,
where he suffers a
sea-change
unde el se schimbă aidoma
prefacerilor mării,
into something rich and strange
în ceva frumos şi străin
în acelaşi timp:
a new man born anew,

---

[473] O traducere din data de 29 august 2008.

god by grace.
într-un om nou,
într-unul renăscut,
într-un dumnezeu prin har.

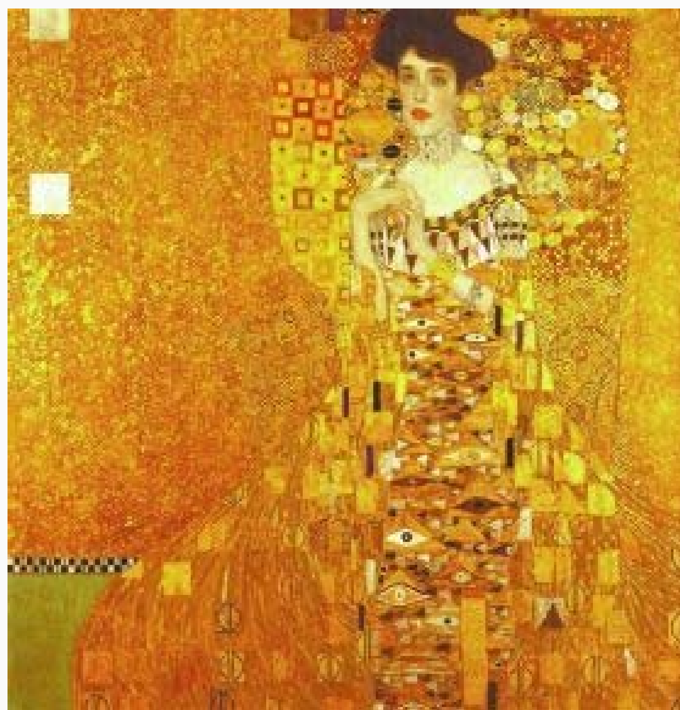
Gust away, Storm of God
and send
O izbucnire venită de sus,
din cer, este Vijelia lui Dumnezeu
şi ea e trimisă
flying my clouds of filthy earth
ca să spulbere norii mei de pământ
urâţit, murdar…
laying bare the bedrock
of my soul
ca apoi să se aşeze peste
sufletul meu sterp ca piatra,
naked stone of hardened heart
peste piatra goală a
inimii mele împietrite…
and let the Sun shine
…şi astfel să văd cum
străluceşte Soarele
and let the rain fall
şi cum cade ploaia harului
and let your wind blow
şi cum adierea Ta
and wear it down.
mă rocoreşte pe mine
cel văzut.

Rage on, Spirit flood
Vin-o peste mine,
o, Duhule, Care izvorăşti
apa harului!
Flash and pound and roar
Luminează-mă şi zdrobeşte-mă
şi trezeşte-mă cu vuietul Tău!
Crumble dissolve wash away
Sfărâmă-mă, descleiază-mă,
spală-mi murdăria,

arunc-o de la mine,
this care-worn tired shack
de la acest om ros de griji,
obosit şi înlănţuit în patimi,
tabernacle of selfish hues
din mine, care sunt locaş
al părerii de sine!…
that my heart may spring up
Ca astfel, inima mea,
să poată în sfârşit
să revină la viaţă,
alive in the
sunlight of God
şi să trăiască în lumina
prea mare a lui Dumnezeu.

Kevin P. Edgecomb
and
Father Dorin Octavian Picioruș

O, tu, cel care ai obrazul lat ca termopanul!

Mă doare că nu te doare,
camion umplut cu cuvinte![474]

Mă doare – ce mai e *încă* credibil?!… –
că în loc să îţi vezi nailonul din urechi,
crezi că orice floare e cactus.

Mă doare, mă dor,
mă stresează cuvintele tale,
postmodernule,
barbarule,
infatuatule,
care dormitezi în gânduri,
care umbli numai
cu femei goale în sinapse
şi cu dorul de bani.

O, ce ţi-aş da un
dor de mântuire,
călăule de inimi!

[474] Un poem din data de 24 septembrie 2008.

Ce ţi-aş da şi
ţie să simţi fiecare
picătură de rouă ca pe
o minune,
pentru că e o minune…

Însă de tine nu se
lipeşte bunul simţ.

De tine nu se lipesc,
nesimţitule,
nici dorurile,
nici visele,
nici idealurile,
şi viaţa ta e ca o scamă
dusă de vânt
într-o lume, care
nu mai are nico umbră de
duioşie.

Te văd mergând în metrou
cu căştile în urechi şi
ţi se pare că eşti
inventatorul muzicii.
Nu, tu eşti inventatorul
indiferenţei de-a fi!

Te văd jigodindu-te[475]
în timp
ce mănânci seminţe şi
tragi ţigare
după ţigare în tine,
precum uliul vânează
iepuri de câmp.

Te văd, dromaderule
de nimicuri[476]!

Ai în spate două,
trei cocoaşe,
în care îţi pui urdorile

[475] Te porți ca o jigodie, ca un nesimțit, ca un bădăran.
[476] Care porți în spatele tău, care ai în trecutul tău numai...fapte de nimic.

tale de copil neînţărcat[477],
urdorile tale de instinctual,
urdorile tale de fără-folos.

O, da, obraz de termopan,
lat cât uşa primăriei capitalei[478],
despre tine vorbesc
şi de tine mă doare,
poate,
zici tu,
de prost sau de…*degeaba*.

Dar dacă ţie nu îţi pasă de tine,
la ce te-ar enerva faptul ca
pe mine să mă
intereseze de tine?

Chiar dacă pare aiurea
eu mă trezesc dimineaţa
în zori de zi
şi mă culc noaptea târziu
ca să mă rog şi să
scriu despre tine
şi pentru tine,
postmodernule
debusolat!

Şi, nu, nu sunt *dur*
decât în aparenţă cu tine.

Tu eşti *dur* cu tine!
Tu eşti adevăratul
nesimţit cu tine.

Eu sunt dur, probabil,
numai *lingvistic*.

Tu, cu tine,
termopan de obraz

---

[477] De om care nu îți asumi vârsta ta matură, ci te comporți ca un copil...

[478] Pentru că ușa Primăriei Generale a Capitalei e lată, e dură. A se vedea: http://www.pmb.ro/. Și de aceea și nesimțire e lată, e dură ca termopanul și ca ușa de la primărie: pentru că nu trece nimic, prin această nesimțire, spre inima lui.

ce eşti,
eşti dur de tot,
eşti oxidabil de nesimţit,
de rău.

Pornografia inimii tale,
decibelii nesimţirii tale,
ostentaţia îngâmfării tale,
striveşte liniştea din jur.

Îţi dai seama că atunci
când asculţi manele
sau rock la maximum,
când mergi ca dementul
pe străzi cu motorul turat,
ne strici şi îţi strici liniştea?

Da, liniştea aceasta firavă,
liniştea ca o taină rară,
liniştea rugăciunii pline
de har tu ne-o faci zdrenţe.

O, tu, amorezatule
de insignifianţă!

O, tu răule
cu binele!

Ţie, da, ţie îţi strig:
Nu vei scăpa de chinuri dacă
fugi de ele!

Chinurile urmează faptelor tale
de mic îngâmfat,
care se crede zeul Olimpului[479].

Iar noi ne vom
mai întâlni.

Da, noi, ne vom
întâlni mereu
şi ne vom

[479] Mai multe date: http://www.limbalatina.ro/istorie/zeiiolimpului.html.

vedea mereu.

Şi, de fiecare dată,
postmodernule,
decerebratule,
ieşitule din ontologia ta,
mă vei vedea şi
voi fi *altfel* decât tine,
tu vei şti că sunt *altfel*,
tu vei simţi că *sunt altfel*
şi nu o să mă suporţi
în preajma mea,
cum şi eu detest,
din toată inima,
apucăturile tale
demonice.

Când mă vezi că scriu liniştit,
când mă vezi predicând,
când mă vezi în reverendă,
când îţi zâmbesc – ştiu asta! –
te enervez.

Da, pentru că tu
mă enervezi primul!

Şi eu te enervez cu
încercarea mea
de a mă pocăi,
de a fi un om bun,
muncitor, smerit,
de a mă sfinţi cumva…

Însă tu mă enervezi
cu aroganţa ta,
care nu are nimic în spate,
cu abrutizarea inimii tale,
cu bocancii tăi de tractor,
care intră în spaţiul inimii
şi al ochilor mei
şi mă calcă pe nervi.

O, da, trăim într-o

lume cu nervi, cu confuzie
şi cu vinderi de sine!

Prietenul tău
te vinde.
Mama ta te uită.
Duhovnicul tău e impasibil.
Primarul tău e prefăcut.
Viaţa ta e o melodie emo[480].
Da, totul e aiurea,
dacă vezi numai
cu ochi urduraţi[481]!

Dacă vezi lin,
termopane,
dacă vezi lin,
totul e fermecător
de frumos.

Poemul acesta,
cu tot durerosul
lui insuportabil,
e frumos.

Pentru că eu mă gândesc
la tine chiar şi dacă plâng.

Eu mă gândesc
la tine cu rugăciune,
cu lacrimi, cu dor,
cu o nebunie greu
explicabilă pentru tine,
pentru că îmi pasă de tine,
chiar dacă e *incredibil*.

Pentru tine mă
trezesc dimineaţa
şi nu pentru mine!

Dacă vrei să fii *nesimţit*
cu mine încearcă

---

[480] Emotivitate accentuată, hipersensibilitate: http://ro.wikipedia.org/wiki/Emo.
[481] Cu urdori la ochi, adică necurățit de patimi.

să fii măcar odată,
doar *odată* serios cu tine
şi să vorbeşti, să vorbeşti cu mine.
Da, să vorbim!
Despre ce?!

Nu te iau cu religia,
cu filosofia, cu cărţile,
dacă te stresează aceste lucruri.

Vorbim de enervările tale,
de hainele tale,
de ce bere îţi place…

O luăm încet, da,
şi vorbim despre
pe cine mai vrei tu
să violezi,
despre de câte ori
te-ai îmbătat
ca un porc…sau tu,
dacă eşti femei,
de câte ori ai avortat
şi pentru cine.

O luăm uşor,
termopane,
pentru că eu cred
că şi căpcăunii au inimă,
şi curvele au suflet,
şi homosexualii
au nevoie să fie înţeleşi
şi mucoşii de liceeni
au sensibilităţi.

O, tu, termopane,
pleacă puţin obrazul
ca să te îmbrăţişez
şi cred că vom fi
prieteni!

Balada postmodernului inofensiv ca mucul de ţigare

******

Motto:

Acolo unde nu-i cap…şi picioarele sunt…singure![482]

Foaie neagră, postmodernă,
viaţa mea pare cam…ternă,
viaţa lui e ca o pizza,
ce anchilozează lipsa,
lipsa gândului din scurt,
pentru cine n-are-iaurt,
pentru cine n-are carte,
pentru cine moartea-i moarte…

Frate, soră,
cap candriu,
viaţa nu e doar şasiu,
viaţa nu e doar jelirea
unui nod în gât, doinirea,
unei pierderi de timp lungă,
de din viaţa ta prelungă…

[482] Poem din data de 2 octombrie 2008.

Nu!…

Viaţa nu e o şaormă[483],
viaţa nu e nicio vorbă,
viaţa nu-i dezvirginare,
nu e praf…tras la răcoare.

Viaţa-i sfântă, e puţină,
numai Domnul ne dă milă,
noi,
prea proşti,
prea blegi
şi ieftini,
nu ştim ca să facem…chestii[484],
chestii bune, super bune…
ci doar ne-mbăiem în spume[485]…

Foaie neagră, vers ca groaza,
de vulgar m-aprind ca raza,
mă topesc ca lumânarea,
mi se uscă toată…zarea…

Gândul meu tace şi tace,
inima-mi de tine zace,
că se roagă că eşti prost,
eşti tâmpit şi eşti agnost,
şi nu vrei bine deloc,
ci doar taci ca un…escroc.

O, da, frate, soră, mamă,
viaţa mea e mare dramă,
drama mea de voi mă seacă,
lacrimile-mi taie-ntreacă'[486],
şi mâncarea, cât şi noaptea,
toate sunt ca voi…şi moartea…

Moartea vine, mă întreabă,
stau cu ea la rugă-n seamă,
îmi e prietenă bună,

483 Cum se pregătește una: http://www.youtube.com/watch?v=QCZNz0rFFf8.
484 Lucruri, fapte bune.
485 Doar ne lăudăm.
486 În treacăt, în grabă.

tot mă roagă…să-mi dea humă…

O să-i dau, ea o să-mi vină,
să mă ia când mi-e tot bină[487],
şi să mă ducă departe,
unde nu e deloc moarte…

Însă, pân-o veni ceasul,
viaţa nu e ca talaşul,
dragostea nu-i ca smântâna…
dar cuvântu-i ca fântâna[488]…

Tot te iei din el cu fiere,
mierea se naşte-n durere,
şi tu, postmodern feroce,
degeaba îmi eşti precoce,
pentru că nu ştii de tine
ci îţi aparţii la nime'.

Eşti un maus[489] fără stil,
ca un MTV[490] senil,
eşti ca mucul de ţigare
aruncat într-o căldare,
eşti ca visul unui virus,
eşti ca visul unei vaci,
vopsită ca …trei araci.

Da, şi nu, şi da, tot da,
nu sunt vulgaritatea ta,
nu sunt omul cu iluzii,
nu îmi trebuie perfuzii,
nu îmi trebuie cotoare,
nici vreascuri odihnitoare,
nu vreau urlete,
nici fraieri…
dar vreau cerul cu mult aer.

Vreau să miros flori cu tona,
vreau să mă rog ca anemona[491],

---

[487] Când îmi va fi bine.
[488] Cuvântul real e plin de profunzime.
[489] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Maus.
[490] Idem: http://www.mtv.ro/.
[491] Simplu, ca florile.

vreau să fiu simplu ca oul,
vreau să iau cel nou…cadoul.

Şi cadoul meu eşti Tu,
căci Te ştiu şi Tu mă ştii,
chiar de mă preling prin vii,
printre vii şi printre morţi,
printre case, printre sorţi.

Mă preling, mă şterg, ca praful,
mă duc în pământ…rămasul…
mă conserv ca amintirea,
frate bun mi-e uluirea,
visul unei vieţi de viaţă,
nu de iluzii de şatră!

Postmoderne, postmoderne,
viaţa nu e patru lemne,
viaţa nu e o potaie,
viaţa n-are preţ, nici paie…

Tu, de mi te faci hapsân,
eu, de mă mai fac tre-ce-re,
rişti să ştii că totu-i rost…
multă re-cu-le-ge-re.

Dar, mă-ndoi, mă fac argint,
tu te faci alb ca rugina,
trece viaţa, postmoderne…
iată, a plecat…maşina!

Dacă aş muri ca un sunet,
cine ar fi *primul creştin*,
care s-ar bucura că *fenomenul*…a tăcut?[492]

Ps: Să îmi dea un mesaj la comentarii, ca să îl pomenesc în faţa lui Dumnezeu, încă din viaţa aceasta.

I-am fi recunoscători, pentru ca să nu se mai chinuie până oi muri eu, ca să mă drăcuie atunci în loc de…*Dumnezeu să-l ierte!*

[492] Articol din 2 octombrie 2008.

Banii citesc ziarul. Prompterul e viaţa mea. Nu contează cine nu te-njură

A apărut cândva,
acum câteva secole[493],
o carte cu copertă neagră,
pe care nu am citit-o
şi care se numea:
Moartea citeşte ziarul[494].

Autorul ei nu
era *Cărtărescu*[495],
ci *Dinescu*[496]…deşi

[493] Un poem din data de 3 decembrie 2008.
[494] Un fragment din carte: http://www.scribd.com/doc/3621391/Mircea-Dinescu-Moartea-citeste-ziarul.
[495] Mai multe detalii: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_C%C4%83rt%C4%83rescu.
[496] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Dinescu.

nu se mai ştie cine
este *Dinescu*
şi cine e *Cărtărescu*.

Poate Cărturescu,
Cârnăţescu…
a scris-o.
Nu sunt sigur…
dar nu contează.

Dacă o scria
Mircea Badea[497]
atunci avea,
desigur,
multe consoane.

Dar nici *mircea badea*
nu mai ştim
cine este…pentru că,
la un moment dat,
după critica literară
a lui Manolescu[498],
de mii de pagini,
s-a dat o lege,
în care s-au interzis…
elogiile.

În loc de *elogii*
s-au pus…
comemorări.

Comemorările
sunt întâlniri
literare
sau fotoolchinguri[499]
în spaţii închise.

Când stăm în spaţii închise
şi discutăm autist…

---

[497] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Mircea_Badea.
Blogul personal: http://www.mircea-badea.ro/blog/.
[498] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Manolescu.
[499] O transliterare caricaturală a lui...*photowalking*. A se vedea aici: http://en.wikipedia.org/wiki/Photowalking.

se zice că inhalăm literatură.

Iar critica, pentru că
nu mai există *critică*,
a fost înlocuită de…
banii citesc revista,
blogul, cearşaful, diodele,
failurile audio.

Promiscuitatea metaforei
s-a estompat.

Alex Ştefănescu[500]
avea dreptate când spunea,
că Andrei Pleşu[501],
despre care nimeni
nu ştie cine este,
vrea să ţină cititorii la el…
şi să nu le dea drumul,
punându-l pe Liiceanu[502]
pe linia de plutire eminesciană
[nu e cam exagerat?!]
şi pe Pleşu,
pe mapamondul ticsit cu metafore
create de-a gata,
în descendenţă caragialescă[503].

De ce, totuşi,
a fost o reducere mare,
la *Gaudeamus 2008*[504]…
la cartea lui Manolescu[505]?

Pentru că a fost aşteptată
îndelung?!

Omul a muncit mult la ea…
pentru că şi moartea citeşte banii.

---

[500] Saitul său personal: http://www.alexstefanescu.ro/.
[501] Mai multe date despre sine: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andrei_Ple%C5%9Fu.
[502] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gabriel_Liiceanu.
[503] Ion Luca Caragiale: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ion_Luca_Caragiale.
[504] Târg de carte bucureștean anual: http://www.gaudeamus.ro/.
[505] Nicolae Manolescu, *Istoria critică a literaturii române. 5 secole de literatură*, Ed. Paralela 45, 2008. A se vedea: http://www.evz.ro/articole/detalii-articol/828230/Nicolae-Manolescu-lanseaza-Istoria-critica-a-literaturii-romane/.

Uninominalul[506],
taman acum,
a început să citească
şi el literatură
iar mie,
din chef de literatură,
îmi vine să mă
apuc de critică.

De *criticism* sau de
critică nu contează.

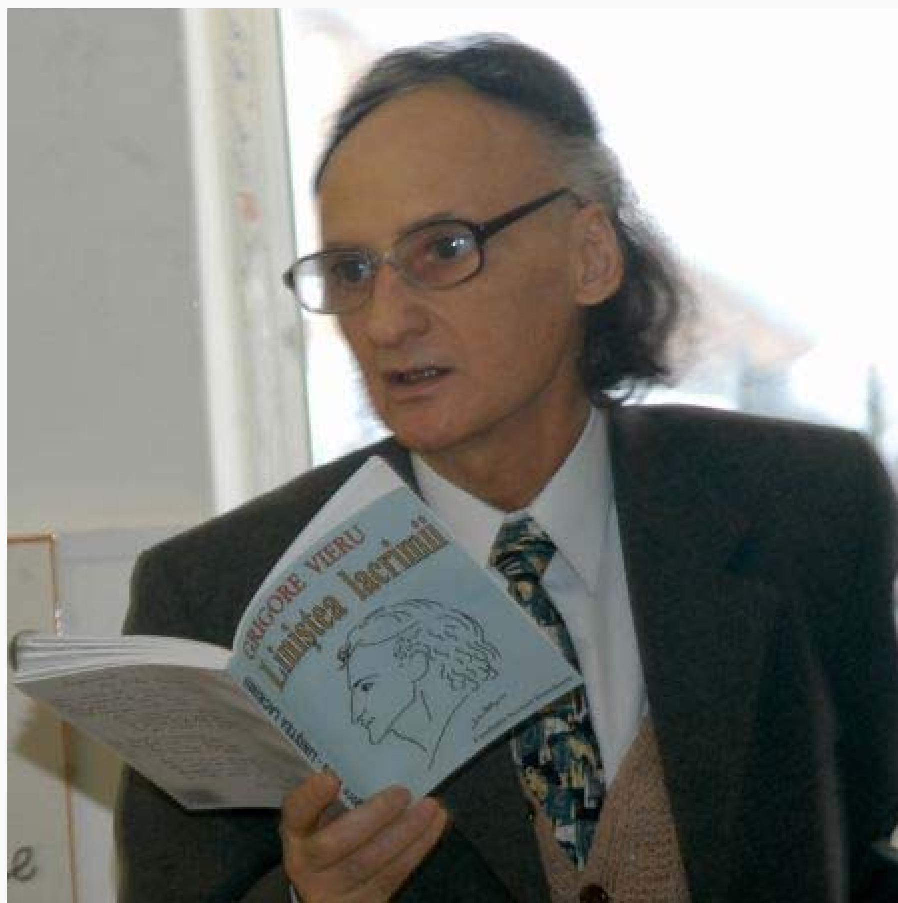
Critic orice.
Critic estetic.
Critic pe pile.
Critic degeaba.
Critic rapsodic.
Critic ultrapostmodern.
Critic pe blog.

Critica însă se face
pe bani.

Hai, neamule,
care dai banu' gros
ca să te critic…*estetic*?!

[506] Primele alegeri uninominale pentru intrarea în Parlamentul României.

Unicii mor pe când timpul trece

Şi moartea lui Olivier Clément[507], cât şi moartea lui Grigore Vieru[508] m-au luat pe nepregătite[509] şi nu ştiu cum să

[507] Mai multe detalii aici: http://ro.orthodoxwiki.org/Olivier_Clement.
[508] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Grigore_Vieru.
[509] Articol din 18 ianuarie 2009.

reacţionez. Nu ştiu cum să mă raportez faţă de ei în sinea mea. Încă nu ştiu…

Doi unici în domeniile lor. Despre Vieru abia spusesem, într-un podcast din 15 ianuarie 2009, că la plecarea lui, a lui Adam Puslojici[510] şi a lui Adrian Păunescu[511], poezia din descendenţa Eminescu-Stănescu va dispărea.

Teologii şi poeţii de geniu sunt neînlocuibili. Poţi să pui un şurub, un tranzistor, să reuneşti două ligamente dar nu poţi să uneşti…trăirea profundă a cuiva cu o maşină, pentru ca să reproducem teologia unuia sau poezia altuia.

Pentru că trăirea profundă este interioară sufletului omenesc şi la noi rămâne…doar trupul. Şi vom îngropa două trupuri, în Franţa şi Basarabia, plângând, în multe colţuri ale lumii, pe cei doi, şi, prin ei, pe alţi mulţi alţii, pentru care suntem în lacrimi.

Însă, dacă unii au auzit de cei doi de la ştiri, zilele acestea, alţii sunt familiari cu ei pentru că i-au studiat şi cunoscut. Şi când cunoşti un om, când îl intuieşti, chiar dacă nu eşti de acord cu unele cuvinte sau fapte ale lui…îi eşti *prieten*, pentru că *îl porţi în tine*.

*

Ce înseamnă, de fapt…*a fi memorabil*? A fi un om, care, revii, după moartea ta, în amintirea celor care te-au cunoscut sau care aud despre tine, într-un mod frumos, fascinant.

Îmi aduc aminte de Grigore Vieru ca de un om suplu, mereu afabil, cu un mod de recitare a versurilor care te făcea să vibrezi, să lăcrimezi, cu un păr plutitor şi ochi vii, îndrăgostiţi de prietenie, ageri…

Da, a rămas un poet memorabil pentru mine…Şi, pentru că l-am cunoscut direct[512] în atmosfera lui Nichita Stănescu şi a lui Adam Puslojici şi a lui Marin Sorescu[513] tocmai de aceea nu îi pot disocia pe unul de altul.

Grigore Vieru a ajuns la o simplitate poetică plină de vitalitate, plină de românism congenital, nu învăţat la şcoală.

Până nu am vorbit cu Vieru nu am înţeles *iubirea de România* pe viu. Până la el *dorul de România* era pentru mine o

---

[510] Eugen Simion vorbind despre Adam Puslojici: http://www.ziua.ro/display.php?id=193038&data=2006-02-04.
[511] Blogul său personal: http://paunescuadrian.blogspot.com/.
[512] L-am cunoscut la Ploieşti, la zilele Nichita Stănescu, în anii ’90 şi i-am luat un interviu.
[513] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Marin_Sorescu.

lecţie festivistă, chiar arogantă, în care credeam că se cuprinde tot ce trebuie să ştiu.

Însă când l-am văzut şi auzit pe Vieru vorbind despre cum *s-a riscat* pentru limba română şi pentru România atunci am înţeles că *iubirea de România* nu are nimic de-a face cu festivismul, cu discursurile grandilocvente, cu bătutul în piept, ci ea este…o parte adâncă din tine, despre care, atunci când vorbeşti, ca şi despre credinţă, eşti uluitor, exploziv, incredibil.

*

Pe Olivier Clément l-am cunoscut prin părintele Dumitru Stăniloae, l-am studiat într-un timp şi…l-am uitat, ca pe mulţi alţii. Am crezut că l-am uitat.

Când am văzut pe *Basilica* vestea morţii sale…atunci mi-am adus aminte de părintele Dumitru, de el, de mulţi alţi teologi, care au punctat şi punctează istoria noastră, dar faţă de care nu manifestăm, din păcate, mare reverenţă…deşi ei sunt *învăţătorii* credinţei noastre.

Suntem indiferenţi faţă de cei care întrupează teologia….dar le confiscăm teologia, fără să-i pomenim cu dragoste.

*

Sunt dezamăgit faţă de multe lucruri. Scârbit…Nu sunt scârbit de păcatele oamenilor…ci de nesimţirea cu care ne ocupăm de lucruri minore în comparaţie cu imensitatea vocaţiei noastre ortodoxe.

Însă, se pare că minoratul în domeniul experienţei este însăşi pedeapsa lui Dumnezeu pentru cei care se uită la modul cum ard lumânările sau la cine intră în Biserică, dar habar au ce spun Sfinţii, ce spun dogmele Bisericii, ce le cere lor Dumnezeu, în clipa de faţă.

*

Pentru ce să faci lucruri mari într-o lume obsedată de scopuri mici, comerciale, de faţadă? Cred că acest gând a străbătut prin inima tuturor marilor oameni ai istoriei. De ce să faci lucruri care nu sunt înţelese, preţuite, acceptate la reala lor valoare?

De ce trebuie să trăieşti toată viaţa neînţeles şi, doar spre sfârşitul vieţii sau după câteva decenii sau secole de la moartea ta…unul, doi, zece, să vadă cât de imens ai fost tu?

De ce?! Pentru că astfel te împlineşti tu, cel care simţi şi trăieşti la parametri înalţi. Chiar dacă pentru nimeni altcineva, din timpul tău, faptele şi munca ta nu au nicio valoare specială, pentru tine reprezintă *împlinirea personală*.

Nu pot să trăiesc altfel. Dacă viaţa nu e o sublimitate care nu se termină odată cu moartea, dacă nu e o fericire veşnică, nu are rost să o trăieşti.

Aşa am gândit şi trăit din copilărie. Dacă nu intuim că împlinirea vieţii noastre e sfinţenia, a fi cu Dumnezeu pentru veşnicie, nu putem preţui viaţa, nu o putem valora corect şi atunci sinuciderea ne pare o *salvare*, deşi e suprema non-valoare.

*

Doamne, Dumnezeul nostru, Dumnezeul milei şi al milostivirii celei negrăite, Cel care i-ai chemat pe robii Tăi la Tine, viaţă veşnică dăruieşte-le, după mare mila Ta iar pe noi ne miluieşte, ca un Bun şi de oameni iubitor.

Dă-le lor, Prea Bunule Împărate, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru ca să locuiască acolo unde străluceşte lumina feţei Tale şi să se umple ei de bucuria Ta, după care au tânjit toată viaţa.

Iar nouă, păcătoşilor robilor Tăi, dă-ne să ne aducem aminte de ei cu bucurie şi să ne rugăm unii pentru alţii, ca să vedem cum ne umplem de plinătatea adevărului şi a măreţiei slavei Tale.

Că Tu eşti Dumnezeul nostru, Cel care vindeci pe cei slăbănogi şi întăreşti pe cei neputincioşi, Care dai viaţă veşnică celor care sunt plini de dragostea Ta, Cel care eşti preaslăvit împreună cu Tatăl Cel fără de început şi cu Prea Sfântul şi Bunul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor Amin!

***

Pentru că dorul de tine…e ca dorul de România

lui Grigore Vieru

Sunt sleit de puteri…

căci sunt plin de dor,
pentru c-ai plecat,
prietenul meu prior[514].

Te-ai făcut primăvară,
te-ai făcut un anotimp tăcut,
în care toate formele de-ntrebare
şi verbele mi-au tăcut.

Ştiu unde te-ai dus…
ştiu unde eşti şi cine eşti,
tocmai de aceea, frate,
despre limba română îmi vorbeşti.

Îmi spui să o ţin în braţe,
să o îmbrăţişez, să o păzesc,
după cum auzi că dorul e viaţă,
e un clocot dumnezeiesc.

Ştiu, mi-e greu…nu pot vorbi ca tine,
pentru că nu am suferit ca tine pentru ea,
dar voi îngâna – te asigur – la alţii, povestea:
despre poetul ce-n ochi o plângea.

[514] Cu sensul: de albit, de îmbătrânit de viață.

Toate drumurile merg la gară iar tu nu vrei să pleci cu niciun tren

Gara e locul[515] unde e bine să contempli până când pleci cu trenul. O să observi nervozitate, aşteptare, febrilitate, ochi atenţi, bagaje multe, feţe noi, multe feţe noi, diverse, multe nuanţe ale hainelor, frânturi de vorbe, un taifun de mirosuri, transpiraţie şi intenţii, o probă de viaţă simplă şi complicată în acelaşi timp…

Nimeni nu se întâlneşte cu nimeni, ci toată lumea îşi întretaie drumurile. Dacă ai privi de sus drumul fiecăruia ai avea o plasă de păianjen…care înseamnă *drumul prin viaţă*.

Numai Dumnezeu poate uni, la un moment dat, viaţa unui om cu viaţa altui om în timp ce stau la rând la bilete, în timp ce urcă în tren sau sunt în acelaşi compartiment.

Mersul cu trenul e ca mersul prin viaţă: întotdeauna ajungi la destinaţie [chiar dacă, în România, trenurile mai rămân şi pe câmp...pentru că se defectează].

Chiar dacă nu vrei să ajungi…trenul te duce în ultima gară. Şi când ajungi în gară, în ultima gară…cobori…şi mai rămâi numai în amintirea celor cu care ai făcut *conversaţie reală*.

Numai că şi aceia…coboară undeva, pentru ca să fie uitaţi…

*

---

[515] Un articol din 21 ianuarie 2009.

Cuvânt către inimă

de Gunnar Reiss-Andersen
[1895-1964],
poet norvegian.

14. 10. 1997[516]

Să nu uiţi vreodată
femeia ce n-ai întâlnit-o.

S-ar putea să te afle
când nu vei mai fi.

Să nu uiţi vreodată
pe-aceea ce poate
a ştiut să te-aştepte
o viaţă de om.

Să nu uiţi vreodată
femeia viselor tale.

Să nu uiţi vreodată:
pe Ea o iubeşti.

Să nu uiţi vreodată:
pe ea, doar pe ea
o cauţi mereu
în fiece dragoste.

*

Glasul

de acelaşi poet norvegian

De-ntrebi, călătorule,
cine sunt eu –
îţi răspund:
Nu mă vezi?

Sunt tot ce mereu

---

[516] Ziua când am transcris cele două poeme în caietele mele cu note de lectură.

te-mpresoară;
pietrele ţărmurilor,
foşnetul pomilor
în grădina sonoră,
în aerul sur de noiembrie.

De mă întrebi cine sunt,
îţi răspund: Sunt
povara unor mari
şi bogate amintiri,
aurind reciful în ultima oră
înaintea-nserării mute;
sunt nevăzutul
ce vede totul în jur,
orbit de sclipirea sării
pe ţărm,
într-o zi de noiembrie sură.

Şi încă n-am terminat.

Când repeţi întrebarea,
cu ochii în cârdul de corbi în
văzduh, îţi răspund,
întorcându-ţi privirea
spre pasărea moartă strivită-n
cădere de-o piatră:
– Sunt totul şi toate şi vara
stinsă de mult;
sunt cel care-a fost, înecatul,
sunt cel dispărut în adâncuri:
de-aceea mă simt mai aproape
ca nimeni pe lume
de-aceste sclipiri
pe ţărmul de sare
pal ca zăpada de toamnă.

Căci nu mă afli îndărătul
iernilor albe cu
lumini care cad licărind
din nemărginire.

*

De unde vine intoleranţa noastră la *diversitate*? De ce îmi închpui sau de ce cer ca toţi să fie *ca mine*? De ce mă consider drept *etalon* pentru alţii? Cum ar putea să fie altul *eu*, dacă are o experienţă de viaţă diferită de a mea?

*

Entuziasmul provocat de Obama [517] va trebui să fie *plătit*, în mod concret, cu acte politice responsabile. Va putea suporta America o decepţie majoră, pe fondul crizei financiare actuale?

*

Simeon ben Azzai: „Nu dispreţui pe nimeni şi nu părăsi nimic; căci nu este niciun om care să nu aibă vremea sa şi nu este lucru care să nu aibă locul său”.

*

Fata morgana = mirajul. Reflectarea în aer a unor obiecte sau lucruri situate la mare distanţă faţă de cel care le vede.

*

Există o iluzie optică în care ţi se pare că vezi…o muscă. Ţi se pare că vezi o muscă cu coada ochiului. Pentru câteva milisecunde ea pare a fi reală, vie.

*

Când sunt răcit simt în loc de aer, când ies afară, numai gazele de la eşapament, adică numai noxele şi nu simt deloc aerul.

Îmi vine să vomit, respir din ce în ce mai puţin, mă forţez să respir la jumătatea capacităţii de inspirare a aerului…E o adevărată dramă.

Îmi dau seama că s-a terminat boala dacă *simt* aerul afară, dacă pot să disting, când respir, aerul de noxe şi dacă urina îmi devine albă.

*

[517] Barack Hussein Obama II: http://en.wikipedia.org/wiki/Barack_Obama.

În *Lostriţa* lui Vasile Voiculescu[518] ne întâlnim cu dracul care locuieşte în ape. Se „pescuieşte” o femeie cu „ochi reci ca de sticlă şi cu dinţi albi ascuţiţi ca la fiare”.

Finalul: lostriţa îl priveşte, el sare după ea în apă, o prinde în braţe şi astfel moare cuprins de apele Bistriţei.

Ispita satanică de a te arunca în apă, în fântână…de a te sinucide prin înecare o reîntâlnesc mereu. Mulţi oameni îmi spun că au trăit-o. Şi eu am trăit-o. La fel ispita de a te arunca de la înălţime în gol.

O trăieşti ca un impuls nedefinit, autoritativ…Demonii te împing spre acest gest inducându-ţi sentimentul că e *un act implacabil*, că *aşa trebuie să faci*.

*

Palmyra – un oraş creat în pustiu de către arameeni.

*

30. 06. 1996. Într-un timp scriam poeme pentru că îmi doream să scriu mult, bine şi rapid. Căutam un înţeles, gustul cuvintelor, rafinamentul întâlnirii dintre cuvinte.

Acum poezia mă caută ea. De la un timp creez poezii şi în somn. Când mă trezesc am impresia că le-am scris, pentru că în vis ori le rosteam şi cineva mi le înregistra ori le scriam. De aceea mă trezesc cu impresia că ele au rămas undeva…însă nu mai ţin minte nimic.

Cine ştie câtă poezia de-a mea pierd în vis?! Poezia bună cred că este rară şi pentru acest lucru trebuie să stai în aşteptare, să stai cu instrumentul de scris mereu lângă tine, pentru ca să o scrii.

*

Lucian Blaga[519] vorbeşte în *Trilogia culturii*[520] despre faptul că în vis ne-ar lipsi stilul propriu. Eu am avut întotdeauna impresia profundă că în vis mă regăsesc tot pe mine, tot persoana mea, pentru că sunt mereu conştient de faptul cine sunt.

Nu am avut niciodată un vis până la această vârstă în care *să mă cred altul*. Am trăit în vis în lumi pe care nu le cunoşteam

---

518 A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Vasile_Voiculescu.

519 Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Lucian_Blaga.

520 În 3 volume, reeditate de Ed. Humanitas, Bucureşti, 2001.

sau care erau formate din lucrurile cunoscute şi necunoscute, grupate într-un alt fel…dar n-am fost niciodată altul.

Da, am fost altul la diverse vârste…dar niciodată nu am fost *mai bătrân* decât sunt sau nu am trăit o parte a vieţii pe care nu am trăit-o încă.

*

20. 10. 1997[521]

Sorcova

Sorcova, vesela,
peste vară primăvară,
să-nfloriţi, să mărgăriţi[522],
ca un măr, ca un păr,
ca un fir de trandafir,
tare ca piatra,
iute ca săgeata,
tare ca fierul,
iute ca oţelul!
La anul şi la mulţi ani!

*

„cum ne curg lacrimile
să curgă şi ploile”
[*Caloianul*]

*

„Fluier zice, turma-şi strânge;
Fluier tace, turma-ntoarce”
[*Colind*]

*

„frunză verde ca iarba”

*

„frunzuliţă frunză creaţă”

*

„Trandafir în cornu mesii
cum mai plâng ochii miresii!

---

[521] Ziua în care am făcut aceste note.
[522] *Să mărgăriţi* = să fiţi ca nişte mărgăritare, să fiţi frumoşi, frumoşi la trup şi suflet.

Unu plânge, unu nu,
că ştie ce-i urâtu.
Unu plânge ş-unu ba,
că ştie ce-i dragostea”.

*

„soacră, soacră, poamă acră”

*

„frunză verde mărăcine”

*

„frunză verde măr domnesc”

*

„frunză verde de mohor”

*

20. 10. 1997

Cred că Mihail Eminescu a prelucrat în a doua strofă din *Luceafărul* textul unei jelanii scrise pentru o tânără pe nume Măriuca, care a fost îngropată la mănăstire. Aceasta e strofa din jelanie de care Mihail s-a folosit:

„Că era la mamă una,
Precum e pe cer şi luna.
A fost una la părinţi
Ca şi luna între sfinţi”.

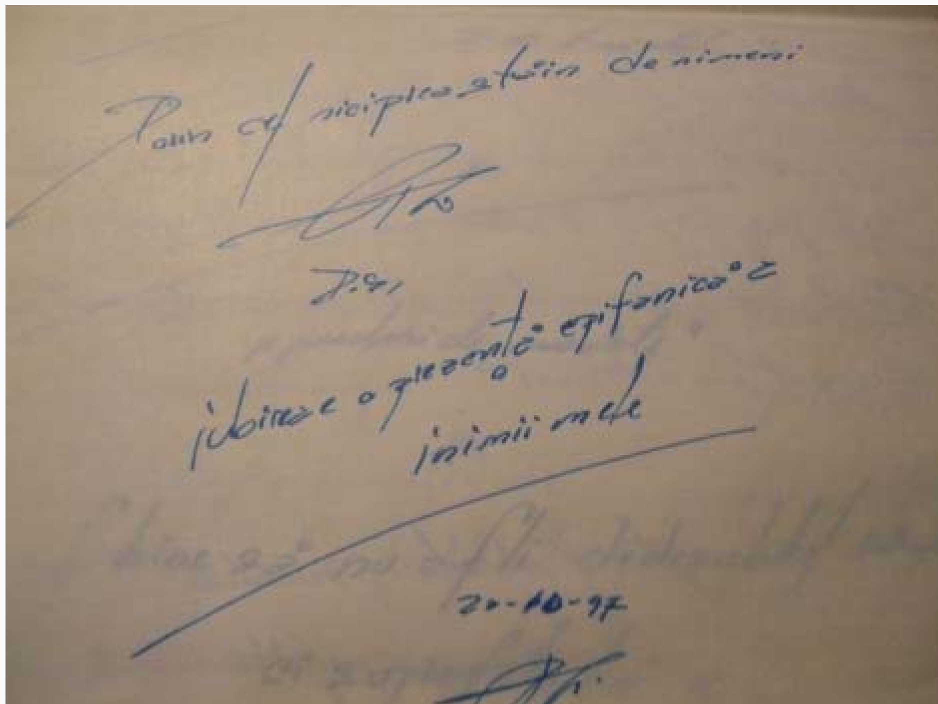
Nu ştiu dacă vreun critic literar a făcut această alăturare vreodată.

*

Dintr-o jelanie la moartea unui bărbat, care a murit de o boală devastatoare:

„Bucură-te, cimitir
că-ţi aducem trandafir.
Da nu te bucura tare
că nu-i trandafiru-n floare.
Că-ţi aducem lemn uscat
de o grea boală mâncat;
şi-ţi aducem lemn pălit
de o grea boală lovit”.

*

*

Un fragment dintr-o rugăciune a unei vrăjitoare către Satana, în care aceasta îi face promisiuni *interesante* diavolului:

„Tu,-mpărate,
Cornurate!
De m-ai asculta
şi m-ai asculta,
un copil de fată mare,
nebotezat,
ne-creştinat,
l-oi lua
şi ţi-l voi da!”.

*

Cu ce obiecte se fac vrăji în România şi nu numai?

Cu aţa cu care se leagă picioarele mortului, cu creieri de coţofană, cu ouă clocite de raţă, cu apă din lac şi din fântână părăsită, cu lucruri luate de la răspântii de drumuri, cu cărbuni, cu praf de la scuturătura de găină, cu plisc de cioară, cu mătură lepădată, cu o broască cusută la gură etc.

Vrăjile se mai numesc şi *făcături* şi există cărţi / tradiţii speciale, care se transmit de la vrăjitoare la vrăjitoare cu texte care se rostesc şi cu pseudo-ritualuri, care se improvizează atunci.

Astfel există făcutul pentru ursită, legatul cununiei flăcăilor şi fetelor, farmece pentru ca să vină cel drag la tine, făcutul cu mătrăgună ca să trăieşti rău în casă cu soţul sau soţia, făcutul de pagubă, făcutul de urât[523]; făcutul de nebuneală[524] aruncatul în faţa casei[525]; aruncarea în horn[526]; aruncarea în aşternut[527] etc.

Însă, bineînţeles, că toate aceste pseudo-ritualuri vrăjitoreşti nu au nimic special în ele şi nu transmit nimic, ci numai vrăjitoarea invocă pe demonii, cu care coabitează, spre înşelarea proştilor…

Iar vrăjile au „efect" asupra ta, dacă Dumnezeu îngăduie acest lucru spre folosul tău duhovnicesc şi dacă dracul găseşte patimi anume în fiinţa ta, prin care să te bată la cap toată ziua.

*

Ce folosesc vrăjitoarele pentru a face *farmece*? Diferenţa între *vrajă*, *farmec* şi *descântec* nu e niciuna, numai că lor le place să epateze, să îţi arate că au tot felul de „soluţii" pentru ca să îţi smulgă banii din buzunar.

Astfel fac *farmece* cu creier de broască, cu păr de femeie, cu ou de pui înnăduşit[528], cu talpă de guzgan mort, cu sânge şi maţe de arici, cu ştreang de la om spânzurat, cu pui de rândunică,

---

[523] Ori ca să simţi că *îţi e urât*, că ţi-e frică în casă ori *ca să pari urât* în faţa ta şi în faţa altora.

[524] Pentru ca nimeni să nu se mai înțeleagă cu tine.

[525] Descântarea argintului viu / a mercurului sau a unor păsări moarte.

[526] Pe coșul casei a acelorași lucruri vrăjite.

[527] Punerea a ceva vrăjit sub aşternuturile tale din pat.

[528] N-am înţeles la ce se referă *năduşeala*...Probabil se referă la un ou stricat, cu pui mort în el; la oul clocit.

cu liliac[529], cu ţărână de la cai, cu seu de vacă crăpată, cu sarea de la vite, cu culcuş de iepure, cu ţărână de la mormânt, cu vine şi gâtlej de lup, cu zgură de la cuptor părăsit[530], cu praf de la ţâţâna uşii, cu scârnă / excrement de lup etc.

*

Vă daţi seama ce degradare umană înseamnă asta, ca să îţi placă numai urâtul, scabrosul, mirosurile infecte?

Inimă de vrăjitoare = inimă de om care se bucură, care îşi găseşte împlinirea răutăţii în a face rău altora.

*

„Fugi, piei, dor, te prăpădeşte
şi de pietre te loveşte”.

[Fragment dintr-un descântec de dragoste]

*

„Dar unde bărbatul moare,
numai chin şi supărare.
Cin’ nu bea aist pahar
nu ştie-n lume ce-i amar”.

[Fragment dintr-un descântec făcut pentru o femeie văduvă, al cărei bărbat a murit recent.]

---

[529] Se referă la *animalul zburător* şi nu la *copacul înflorit*.
[530] Cuptor de făcut pâine în curte. Cuptor din cărămizi de argilă arsă.

Când te doare capul în stil clasic

…La urma urmei
ce mai contează[531]!…

Varza şi aşa se împute,
doi ori doi dă întotdeauna 10,
primăvara te face mai romantic
şi uiţi clasicismul
formelor rotunde în parc,
în timp ce un cuvânt-santinelă
ar putea să cânte *Traviata*[532]
de Gogol[533].

---

[531] Un poem din 3 februarie 2009.

[532] *La traviata* de...Giuseppe Verdi: http://ro.wikipedia.org/wiki/Traviata. Greșeală intenționată.

[533] Nikolai Vasilievici Gogol: http://ro.wikipedia.org/wiki/Nikolai_Gogol.

Condiţia umană[534]
e modestă…

E modestă chiar
şi când are
urechi lungi
şi mofturi tardive.

Dacă iei un scaun
din încăpere, cu siguranţă,
că politica statului
va merge mai bine.

Dar acest lucru e
doar…ipotetic.

Ipotenuza la catetă egal
teoria constanţei[535].

Am observat – da,
am observat –
că oamenii cască gura
la ce nu înţeleg…
şi admiră ceea ce
îi prosteşte.

Stau miraţi, deşiraţi,
în faţa unui film
care nu le spune nimic.

Se lasă buzunăriţi de
către nişte figuri
care nu le spun nimic.

Îşi spun nimicuri
sordide…

Nimicul,
odată doar punct filosofic,

---

[534] Indicare a operei lui André Malraux: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andr%C3%A9_Malraux.
[535] O ironizare a definiției *teoremei lui Pitagora*: http://ro.wikipedia.org/wiki/Teorema_lui_Pitagora.

este acum
un locus existenţial.

Te îngrămădeşti în nimic
şi mai dai un click.

Vine peste tine o muzică
ca un girofar,
te traversează o plictiseală
de nazicorn
şi nici n-ai habar câţi mor,
câţi se nasc
şi câţi cască pe lângă nimic şi
în cadrul lui.

Sunt sigură că ştiţi
cât de greu e să nu ai
pe cine îmbrăţişa.

E tare greu.

O marmeladă
nu se poate
îmbrăţişa decât
cu gura.

O flanelă
nu se poate împacheta
decât repede.

Iar un om avar
ca rabia
nu se poate linişti decât
dacă mănâncă şansonete.

Cum se conjugă…
forţa de tăcere?

Unii o conjugă cu forţa
de rumegare,
pe când alţii cu
forţa de strufocare.

Eu îi dau cu ruj…
E mai simplu.
Că doar sunt femeie
postmodernă, stilată
şi fardată.

Vă daţi seama
că nebunia vine
dansând ca prostul?

Vă daţi seama că o hârtie
luată de pe jos înseamnă că
un nesimţit a aruncat-o acolo
şi alţi nesimţiţi au trecut peste ea?

Iar dacă tu ai văzut-o înseamnă
că ai ganglioni, feromoni sau
nitroni.

Dar dragostea
nu se vinde niciodată…
ci doar se cumpără.

Da, recunosc,
şi eu am cumpărat
odată dragoste de la loz
în plic.

Un dement frumos
mi-a făcut curte
până când am ajuns
cu el în bloc…
şi până când
am explodat…
de însufleţire.

Ei, asta nu înţeleg:
de ce o femeie
e discriminată
pentru că e femeie
şi nu e girafă!

Ce, am putea
confunda
un bărbat cu un
tomberon sau cu
o formă plutitoare?

De ce femeia să fie egală
cu bărbatul şi
bărbatul egal cu femeia,
când semnul egal
e comunistic, e fascistic,
e imperialistic?

Da…mie îmi place
să vorbesc,
chiar dacă
ştiu să vorbesc…
sau chiar dacă nu am
ce să vorbesc
sau chiar
dacă nu-l interesează
nici pe căţelul meu închipuit
ceea ce vorbesc.

Câteodată intru într-o lume –
şi vreau să vă vorbesc
şi dv. despre ea –
cum să zic aşa…*utopică*.

Lumea asta e ca o sticlă,
în care toată lumea
se bea unul pe altul.

Câteodată lumea aceasta e
ca o lume îmbrăţişată,
pentru că fiecare
vrea să îmbrăţişeze pe fiecare,
aşa, din *pură dragoste*.

Însă, e adevărat,
orice formă de utopie
e poveste
iar eu, postmoderna,

nu suport relatările
ci mor după năluciri
uşor fardate la extrem.

Dacă vă interesează –
deşi nu ştiu de ce nu v-ar interesa –
port o anumită măsură la pantof
şi o anumită măsură la ciorap
şi o anumită măsură
la lenjeria intimă.

Bineînţeles că
vă interesează.

Nici pe mine
nu mă interesează.

Cel mai mult mă dau
de ceasul morţii
ascultând reclamele
de la televizor.

Ascult în neştire…
închizând televizorul.

Şi tot la fel,
mor după politică.

Când ascult politică…
adorm.

Ei, mai întâi, aţipesc
…şi apoi adorm…
pe-o parte, pe una dintre părţi…
şi apoi pe ambele părţi.

Adevărul e la mijloc…
adică nici la el
şi nici la ea…
ci aiurea.

Şi pentru că l-am pus
în cui…facem

ce ne taie capul…

De aceea…cred că în loc
de capul meu e o varză.

Stau şi mă gândesc dacă e
o varză albă sau roşie.

În orice caz este…
Că dacă nu ai avea gât…
atunci vai de varză…

Îmi place să fiu în
vogă cu voga.

Nu sunt la modă…
sunt antimodă.

Mă îmbrac precum un dulap…
cu roz, verde, vernil, oranj,
şoa-la-crem[536],
bombon şi fructiform
şi alte o mie de păsări colibri.

Tocmai în aceasta constă
succesul meu…
n-am niciun scop,
nu mă interesează cine sunt…
ce zice lumea despre mine,
ci iubesc numai banii.

Visez bani tot timpul.
Visez ca o nătângă.
De fapt nici nu visez…
ci încerc să îi produc.

Iar femeile, şi pe criză,
produc bani…
Dacă nu fac copii
măcar bani
să fac şi…
nazuri.

[536] O pronunție voit defectuoasă a sintagmei: *chou à la crème*.

O femeie care nu
face nazuri
parcă nu e femeie.

Se simte ultragiată
când bate vântul,
foarte frumoasă
când o loveşti
cu un compliment,
foarte ţâfnoasă
când o mângâi cu…
nesimţire.

Însă mie îmi place
bărbatul prost…
pentru că prostia
e oarbă.

Când te orbeşte
dragostea…
mă vezi o zână,
o portocală,
o ceapă,
o slănină etc.

Şi toate astea, pe care le suport şi nu le mai suport, le gândesc eu în timp ce beau cafeaua, în timp ce televizorul latră, în timp ce mă spăl pe faţă…şi îmi spun că *femeia nu gândeşte*, că *ea nu trebuie să fie reflexivă*, ci *numai…sexy*.

Însă de ce trebuie să fiu *sexy* şi nu *o femeie…credincioasă*, spre exemplu? De ce să nu fiu *o familistă*, *o femeie aşezată la casa mea*?

Mai beau o gură de cafea…ups!, e fierbinte rău…dar e bună, şi mă mai gândesc singură şi vorbesc singură, că dacă vorbesc la club cu cineva sau pe stradă, crede că am înnebunit.

Femeile…vă rog să mă credeţi, au gânduri, au sentimente puternice, sunt oameni de cuvânt.

Ele nu sunt nişte obiecte, nişte toante, nişte fomiste[537]. Când or înţelege şi sărmanii bărbaţi acest lucru? Femeile sunt ultrasensibile, ultradelicate, ele trebuie protejate…

Însă trebuie să plec în oraş…Cuvintele sunt un fel de alinare…când nimeni nu te ascultă.

---

[537] Care aleargă după bani, pentru că sunt sărace.

Elegie clasică pentru oameni care înţeleg cu inima

Oamenii mor ca muştele, ca floarea[538]…
ce-n unduirea ei tresare ceva zile,
doar un miros puţin, sfios,
rămâne în inexplicabile stamine.

Am vrea să fim prea veşnici între toate,
şi să urnim tăcerea dintre noi,
s-o aruncăm în vorbe ne-noptate…
să luminăm ca flacăra…în toi.

Numai că glasul ni se stinge-n forme,
în fraze-n care nu se-aude plânsul,
ci doar îl intuieşti…azi…mâine, între clipe…
surâsul, disperarea, grija şi urâtul…

[538] Un poem din 2 aprilie 2009.

E complicat. Omul nu-i un număr!
Nu poţi să faci din el marionetă.
În clipa când închizi ochii tăi spre sine,
te-nchizi şi tu…cum e mormântul.

E complicat de simplu şi nu-i rece,
ca să-l gândeşti pe om în fir a păr,
pentru că toate sunt ca o privire
în care numai dorurile vii…mai dor.

Şi ce rămâne dintre noi se-adună
sub ochii vii şi tandri ai lui Dumnezeu,
de-aceea omul nu e o minciună
ci-un adevăr ce-i un fiind mereu.

Moartea noastră e o viaţă *altfel*,
o trambulină către veşnicie,
cel care plânge şi se întristează,
zâmbeşte tainic o sfântă bucurie.

De-aceea viaţa-i plină de renunţări şi zoaie,
de rectitudini aspre şi reconfigurări,
tot ce uităm, trăim, de fapt, frenetic…
Nu sunt uitările…faimoasele mirări?…

Ne tot mirăm că nu-nvăţăm nimica,
că repetăm aceleaşi vechi erori;
în bucuria de-a uita de clipă
ne asumăm durerea din fiori.

Murim ca viaţa, vieţuim în moarte,
nefericiri frumoase…triste unicate…
vii posesori de-mbrăţişări robuste
sau suflet mic…ce tremură-n macate.

Istoria-i ingrată, posteritatea-i hâdă,
când vrei să fii o mare neuitare
şi, totuşi, numai Domnul ne ştie şi ne umblă
în inimile ce vor fi-n născare.

Pe buze: doar un nume…poţi fi sau o idee…
E fericit acela care devine *viaţă*

şi care e o hrană pentru omenirea,
ce postum va vedea lumina lui din ceaţă.

Şi lumina…ce-i în sfeşnic
nu e lumină mică, firavă,-nvăluită,
ci dacă-i de la Domnul să rămână,
ea însăşi îţi tresaltă inima-ţi uimită.

Mic şi…prea mare, tăcut şi grăitor,
complex, iradiant, scânteie de rumoare…
rămâi în faţa lui paradoxal, vibrant,
pentru c-adevărul în tine e candoare.

Şi totuşi mor ca visul, ca viaţa, ca-nserarea
şi nu rămâne pulsul meu la tine,
iubito, ştiu că nimeni cuvintele nu ţine,
dar ele pentru tine mă cuvântă.

Mă tot cuvântă şi te-ncântă dorul
ce nimeni nu-mi-nţelege ca şi tine,
de aceea rimele nu sunt porţi închise,
căci nu vorbesc…doar celui ce le ţine.

La zidul căsniciei

Femeia intră în casa rece, neprimitoare[539]…cu senzaţia plină, îngurgitată, că e pentru ultima oară când face acest gest. Unele gesturi, care îţi displac profund, eşti nevoit să le faci cel mai adesea. O dezgusta faptul că trebuie să îi vorbească şi, mai ales, că trebuia să îi vorbească…*lui*…celui care tăcuse atâta timp în ceea ce o privea.

– *Nu crezi că e timpul să vorbim, despre ce s-a întâmplat?*, îi spuse ea, după vreo două-trei minute după ce intrase în cameră. El nu se întoarse ca să o privească. Ştia cine este…Şi pentru că *ştia cine este*…îi plăcea ca să o trateze cu dispreţ…pentru că *ştia* că nu îi place…acest lucru.

– Ce crezi că putem vorbi?…îi spuse el, în timp ce fuma din ţigările lui duhnoase.

– Despre copil, despre copilul nostru!…

– Şi ce are copilul nostru…de trebuie ca să vorbim *tocmai* despre el? Nu am putea vorbi despre ce ai ajuns tu…o stricată?…

Femeia se pusese lângă zid…şi îi era frică să nu izbucnească în nervi, în nervii lui caracteristici şi să o ia la palme. Simţea zidul rece al casei…al fostei case, unde trăise împreună cu el…şi pe care o simţea ca pe o cuşcă, ca pe o mânuşă de box care i se îndreaptă spre faţă…ca pe un timp pierdut, de care îi e silă…

– Îmi e silă de tine!…spuse ea, cu gura plină de scuipat…şi mai mult şuierat…

– Am auzit bine?!…

---

[539] O nuvelă din 5 aprilie 2009.

– Da, cred că ai auzit. Şi, dacă nu ai auzit…ţi-o spun încă odată: mi-e silă de tine…pentru că mi-e silă de ce am ajuns eu…de viaţa pe care mi-ai distrus-o şi acum vrei să i-o distrugi şi lui Andrei. Însă pentru acest lucru am venit astăzi la tine…pentru acest lucru şi nu pentru altul…ca să semnezi actele…să vrei să fii de acord cu divorţul…

– Da?!…şi se întoarse spre ea, cu un gest brusc…şi tocmai atunci femeia văzu faptul că avea o rană urâtă, groasă pe faţă… Nu mă întrebi de ce arăt aşa…la faţă?

Femeia tăcu…Nu ştia ce se întâmplase…şi o apucau fiorii numai când îl vedea. Îi trecură prin minte tot felul de lucruri…dar nu mai zise nimic.

– Vrei să afli de ce am rana asta…mare…pe faţă?

Femeia tăcu…şi, cu toată sila ei, nu mai avu nevoie ca să îi replice…

– Atunci află că această rană…este provocată de către cineva…care a spus că te cunoaşte…Şi, mai mult, că s-a culcat cu tine…iar eu trebuie să te las în pace…

– Vrei să spui…că din cauza mea ai cicatricea aia urâtă pe faţă?

– Da, din cauza ta…şi de aceea trebuie să mă urăşti mai puţin…şi să nu mă mai crezi *un monstru*. Nu ştiu cine ţi-a băgat în cap faptul că *eu sunt monstru*. Da, ştiu, ne-am certat…te-am bătut…Te-am bătut şi te-am gonit cu copilul de acasă…dar ştii pentru ce am făcut acest lucru. Pentru că eram disperat că nu am bani…că nu vă pot întreţine. Şi iarăşi ştiu, că am făcut rău…şi, pe fiecare zi am regretat acest lucru…Şi telefoanele mele sunt reale…*au fost reale*…

– Însă nu e prima oară când ne certăm!!! Am nevoie de linişte. Am nevoie ca Andrei, copilul nostru…să crească normal…şi nu cu sechele ca noi. Mi-a ajuns până în gât dezgustul…

– Şi pentru acest lucru ai început să te întâlneşti cu diverşi bărbaţi?!…Din cauza *dezgustului*?…

Femeia îşi muşca buzele de nervi…Ştia că nu poate să spună nimic.

– Dacă tu ceri divorţul…iar eu nu m-am întâlnit cu nicio altă femeie, de 9 luni de când tu eşti plecată la mă-ta sau pe unde oi mai sta…cine e de vină?!

– Tu, numai tu!

– Numai eu…?! Faci din ţânţar armăsar, te dai toată ziua de *neînţeleasă*…dar nu mă ajuţi cu nimic. Explică-mi şi mie pentru ce ai nevoie de toată această *fanfaronadă…nenorocită*?

Femeia îşi puse mâinile în cap…şi îi venea să ţipe. Se ştia cu musca pe căciulă…ştia că e şi vina ei…numai că acum era şi mai confuză. *Dacă el nu s-a culcat cu nimeni…aşa cum spune…eu m-am întâlnit cu trei bărbaţi până acum!…Dumnezeule mare în ce am intrat!…*

– Nu îmi răspunzi, nu?! Vii la mine după 9 luni…te-am sunat aproape zilnic…şi acum vrei să divorţăm?! Trebuie să mă bucur?!!! Nu mă bucur!…Pentru că încă ţin la tine, pentru că încă te iubesc…deşi sunt un prost că ţi-o mărturisesc.

Femeia fu uluită de reacţia lui, pentru că începuse să plângă. Nu îl văzuse niciodată plângând. Reacţia lui o descumpăneşte…*Ce a păţit de se comportă aşa?! Mă aşteptam să ne luăm la bătaie…şi el plânge?!!!…*

Îi căzu ţigarea pe jos…Ea se repezi să i-o ridice…deşi gestul o trăda. D*e ce m-am aplecat să o ridic?!…Doar vreau ca să divorţez…şi nu să mă împac cu el?!…*

Cum se ajunge însă la *el* şi *ea*…într-o relaţie? Cum se ajunge din pat…la tribunal? Din pat la spital?

Femeia se aşeză lângă el…şi îi atinse părul capului. Era al doilea gest…al ei…care nu trebuia făcut…pe care nu şi-l programase. Plânsul lui…îi spunea, de fapt, că *încă o iubeşte*. Ea stătea acum la propria-i mamă, avusese trei relaţii pasagere…dar avea totuşi un copil de crescut…iar *el* era tatăl copilului.

El îşi ridică ochii…şi îi sărută mâna…Femeia vru să îndrepte ochii în altă parte…dar îi plecă în jos. Îşi asumă astfel vina…Care vină? Vina *comună*…pentru că într-o ceartă sau într-o despărţire…nu e de vină *doar unul*…

Să îţi asumi vina…De afară se auzi un zgomot puternic: cineva arunca la gunoi câteva sticle goale. Din reflex, ea îşi îndreptă ochii spre geam…El, la fel…Atunci femeia înţelese…că sentimentele sunt mai profunde…decât ceea ce ştim noi despre ele… Şi sentimentele sunt întotdeauna *gânduri profunde*.

Oricât ar părea de bizar

…ştiu când se face dimineaţă[540]. Ştiu până şi când mi-e foame, pentru că undeva, în stomac, în intestine sau între ele, începe ceva, cum să spun, inteligent, care se numeşte: *foame*.

Mi-e foame!

Mi-e foame!!

Mi-e foame!!!

[a se observa că am pus câte un *!* în plus, la fiecare exclamare şi că am început fraza cu literă mică, inscuzabil de fapt, e adevărat, am făcut-o premeditat şi, la sfârşit, nu voi pune punct, tot la fel, premeditat]

Mi-e foame de tine…inteligent! Zgomotul dintre foame şi inteligenţă nu se aude, dar foamea este o specie de angoasă / nelinişte, care se termină cu…mâncatul.

Despre *mâncatul inteligent* au vorbit John Covată, Dr. Film Englith, Vereştoi Cuzzzneţov, Mihailovici Dudbay şi Francisco Lanternă.

---

[540] Un text din data de 20 iulie 2009.

Foamea, oricât ar părea de bizar, citeşte ziarul. La rubrica *politice*, află că meciul dintre *ai lor* şi *ai noştri* s-a terminat absurd de aşteptat cu…autogol.

De fapt şi coridoarele lui Kafka[541] sau mausoleul lui Dostoievski[542] au ceva în comun: nimeni nu se interesează de ele.

Nimeni nu se interesează de nimeni.

Numai Dr. Căpuşă, pe fiecare zi, se interesează de clinchetul de la talpa pantofilor Dr. Rimas Bimas, pentru ca să înveţe acurateţea scenetică a vorbelor ei lungi, sperietoare, sperioase, edulcorate, care ţi se lasă pe gât, pe inimă, pe imaginaţie…

[541] Franz Kafka: http://ro.wikipedia.org/wiki/Franz_Kafka.
[542] Feodor Mihailovici Dostoievski: http://ro.wikipedia.org/wiki/Feodor_Dostoievski.

Ha, ha, ha…

Am o minte cât un ropot de aplauze[543].

Vertiginos, pe fiecare zi, mă tem ca nu cumva să cadă peste mine drobul de sare[544], să nu mă întâlnesc cu Ileana Cosânzeana[545] şi să mă confunde cu zmeul[546] şi să nu mă îmbăt de bere edulcorată, aflată la televizor, la fiecare jumătate de oră de publicitate.

[543] Tot de pe 20 iunie 2009.
[544] A se vedea Ion Creangă, *Prostia omenească*, spre final: http://www.neamt.ro/cmj/Creanga/Prostia_omeneasca.html.
[545] A se vedea: http://ro.wikipedia.org/wiki/Ileana_Cos%C3%A2nzeana.
[546] Idem: http://ro.wikipedia.org/wiki/Zmeu.

Cu p mic

Îmi cer scuze, domnule Castravete[547], dar, vă rog să mă credeţi, eu nu am întâlnit în viaţa mea decât *proşti cu p mic*. Nu am întâlnit şi *proşti cu p mare*.

Poate că nu le ştiu numărul de la pantofi. Dar, vă rog frumos, să îmi indicaţi…cum miros cei cu *p mare*, dacă cei cu *p mic* sunt incolori, inodori şi formatori de opinie?

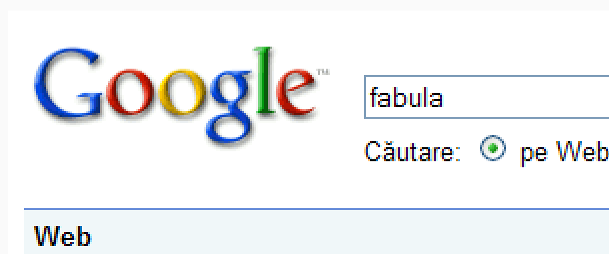
Aştept, neîndoios, apelul dv. fonic, pentru că scrisorile s-au oprit la Poşta Română.

Acelaşi.

---

[547] Un text din data de 20 iunie 2009.

Fabulă fudulă

O fabulă e o tufă[548], de înaltă tensiune, aflată pe mijlocul drumului, care te încurcă să fii porc până la capăt.

[548] Ibidem.

Neicuşorule, cum îţi spuneam

...afară e secetă intelectuală[549]. De aceea un blogherist, că nu am cum să-i spun, a şters 200 de comentarii proaste, de pe blogul lui execrabil, pentru ca să nu mai fie 5.987.657 de comentarii ci numai 3. 456. 908 comentarii.

Ştiu că am greşit numărul impar al scăderii, dar îl ştiu, la sigur, neicuşorule, pe individul care, pe blogul lui execrabil…a născut o muscă ceţoasă.

[549] Ibidem.

Dar ce păzesc serviciile secrete?!

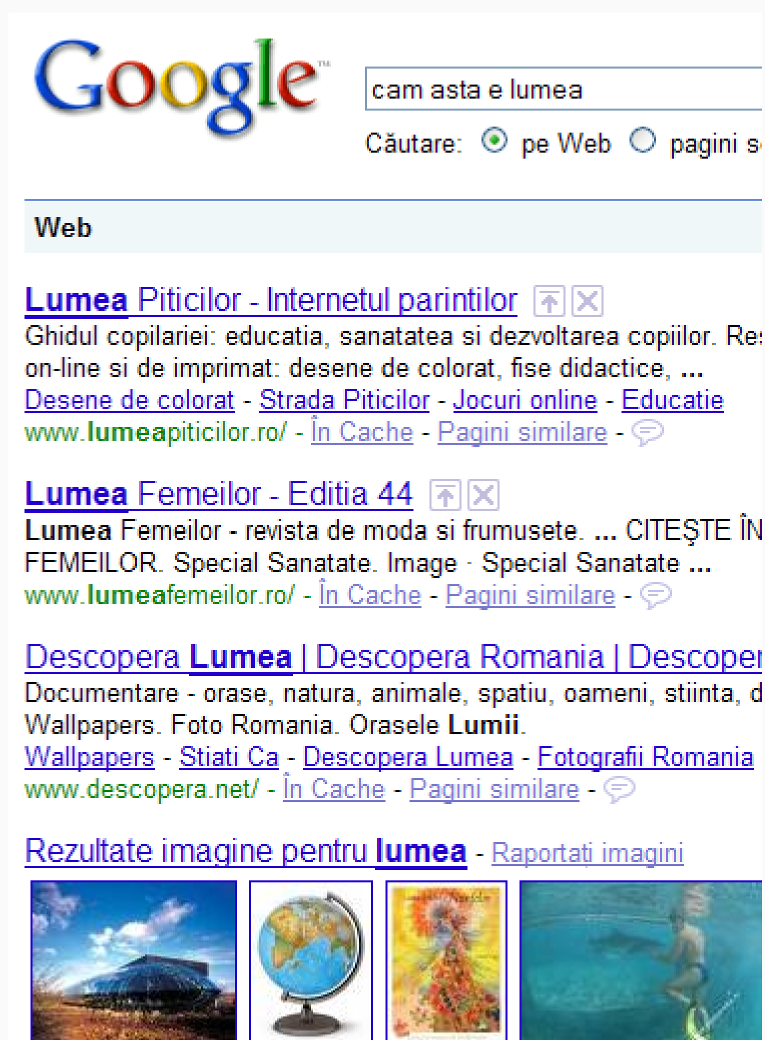
O muscă[550], din specia cicladelor, a trecut toate cordoanele de securitate şi a ajuns pe mâna preşedintelui Obama.

El, când a văzut-o, deşi da un mic interviu, i-a dat o palmă bună, sănătoasă, acestei muşte nesăţioase, peste fălci, de a filmat-o cameramanul, când îi ţiuiau urechile.

Așadar: să fie demise toate serviciile secrete!

[550] Ibidem.

Trebuie să fii în rând cu lumea

Bunica mea[551] îmi spunea[552], mai tot timpul: *nu se taie pepenele aşa*…sau *nu mânca toate cireşele dintr-o dată*…pentru că *nu aşa face lumea*.

De aceea, când era treaba cu *lumea* asta mă enerva la culme, pentru că eu nu vream să mănânc şi nici să mă îmbrac şi nici măcar să adorm, când adormea *lumea*.

Lumea (ceva paralel cu mine) are treaba ei…eu treaba mea. De aceea mănânc pepeni, vorbesc, adorm, mă rog, citesc…când vreau eu şi cât vreau eu…şi nu cât vrea *lumea*.

Habar am cine este *lumea*…

Pentru mine a fost şi este o ficţiune, pentru că *lumea* nu există…ci există numai 300 de-ai lui Costel, Gigel, Florentina, Verginica, Azor, ciocolată, ics şi zero etc.

---

[551] Floarea Picioruş.
[552] Text din 20 iunie 2009.

Cu horoscoape[553], cu câte o poză, cu câte un secret ştiut de toţi…se face treabă capitalizată.

Capitalizarea prostiei – un bun panuniversal – trebuie cât mai degrabă orânduită legal, votată în toate parlamentele lumii pentru că e deja o realitate. Şi când realitatea devine paradigmă execrabilă e musai să fie o lege pentru execrabil.

La ce folos să scrii articole grele, frumoase şi lungi, dacă poţi să scrii articole mici, deştepte şi enervant de bune?

La ce folos să îţi închipui că interesează pe cineva lucrurile înalte, teologice, sfinte, când pe fiecare îl interesează să dibleze atenţia, să se fofileze…dar banul să marcheze?

O, de ce nu suntem cu toţii proşti?! O, de ce nu suntem mai proşti decât toţi, dacă prostia se capitalizează atât de bine, atât de economic, atât de acurat?!

Mie mi-a ghicit odată în palmă ghicitoarea Susanela şi mi-a pus că *trebuie să o las mai moale că o mierlesc*[554]…dar eu am zis că n-o fi…totuşi, cu aur aurită a ei gură smălţuită.

La o adică: prost să fii, noroc că nimeni nu-şi dă seama!

[553] Ibidem.
[554] Că mor.

Pescari de duzină

Un soare chel în cap[555], năduşit, stătea deasupra la doi pescari amatori, ocupaţi cu minciuni despre pescuit. Pescuitul e o academie a exagerărilor. Cel care ştie să exagereze mai mult…e cel mai nimfoman pescar. Deşi, cu undiţele lor, îţi luai viaţa în cap şi te făceai cosmonaut.

O vară liniştită, fumegândă…Coşmarul casei de lângă apă începuse, când cele două uşi, laterale, vopsite frumos, cu lacăt, nu s-au mai deschis.

Cei doi pescari, care nu fumau şi nici nu prindeau peşte…se uitau la apă…se uitau la soare, îşi aminteau că odată, cândva, târziu, căzuse ca un prost în faţa cumnatei lui şi aia, îndesată puţin, căzuse peste câinele ei şi câinele peste…neatul pur.

Pe firul amintirii, chiar şi minciunile pot fi posibile. De fapt imposibilul e mai aproape de un peşte, decât peştele de o undiţă.

Gi, un tânăr căsătorit a treia oară cu o babă pensionară, e primul pescar. De fapt nu el căzuse în faţa cumnatei lui, care căzuse în faţa căţelei (că nu era câine) şi se lovise…de neantul pur.

---

[555] Articol din 21 iunie 2009.

Cel care *căzuse* (a se *accentua* acest cuvânt…) era *Fi*, un bătrân căsătorit pentru a treia oară cu o fostă domnişoară, care fusese dezverginată[556] de nu ştiu care trecător, care i-a dat o cană cu apă…

Coproducţie aberantă. Dar *aberanţa* are şi ea *o logică*. Căci un om scrie aşa, fără logică, între Gi şi Fi.

Logica stă în raza soarelui. Cu cât soarele îţi ameninţă mai mult neuronii, cu atât minciunile cresc proporţional cu numărul de peşti neprinşi, şi îţi aduci aminte, că prin anii '70, la o răspântie de radini ai găsit ditamai somnul…

Mă refer la peşte. După ce l-a prins, l-a măsurat cu palma. Somnul avea vreo 5 palme, că atunci, când a ajuns acasă, i-a mai dat nevastă-sa încă două, două palme bune, pentru că auzise că el se culcase, în neştire, cu o fostă colegă a ei de gimnazială, deşi nu era nicio licărire de adevăr la mijloc.

Pentru că avea martori. Şi când ai martori, chiar dacă te cheamă regina Angliei nu poţi să faci nimic în faţa evidenţelor.

Să te ferească Dumnezeu de martori, din ăia cu gura mare şi de poze. Cu cât e poza mai colorată şi gura mai strigată, cu atât înghiţi în sec, şi admiţi şi ceea ce nu ai făcut…şi ceea ce nu ai mai apucat să termini.

Cert e că cei doi pescari au prins peşte, până şi-au dat demisia.

---

[556] O pronunţie populară a lui *dezvirginată*.

Lipsa figurilor de stil

„Domnilor şi doamnelor[557], ambasadelor străine şi ambasadelor nestrăine, tânăra absolventă, tânăra cercetătoare, tânăra femeie de mare nobleţe a avut un contact brutal cu realitatea.

În loc de ovaţii a primit un şut în…speranţă şi un pumn, sănătos şi invidios, în…credinţa că vom scăpa, mama lui!, de nepotism provincial şi de lipsa brutală de profesionalism, dacă tot suntem în *Europa patriilor*[558], în *Europa naţiunilor*.

Dar nu numai ea, ci şi tânărul, da, şi tânărul ei soţ, cu ample potenţe vizibile şi invizibile, a primit…ce nu i-a trebuit şi ce nu a cerut, deşi nu cerea prea mult, pentru că a îndrăznit (cum de a putut să muncească atât pe degeaba?!) să fie el însuşi şi să nu şteargă podelele cu pupături îngălate[559].

---

[557] Articol din 15 august 2009.

[558] Celebra sintagmă a lui Charles de Gaulle, pe care, la televiziune, ne-a tot amintit-o parlamentarul european Corneliu Vadim Tudor.
Despre omul de stat francez aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Charles_de_Gaulle.

[559] Jegoase, neprincipiale, fără coloană vertebrală.

Doi tineri, sărmani, fără viitor, fără speranţă, într-o lume cucernică, într-o lume amabilă, într-o lume transparentă, într-o lume legală, într-o lume ilegală, într-o lume corectă, într-o lume infectă, într-o lume colorată, într-o lume sigilată, într-o lume amprentată de tot felul de interese meschine.

El şi ea. Noi şi voi. Ei şi ele”…

Atât îşi mai aduse aminte (ce vis ciudat?!) pisicul Scumpi, când se trezi din pătuţul lui neted, creionat la colţul infamiei. De pe timpul tătarilor, de când se purtau blugii rupţi în genunchi şi de când belciugul în nas era o modă evazivă şi putredă, pisicul dormea noaptea în acelaşi loc.

Tanti Elvira venea adesea şi îl mângâia. Noi o lăsam, că nu doream să îi stricăm cheful femeii, deşi ea venea ca să stea şi să se joace cu pisicul şi când noi nu aveam chef de nimeni. De fapt tanti Elvira, o tânără doamnă trecută de 60 de ani, se gândea, că viaţa e scurtă şi că trebuie să vorbeşti şi să mângâi pe cineva. Da, fie el chiar şi orătania[560] de Scumpi.

Pentru că un bărbat avea o vorbă: „dacă nu ştii să iubeşti un om, iubirea pentru un câine sau pentru o pisică este un egoism în doi”. Şi avea dreptate.

Mă uitam la un pas.[tor], care a început şi el să mânuie laptopul. Şi mă gândeam: *dacă ar vorbi laptopul ar dori să fie exorcizat, la contactul brutal cu acest zemzec de pas.[tor].*

Pisicul Scumpi s-a învăţat cu îmbolnăvirea parfumului de femeie. Când îi simte parfumul strident şi greoi tantii Elvirei, el sare din pătuţul lui şi, cu un botic enervant şi obraznic, se pisiceşte în limba lui, se miorlăieşte pe nervii noştri, se bălăngăneşte[561] ba pe lustră, ba pe computer…deşi noi nu avem pisic.

Figurile de stil lipsesc. Dacă odată lipsea pâinea şi o luai pe cartelă, acum lipseşte, din ce în ce mai agonic, *omenia*.

Praful nesimţirii te înjectează în nări. Goana după bani te indispune la tot pasul. Semnele de întrebare apar pe televizor, apar pe online…şi urmăresc, ba când un preşedinte, ba când un demnitar, ba când un slujbaş, ba când un tartore[562], ba câte un peşte mic, ba câte o solniţă, ba câte o oglindă…

Astăzi, spre exemplu, atât somnul, cât şi tanti Nela (o altă vecină imaginară) au plecat în vacanţă. Se spune că: *la mare*.

Da, la mare distanţă de casă, pentru ca să îşi facă de cap. Acum, ce poate să însemne pentru tanti Nela, o puştoaică de 18

---

[560] Spus defectuos în mod voit, pentur că *orătanie* = pasăre de curte (găină, rață, gâscă etc.).
[561] Se mută când pe...când pe...
[562] Pronunție populară a lui *tartor* = mic conducător, mic funcționar, mic atotputernic.

spre 19 ani…făcutul de cap? Adică ce poate să facă ea, sărmana, dacă nici nu o duce mintea?!!!

Ca să faci rele trebuie să ai *şcoala vieţii*, să ştii să faci…fără urme, să nu se vadă pe niciunde. Dar Nela, Nelişoara…Neluţa…cum o mângâiem noi sau *tanti Nela*, abia nu şi-a dat BAC-ul, că l-a picat…Și acum, de nervi, e plecată puţin la mare, ca să se relaxeze.

Dar nu ştie sărmana, e copilă, e mică, cum să se distreze. Mi-a lăsat numărul de telefon, pentru ca să mă uit eu pe net…şi să găsesc ceva distracţii, pentru ca să le experimenteze şi ea la mare, că nu are experienţă.

V-am spus: *nu are şcoala vieţii*! Nu are nici măcar BAC-ul luat…dar se simte bine.

Dv. ce sugestii mi-aţi da, ca eu să o sun pe Neluţa, ca să îi spun ce să facă, în lipsa *şcolii vieţii*? Aşteptăm răspunsuri chiar şi din străinătate, numai bune să fie.

Rozina lui George Călinescu are sânge maimuţesc în ea

„Naintea vieţii tale[563]
Cu miliarde de-ani
S-au închegat metale
Şi-au bubuit vulcani.

Rozina, ai mulţi strămoşi,
Prin unghii tu eşti rudă
Cu munţii cei stâncoşi,
Ai jad în carnea crudă.

Din algă, iarba groasă,
Jucând în mări crispate,
Ai coama graţioasă
Ce-ţi cade lung pe spate.

Bunic ţi-este mamutul
Greoi la călcătură,
De monştri vechi temutul,
Căci fildeşi ai în gură.

Sărutul mi se trece,
Dar câteodată pregeţi,
Ca silexul eşti rece,
Deşi ca iarba fremeţi"[564].
[1963]

---

[563] Articol din 5 septembrie 2009.

[564] *Cf.* G.[eorge] Călinescu, *Lauda lucrurilor. Poezii (1927-1965)*, ediţie integrală după manuscrise, text stabilit şi argumentat de Marcel Duţă, Ed. Grai şi Suflet – Cultura Naţională, Bucureşti, 1992, p. 185.

Iar dacă femeia are sânge maimuţesc şi tu eşti tot maimuţă (dacă asta crezi, conform teoriei evoluţioniste), nu există Dumnezeu, nu există conştiinţă, nu există suflet, nu există raţiune, nu există Îngeri, nu există Rai, nu există Iad, nu există decenţă, nu există morală, nu există ordine de drept, nu există logică, nu există nimic bun…ci numai instinctualitate, brutalitate, animalism.

Însă, reţineţi: *Rozina e femeie şi e creaţia lui Dumnezeu!*

Cu siguranță...

toamna este o matematică
superioară[565],
care are nevoie
de trei doctorate
ca să o dumirești
sau să te dumirești,
dacă e să fii frunză
sau copac,
dacă e să fii libelulă
sau un LG consumabil[566],
cu fotografii șterse
de întuneric.

---

565 Un poem din 8 octombrie 2009.
566 Aluzie la (http://www.lge.com/ro/index.jsp) cât de repede se strică tehnologia momentului.

Cu siguranță nu
numai orbii nu văd,
nu mai șontorogii
nu pot zbura
și nu numai vrăbiile nu
au învățat planningul familial,
ci o întreagă fermă de cuvinte
nu mai știe să grohăie
sau să se roage,
așa, după cum îi e felul.

Citesc RSS-uri[567] morbid
de plictisitoare,
toate gonind tristețea
dintr-o mână în alta,
zeci de cuvinte aruncate
în bătaie,
snopite în taste,
pe oriunde pot să mai
facă gargară.

Unde ești tu, prietenie
de zarzavat comestibil,
când beam licoare
de 5000 de ani,
metodic și grav,
și ne întrebam, dacă infixul[568]
e tot la fel de proteic
ca subzecimalele?

Unde ești tu delicatețe
înceată,
soră bună cu mieunatul
de dimineață,
în care toate stivele
de șervețele
ne spălau lacrimile ca
să nu se usuce?

Cu siguranță nu

---

[567] Ce sunt RSS-urile: http://ro.wikipedia.org/wiki/RSS.
[568] Infixul = element fonetic, care se inserează în rădăcina unui cuvânt și care are valoare morfologică.

morții sunt morți,
ci viii sunt plecați
cu sorcova,
unii damblagiți
în somnuri perene,
pe când alții ahtiați
după halucinogene albe[569].

Aș fi vrut să nu amețesc
de atâta nesimțire,
să nu mi se rupă
încrederea în voi,
stimabili și stinși
contribuabili
ai neîncrederii,
dar m-ați omorât
cu tramvaiul,
cu bomba atomică a
geloziei voastre,
de mi-am cumpărat
insula fericirii[570]
în altă parte.

Și, la urma urmei,
cu siguranță,
că nici nu v-ați dat seama
că muriți ca proștii
sau ca demnii,
ca bondarii mici și grijulii,
ca insectele dulci ale
unor pixeli[571] indiferenți,
ca toți cei care sădesc cămile
și înghit țânțarul[572].

Un poet șters a întrebat-o
pe o poetă cu părul lung
ce e poezia,
de parcă o întreba
ce mâncăm mâine.

---

[569] După droguri...la propriu și figurat.
[570] Aluzie la mitologica insulă a fericiților.
[571] Ce este *un pixel*: http://ro.wikipedia.org/wiki/Pixel.
[572] Aluzie la Mt. 23, 24.

Însă poezia, dragii mei,
e furtuna ta de frumusețe
peste nesimțirea lor
de nefrumusețe.

Poezia e când mori
tu ca să scoți
lacrimi din alții,
când faci din durerea
ta paradigmă[573]
pentru viitorul altora.

Poezia e să faci viitor
cu prezentul tău
și pe ea nu o știu
toți nătângii sau
toate fetele neviolate încă,
ci numai cei
care sunt poezie,
numai cei care
simt că poezia
e tot una cu efortul lor
de a rămâne necorupți
total
într-o lume
idolatră și curvă.

Cu siguranță,
că totul este o pierdere
de timp pentru cei
care pierd timpul
și o mârlăneală[574]
pentru cei care gândesc
în termenii jegului
de pe bancnotele de schimb,
numai că nu toate
treflele sunt genii
și nu toate bubele dulci scriu
cărți, care or să fie citite
și peste 2000 de ani.

---

[573] Un exemplu, un simbol, o neuitare.
[574] O pronunție populară a lui *mârlănie* = mitocănie.

Da, cu siguranță,
ochii murdari nu se spală
cu săpun și cu apă,
ci cu pocăință
iar poezia nu e doar
prostituată,
ci poate fi și psalmodie[575]
dumnezeiască.

Astăzi sărbătorim două
Sfinte Cuvioase,
care au fost mai înainte curve,
pe Sfintele Pelaghia și Taisia[576]
și dacă am fost ca ele sau suntem,
cu siguranță că se poate și *altfel*,
schimbându-ne poezia ne putem
schimba și viața
sau viața se schimbă odată
cu poezia noastră.

Cu siguranță
că se poate
mai mult,
că se poate mai bine,
că omul e destinat să fie
dumnezeu după har
și nu libarcă,
nu râmă
și nici dromader,
nici melc cu casa în spinare
și nici bâtă de prost
și nici mocofan[577],
cioflingar[578],
tăntălău[579],
bezmetic[580]
și alte o mie de adjective

---

[575] Cântare.
[576] Pomenite pe 8 octombrie:
http://www.calendar-ortodox.ro/luna/octombrie/octombrie08.htm.
[577] Fără educație, bădăran.
[578] Derbedeu, pierde vară.
[579] Prost, care nu știe să se descurce în viață.
[580] Zăpăcit, smintit, năuc.

impunătoare
sau zdrobitoare.

Cu siguranță…vom
face pe mai departe
Teologie pentru azi[581]
și *pentru mâine*,
vom face o tot
mai impunătoare
pledoarie pentru
decență
și excelență,
pentru că viitorul
sună frumos,
sună ortodox,
sună sfânt,
pentru că viitorul are
nevoie de ortodocși
sfinți și nu de paparude[582]
iar noi ajutăm,
cu slabele noastre puteri
și,
mai ales,
cu harul lui Dumnezeu,
ca frumusețea să irumpă[583]
din oameni.

Cu siguranță…
da, cu siguranță,
nimic de până acum
nu va mai fi la fel,
ci va fi *altfel*,
nu va mai fi *static*
ci *dinamic*,
nu va mai fi *prostește*
ci *cu stil*,
nu ne vom mai
întoarce înapoi
ci vom duce trecutul și

---

[581] Cu tot ceea ce înseamnă *platforma noastră online*, potrivit: http://bastrix.wordpress.com/2009/12/29/platforma-online-teologie-pentru-azi/.
[582] Ce e *paparuda*: http://ro.wikipedia.org/wiki/Paparuda.
[583] Să țâșnească.

prezentul înainte,
pentru că se poate,
se poate altfel,
se poate mai bine
și mai strălucitor
și mai dumnezeiește.

Cu siguranță, cuvântul va
fi tot mai cuvânt
și imaginea va fi tot
mai imagine
și oamenii tot mai
oameni,
pentru că totul va fi altfel,
chiar dacă toți gugustucii
ar cânta pe Bach[584]
la fluier.

[584] Johann Sebastian Bach: http://ro.wikipedia.org/wiki/Johann_Sebastian_Bach.

Postmoderna epopee

Spune-mi ceva[585] despre
megabaiții[586] tăi de succes,
despre pectoralii tăi de pixelii,
pe care un photoshop[587]
îi modifică de nu se văd!

Spune-mi despre o mie și una
de povești neinteresante,
despre cum i-a intrat twitterul[588] în
lacrimi lui Cvadratura,
de a știut toată blogosfera[589]
genitalele la o mie de
fete
răstălmăcite!

Am să îți spun și eu, iubito
sau necunoscuto,
despre chaturile[590] mele
cu vacanța mare,
mică, mijlocie…
cu două libărci poloneze,
care au trecut

---

[585] Un poem din 11 octombrie 2009.
[586] O românizare a pluralului lui *megabyte*: http://en.wikipedia.org/wiki/MB.
[587] Acum *Photoshop* ne oferă și editare online: https://www.photoshop.com/. Pentru mai multe detalii aici: http://ro.wikipedia.org/wiki/Adobe_Photoshop.
[588] Contul nostru de pe *Twitter*: http://twitter.com/fatherdorin/. De aici puteți downloada prima noastră carte formată din mesajele scrise de către noi pe *Twitter*: http://bastrix.wordpress.com/2009/10/04/twitter-pentru-azi-vol-1-2009/.
[589] Unul dintre *numele de masă* dat *comunității online de bloguri*.
[590] Mod de comunicare online între doi parteneri prin intermediul scrisului sau la nivel audio-video. Un mod foarte cunoscut de chat se poate face prin intermediul lui *Yahoo Messenger 10*: http://messenger.yahoo.com/download/.

granița WordPressului[591]
și s-au dat de Desdemona și
de Liubavicea.

Cum, nu o cunoști
pe soru-mea,
Porumbița,
care scrie
în blogspot[592],
despre cum
se fac sarmale
în foi de carton?

Sau pe Morometea,
fata de la pagina 5[593],
pe care am găsit-o în ipernity[594]
moartă de…impregnare?

Că noi am început
să ne facem tatuaje.

Primul tatuaj mi l-am făcut
pe nara stângă,
de fapt sub streașina nării…pentru ca
noaptea să îmi cadă,
bombată,
pe nasul meu ca de măgar zorpian[595].

Apoi mi-am mai făcut
un tatuaj mișto,
cu o pizza în formă de romb,
tocmai pe neocortex,

---

[591] De aici vă puteți face un blog în *WordPress*: http://wordpress.com/. Despre istoria platformei *WordPress* aici: http://en.wikipedia.org/wiki/WordPress.

[592] În *Blogpost* mai avem doar două bloguri, care au trecut prin multe remedieri și care încă își cer o reorientare a prezenței lor la nivel online.
Pe cel de aici: http://bastrix.blogspot.com/ (unde avem numai RSS-uri și widgete publicitare) și pe cel de aici: http://dorinfather.blogspot.com/ (cu podcasturile făcute în *Odeo*).

[593] Aluzie la fetele care se dezbracă în *Libertatea*: http://www.libertatea.ro/. Cu timpul s-a transformat sintagma: *fata de la pagina 5* într-una care trimite la pornografie sau la fete cu moravuri ușoare.

[594] Contul nostru de fotografie din *Ipernity*: http://www.ipernity.com/doc/34778.

[595] Aluzie la *Zorpia*. Aici găsiți contul nostru de fotografii din *Zorpia*: http://www.zorpia.com/dorin777.

la extrema dreaptă între Panama și
Tokyo.

Habar am de ce am numit
cele două nume, scrise
cu majusculă…
însă mi-am mai făcut un tatuaj
sub buric…
tocmai pentru ca să
pot copia, cu el,
la limba română,
diferența dintre
substantivul fenomenal
și *adjectivul de stare*.

Adică: *frumos* de prost.
Barosan de tembel.
Parașută de *inteligentă*.

Și adjectivul exprimă
tocmai o contradicție
între *starea bahică*
și *starea de prostălău*,
prins cu copiuța
pe mâna dreaptă,
palmată[596]…

Am să vă spun,
că nu îmi ia mult timp,
că și așa nu fac
nimic toată ziua,
despre ce o să mai fac
eu în următoarele zile.

O să dorm ca un fraier…
după care o să mă scol
și o să mă răscrăcărez
ca un nesimțit…cerând
de mâncare,
de unde nu am adus.

[596] Ținută în palmă.

Că sunt adolescent
prost crescut…

Iar, dacă aș avea soție,
nu m-aș da deloc din
pat…din același motiv:
pentru că sunt un tocsun[597]
și un dobitoc[598] de 40 de ani,
care se crede un
neisprăvit[599] de 10 ani.

La urma urmei…
de ce să faci ceva *măreț*,
când poți să faci
ceva *nesemnificativ*?

Ceva…*de nimic*.

Dacă te uiți în jur
și vezi numai nimicuri[600],
tu de ce să fii *mai
altcumva*?
Nu mă pot crede o varză
sau un fazan[601]?

De ce nu,
un maus de 30 de lei,
pe care îl clicăie[602]
*disperarea
de a nu fi*?[603]

Am ajuns într-un
punct al vieții,
al experienței,
în care îl înțeleg pe

[597] Un caracter dificil, un om greu de suportat.
[598] Un nesimțit, un insensibil la eforturile soției mele.
[599] Un om fără griji, care nu trebuie să muncească, pentru că e copil.
[600] Numai oameni de nimic, fără caracter.
[601] Ambele substantive spune același lucru: *nu mă pot face că sunt și eu prost și nesimțit ca și ei, ca toți să fim o apă și-un pământ*?
[602] Românizarea acțiunii făcute cu *click*-ul, cu mișcarea mausului.
[603] Aluzie la titlul cărții: *Disperarea de a fi*, a lui Chris Simion, apărută în 1996. O prezentare a autoarei aici: http://www.phg.ro/stire.php?cat_id=14&id=12068.

Kafka de minune…
care dorea să
ardă tot ce scria[604].

Îl înțeleg…

Când totul pare ridicol,
nesemnificativ,
exasperant,
când trăim sub tirania
minoratului[605] de cea mai joasă speță,
de ce să te mai chinui
să faci o literatură
atât de plină de înțelesuri,
când cei care nu o înțeleg –
o, atât de mulți! –
se uită la ea
ca mâța în calendar?

Îi înțeleg
pe oamenii care
nu mai sunt înțeleși,
pentru că au depășit
orice limită a *normalului* bont,
placid
și sinucigaș.

Îi înțeleg…și îi compătimesc
în mod demn.

În mod demn,
în mod prietenește,
cu dragoste.

Epopeea postmodernă
e, de fapt,
cutia de la cipsuri[606]

---

[604] A vrut să își ardă opera, dacă îmi aduc bine aminte și i-a salvat-o un prieten.
[605] A lucrurilor și a speranțelor mici.
[606] Cum se fac cipsurile: http://www.pofta-mare.ro/retete_culinare_cipsuri.php.

pe care o arzi
cu bricheta[607].

E un tampon de vată aruncat
pe stradă.
E un belciug în nas…
dezagreabil din calea afară…

Și noi,
niște câini vagabonzi ai istoriei,
care lătrăm la lună
ca tot să cadă,
deși luna stă semeață și gravă
și nu cade deloc.

Epopeea postmodernă
se termină
brutal
și indiferent.

---

[607] Aluzie la un articol online pe care l-am citit de la un american, care vorbea despre cum ne-am pornografizat viața, pe de o parte și despre ce băgăm în noi, pe de altă parte. Și vorbea despre cât de cancerigene sunt pungile de cipsuri dacă le arzi.

Trecere de octombrie

Treci prin fața mea
ca o libarcă neagră[608],
indiferentă,
jupuită de delicatețe,
pe când eu mor…

Treci prin moartea mea
cu o indiferență
năucitoare,
fără să spui o rugăciune,
fără să te închini
și să ceri
iertarea păcatelor mele.

Treci prin tot ce mă enervează,
prin tot ce mă lasă rece,
prin tot ce mă exasperează.

---

[608] Poem scris pe data de 27 octombrie 2009.

Însă nici tu nu
îți admiți moartea,
moartea ta,
care e legată de tine
ca un câine de lanțul lui lung
și schelălăit.

Trecerea de octombrie
sau prin octombrie
e persecutantă.

Mă persecuți cu
tăcerile tale,
cu tăcerile dimineților reci
ca un aer crud,
cu păsările de răutate
care emană din tine
ca dintr-un coș cu gunoi.

Ce ți-am făcut de ești așa
rău cu mine?!

Ce trebuia să îți spun,
să îți fac,
ca să fii *mai puțin idiot*?!!

Timpul trece prin noi
ca un taifun
și nu avem timp
de jocuri secunde.

Nu avem timp de mofturi
și nici de malagambe nespălate,
aruncate de la unii la alții.

Respectă-mi moartea, te rog!
Mai ai demnitatea aceasta,
prietene,
demnitatea lutului care
se întoarce
în lutul din care a fost luat
și a conștiinței care

va vorbi în fața
lui Dumnezeu despre sine
și despre mine.

Te rog să mai ai
puțin timp
pentru a-ți veni în fire!

Astfel pot și eu să mor
odată cu cocorii,
care nu se mai întorc.

Melancolie plină de gimnastică sau fabula în acasa ei

Păsările au plecat
în țările calde[609],
una câte una
și au rămas numai ciorile,
adică cei de prin partea locului,
fapt pentru care PIB-ul[610] nostru
e vai de el,
ca nădragii rupți în tur…

Nu în turul doi,
ci în turul pantalonilor…

De aceea, în turul doi,
trebuie să alegi bine,
frate de sânge,
dacă nu vrei să te găsească
morga mai devreme
sau spitalul de nebuni.

Și nebunia trebuie
să aibă o limită a ei,
ca toate limitele.

Și punctele trebuie să aibă
și ele fărașul lor,
că de aceea se rotesc cadrele,
ți se rotesc ochii,
ți se face rană în piept
și te dor măselele,
nedreptățile,
durerile,
plânsetele,
plânsurile,
doinele,
prostiile…

Păsările au plecat

[609] Poem din data de 28 octombrie 2009.
[610] Produsul intern brut: http://ro.wikipedia.org/wiki/Produs_intern_brut.

în țările calde
și fac căldură la alții.

La noi au rămas numai
ștremeleagurile[611] copacilor,
fără frunze și roade,
ca niște găini zăpăcite,
ca să ne mănânce tot orzul
pentru gâște…

Ce fac gâștele,
când albul lor devine maculat
ca funinginea?

Ce fac curcanii fabulei,
când e să zică *Da!* pentru altceva,
că ne-am săturat de atâta
trap pe loc?

O, voi, cai fără zăbală,
care scrieți tot ce
vă vine la gură!

Care lăudați pe toți
șerpii pământului,
până când vă mănâncă toată
carnea de sub crupă.

Au plecat țările în țările calde
și tristețea a rămas în țările reci.

Și țările reci mănâncă slănină
și ceapă, plus țuică
de cea mai proastă
calitate,
pentru că a început
să bată crivățul
în sobă.

Oare nu putem să punem
și noi vulturi
la președinție?

---

[611] Crengile goale ale copacilor.

Da, vulturi!

Vulturii sunt niște păsări mari,
frumoase și admirabile,
care mănâncă leșuri…dar
care au un penaj frumos…
și zboară
și iar zboară
și iar zboară,
de nu le mai vezi
de sus ce zboară…

Nu putem oare să
vedem *mai bine*,
decât să vedem
și mai rău?

Vrem *mai rău*
decât atât?!
Vrem mai mult sadism,
mai multă
prostie,
mai mulă șpagă?!!

Vrem și mai multă
neomenie?!!!
Nu ne-a ajuns?!!!!

Păsările au plecat
cu păsări cu tot
și cu țări cu tot
și noi am rămas
cu rămâneri cu tot
și ne lingem pe bot
la televizor,
în loc să punem mâna
pe *puterea*
de a fi normali.

Pentru că păsările care au
plecat ne-au făcut să fim ciori
și ciorile, dacă rămân ciori,

nu sunt vulturi,
chiar dacă și ele zboară
și cârâie
și fac mizerie
prin parcuri și păduri
cu gânieții[612] lor.

Păsările au plecat…
Poate că pleacă și ciorile…

[612] Exprimare populară a lui *găinaț* = excrement de pasăre.

Die So Easily …

For my wife[613]

You die with a smile
pressed on your face.

You die as a raindrop,
like a dragon-fly attached
to the wings.

Therefore no one
sees you,
my darling,
nobody!

No one knows,
because nobody loves you
like me.

I have loved you with
all my heart.

I've loved you with
all my life,
with all my blood,
that all my words…

And that is why your death
is like a smile,
as a high breeze
for my eyes
because it makes me

[613] Un poem din 30 octombrie 2009.

cry sweet …

And everything is
so easy
and so hard
at the same time.

Because I can not believe
that your death is possible.

Because I believe that death
may be simpler and
so committed and love …

Love,
for it is God's gift,
is so triumphant,
passing many obstacles,
because he does
not fear death.

And with all this,
you die
as a dandelion blown
in the wind.

You die as
an irreplaceable
friend of my heart.

You die with all that
are you
and nobody,
but no one can replace,
never, your
beauty.

Un tren plin cu căldură[614]. Și cu…căldură umană, dar, mai ales, cu căldura locomotivei, care ne-a invadat în acest noiembrie 2009 mai mult decât ne va lovi la inimă în decembrie 2009 sau ianuarie 2010.

Cine mai apucă 2010? Unii vor muri în 2010, pe când alții în 3015, asta, cu siguranță, dacă va mai exista 3015 sau 3019 sau dacă va mai exista moarte, că și moartea va dispărea.

Căldură mare în tren. Prea multă. Căscatul și somnul sunt împreună. Muncitorii navetiști picotesc[615] ca niște găini aiurite de prea multa căldură. Cine nu ar picoti, dacă termometrul compartimentului arată 35 de grade la umbră?!

Se cască și se sforăie.

Gândurile sunt puține.

Deloc prozaice.

Cel mai delicat dintre ei este un *mai tânăr*, care, după ce se uită și se jucă pe telefon o vreme, își deschise ziarul *Click* [616](*cel mai vândut din România*, scrie sus, pentru tot prostu') și se holbă pe îndelete în el.

Cel mai simpatic de altfel, tipul de băiat pe care îl manipulează toți prin umflarea egoului, deși el se ține mândru și fălos, că nu poate fi diblat de niciun răuvoitor…Aș…

E cel mai simpatic… El, și nu ziarul! Ziarele sunt o pierdere de timp, după care ștergi pe jos sau te ștergi…

Căldură mare în tren. În pauze, mai deschid ușa. În pauzele trenului…că eu mă tot gândesc la o mie de lucruri, pentru că timpul trece greu, când te grăbești și nu trece deloc…când n-ai ce face…

Eu sunt lângă ușă. Stau la ușă…Și sunt singurul care mi-am dat jos șapca (șapcă groasă, luată de la singurul meseriaș din vechiul București[617], care mai face așa ceva…), cât și scurta de toamnă.

Nu înțeleg în ruptul nervilor, cum de pot sta îmbrăcați ca ciobanii, chiar și când călătoresc la 35 de grade cu plus, cu gențile în mâini și cu căciulile în cap…deși te trec toate transpirațiile vieții și ale morții când îi privești…

---

[614] Articol din 21 noiembrie 2009.
[615] Dormitează, moțăie pe scaun.
[616] Tabloid românesc: http://www.click.ro/.
[617] Are magazinul pe strada Lipscani, în București și mi s-a plâns că nu mai poate să găsească un ucenic, pentru că toți sunt ahtiați după bani dar nu și după muncă.

Totul e de toamnă. Cu toamnă. Printre valurile de amintiri ale toamnei, ale toamnelor care te aduc din trecut în prezent ca pe un flux și reflux.

O frescă microscopică, dacă e să vorbim de la vederea mea până la vederea lui, care nu se vede din avion în mapa lui Google[618]. Fresca unei priviri personale, pe care nimeni nu o poate imita niciodată, pentru că tu o simți *numai ca tine*.

Fresca unei realități care se uită, dacă nu o scrie nimeni. Tocmai de aceea tot ce nu am scris nu a fost deloc și nici nu va fi pentru alții, ci a trecut numai prin mine. Relieful cuvintelor e singurul sigur. La fel și imaginea și sunetul.

Simpaticul celularist[619] nu și-a luat însă bilet. De la Videle s-a urcat domnișoara blondă, cu două celulare în ambele mâini, căreia nu îi prea mergeau căștile și a dat, de câteva ori, cu ele sau în ele.

Însă numai badigardul[620], care se sui cu mine de la București și al cărui portofel bariu[621] mă înțepase în pulpa stângă, se luă de domnișoara blondă, care, când se urcă în tren…o sună imediat pe o colegă, căreia, cu *fă*…îi spuse, cum l-a mardit[622] pe unul…și ce a pierdut de la atare fază.

Adică pierduse un *moment unic* de divertisment, într-un oraș mic și necablat la obscenitatea[623] divertismentului *de calitate*.

Însă badigardul, și el simpatic, în ciuda capului mare și ras, a zâmbit și s-a zâmbit…stipulând faptul că nu se mai vorbește la telefon pe tren (cică s-ar fi dat o lege, de care nu știa nimeni), alături de cea pentru nefumatul în tren.

Însă, pe hol, unul fuma…Și, când badigardul security l-a întrebat de ce face acest lucru, cu o insistență găunoasă, el i-a spus, sec și melodic: *Am draci!* Așa că omul l-a lăsat cu dracii lui, ca să-i afume…

Însă domnișoara, oricât de blondă era ea și de suavă…s-a prins că era *ă gioc*[624] legea lui, fapt pentru care nu a pus replica la inimă.

---

618 Cum arată România în harta online a motorului de căutare *Google*: http://maps.google.com/maps/ms?ie=UTF8&oe=UTF8&msa=0&msid=10039297875834104 4855.00044db0e7fded76fb30d.

619 Care vorbea la telefonul celular.

620 Românizarea lui *bodyguard*.

621 Mare. Cuvânt țigănesc.

622 L-a bătut. Alt cuvânt țigănesc.

623 Aluzie la titlul cărții de articole a lui Andrei Pleșu: http://www.ishop.ro/carti/Obscenitatea-publica_Plesu-Andrei.html.

624 Pronunțarea lui: *a joke* (eng.) = o glumă.

Era bucuroasă că pleacă de la Giurgiu la țară și că la țară o să fie mai cald decât la Giurgiu, pentru că abia au dat ăștia drumul la căldură…Bunica avea să-i facă focul în sobă și să-i dea o mâncare bună, ceea ce cred că s-a și întâmplat…

Badigardul, înalt și gras, era plin de haine *speciale*. Pentru că cei care sunt navetiști și muncesc la București, dar sunt din Teleorman, se bucură să vină acasă, de la muncă, în security[625], pentru ca să vadă și să știe toată lumea că *au servici*.

Serviciul e o legitimare socială, alături de verighetă și de copii. Dacă nu ai cele trei elemente, mai mult sau mai puțin, ești suspect la nivel…social…

Totul e cutumă. Și la *cutumă* i se mai zice și *obicei*. Când domnișoara începu să se ia la întrecere cu domnișorul simpatic, cu muzica din telefoane, deși, așa ceva *nu se face* în tren, pe nervii altora, pentru că te poți trezi cu o bastârcă[626] în nas, badigardul simpatic o ironiză *numai* pe domnișoara blondă (*misogin*, ca președinții României?![627]), cică cu unghiile ei prea mari nu o putea ajuta, la muncă, pe bunica ei…

Însă bunica nu dorea nimic de la nepoată, cum spuse chiar nepoata, ci numai să mai vină pe la ea…căci, cu siguranță, că nu pleacă cu mâna goală.

La țară vii cu mâna *goală*…și pleci cu ea *plină*. Tocmai de aceea recunoștința se uită, după ce mănânci și bei bine la țară și după ce pleci cu sarsanalele[628] pline…la București…

Înalt, mare, gras, security, cu ochi după femei dar fără cultură generală prea multă, bun ca mașină de luptă.

Tânără, blondă, prostuță, adică *silly*[629], viitor incert…dusă de val.

Restul…dormitânzi…

Domnișorul fără bilet, atunci când veni nașu'[630] și plăti 8, 5 lei, ca să se dea de *integru*, văzând că eu am bilet *și pentru întoarcere* (obicei bun, de urmat!) îmi zise perfid de scurt, că cu o primăvară…nu se face un bilet…[631]

---

[625] Asta scrie pe hainele lor, pentru că sunt agenți de pază la firme bucureștene.

[626] Cu un pumn.

[627] Aluzie la o remarcă a președintelui Băsescu la adresa contracandidatului Crin Antonescu făcută în emisiunea televizată de la Cluj, din finalul primului tur pentru alegerile prezidențiale din 2009.

[628] Cu genții le.

[629] *Prostuță* în engleză.

[630] Controlorul de tren.

[631] O răstălmăcire voită a expresiei: *cu o floare nu se face primăvară*.

Dar, dacă nimeni nu mai plătește biletul…se pare că nu va mai fi nici loc de *du-mă trenule, acasă!*[632] Eu voi continua să îmi iau bilet, chiar dacă toți șmecherii merg cu 3 sau 5 lei, băgați în buzunarul mâinii nașului de tren.

Conform sloganului CFR: *respectă-te, dacă nu vrei să fii respectat!*[633]

La întrebarea: *De ce nu merg căștile?*, domnișoara îi răspunde lu' nean-so badigardu', că *sunt stricate*…Întrebare banală, răspuns banal…

El ar fi *agățat-o* și mai rău în discuție pe domn'șoara, însă a înțeles că nu se face asta de față cu un preot, străduindu-se să nu drăcuie de mama focului… Aici am respectat respectul lor!…

Însă întrebările și răspunsurile, oricât de banale ar fi, dacă sunt adevărate…e de bine…Numai când sunt perverse e…de rău…

De ce a simțit domnișorul, cu 8, 5 lei plătiți în tren…ca să îmi dea o replică la o întrebare…pusă cu ochii? Un alt simț al asumării…Și de ce nu au drăcuit în exces…dacă simțeau că ar trebui să o facă? Domnișorul, totuși, cu mâna scoasă pe geam, a tras vreo două țigări în piept până la Roșiori, pentru că, boala, dacă nu ți-o faci cu mâna ta…înseamnă că nu o începi de dimineață…

Eu îmi plătesc biletul, pentru că știu *ce s-ar petrece* cu nașul de tren sau cu controlorul de tramvai sau autobuz, dacă ar veni și *m-ar mirosi a preot*…și ce s-ar mai bucura că are pe cine să-l caterincheze[634], ca la ușa cortului.

Așa că…lasă-mă, nene, în pace cu nesimțirea ta groasă, îți cumpăr biletul, dar toți de pe lângă mine merg tot cu tine, cu băgatul în pozănar…

Numai că, pe lângă misogini, *bărbații mai proști* dar *în funcție*, sunt *măgari* pe lângă ăia cu studii sau în fața lor, în timpul exercitării funcției lor.

Și, deși eu știu că tu ești un șpăgar de nota zece, ai totuși tupeul să vii să te rățoești[635] cu mine, tocmai pentru ca să îmi arăți că poți să ai *un ascendent* în fața mea, pe baza funcției tale.

Însă, sub-intelectualule, nu ai *niciun ascendent* asupra mea pentru că ai o șapcă sau pentru că ești ministru, dacă nu ai tot ce îți trebuie în cap, înțelegi?!

---

[632] Aluzie la cântecul: *Du-mă acasă, măi tramvai!* al lui Gică Petrescu: http://www.youtube.com/watch?v=mEbUtetY1yg.

[633] O răstălmăcire a unei reclamei CFR recente, care îndeamnă *să ne respectăm* (adică să ne luăm bilet) *pentru ca să fim respectați*.

[634] Să-i facă morală.

[635] Să te cerți.

Cu o floare nu se termină o primăvară, dar se începe! Și, deși cușeta trenului nostru e cum e, veceurile sunt nespălate, ajungi când ajungi, totuși trenurile sunt românești, sunt ale noastre și trebuie să ne bucurăm de ele și în ele.

Pentru că, dacă nu ar fi…nu s-ar mai povesti…și nici citi și am muta filmul povestirii într-un autobuz iarăși infect, fără veceu și cu claie pe grămadă[636]…

Trenurile sunt *ale noastre*. Și călătoria e *a noastră*. Și căldura din călătorie e *a noastră*. Și oamenii din călătorie și căldură sunt *ai noștri*.

Un noiembrie cețos, care te taie la reumatism. Îl simt în trupul meu, în inima mea cu toată toamna. De ce Bacovia[637] simțea toamna oricând?

O simt în mine. Îi simt și pe ei, pe oamenii de lângă mine deveniți personaje stihiale sau abia prinse în piesajul narațiunii.

Domnișoara are unghiile pictate. Unghii negre cu brizbrizuri florale…

Se duce la Văleni…Eu, la Scrioaștea, la bunica mea și luăm același autobuz cu scaune mici, pentru elevi, luat de la fiare vechi din Germania…

Nimic nu rămâne pe loc. Totul se schimbă cu o viteză pe care nu o mai înțelegem prea bine…

Deși nervoasă pe celularele ei…are, totuși, bun simț… Asta mi-o apropie…

I-am privit tot timpul. Am făcut poze cu ei. I-am privit în adâncul lor. De acum ei au coborât undeva, în mine și au rămas acolo…pentru ca să nu îi mai pot scoate niciodată din abisul ființei mele.

---

[636] În care am sta îngrămădiți.

[637] George Bacovia: http://ro.wikipedia.org/wiki/George_Bacovia.

2.222.222 de motive poetice, exegetice, estetice și megafrenetice pentru a spune de ce iarna e frig

Iarna e frig[638]… pentru că prostia nu doare pe cei care o au…ci pe cei care o înțeleg în ființa celor care o au.

Iarna e frig pentru că tu ai ochi căprui…și mă încălzesc, aidoma unui ceai cald…la inimă…

Iarna e frig pentru că a tot fost cald și păsările au plecat în țările calde, ca să facă plajă…

Iarna e frig pentru că e cald, cel puțin în nădejdea că vom mai scăpa…și iarna asta…

Unii însă nu vor mai scăpa…Vor merge să se odihnească…

Iarna e frig pentru că eu sunt obosit.

Iarna e frig pentru că poezia e frumoasă și friguroasă.

Iarna e frig pentru că frigul e un fel de sorcovă veselă.

Iarna e frig…pentru că trebuie să vorbești rar…și ei tot să nu înțeleagă ce tot spui.

Mai spui, spusesem, că e frig…că sare rândul, că își aduce aminte tocmai când uită, ce păcat!, era tânăr, era dulce, eu știu că salamul cu soia nu exista decât în conceptele lui Leibniz[639] și că, fără doar și poate, apelativul, în cazul lui, era un fel de rozătoare de bloguri indelicate…

Iarna e frig pentru că ne mâncăm unii pe alții ca mașina de tocat carne.

Iarna e frig pentru că suntem juvenili.

Iarna e iarnă, la fel ca vara când e toamnă și poartă cercei de roșii și de struguri la urechi.

Iarna e contaminant de albă.

O gripă aviară[640] e ca iarna sau ca boala vacii nebune[641], când s-a îmbolnăvit de tifos exantematic[642].

Iarna e ca un râs de cârtiță de online[643].

Cârtița de online e proastă ca iarna.

Iarna toate berzele din țările calde se reîntorc în visele copilăriei noastre.

---

[638] Articol din data de 10 decembrie 2009.

[639] Gottfried Wilhelm Freiherr von Leibniz: http://ro.wikipedia.org/wiki/Gottfried_Wilhelm_von_Leibniz.

[640] Mai multe date: http://ro.wikipedia.org/wiki/Grip%C4%83_aviar%C4%83.

[641] Idem: http://www.sanatate.org/boli/bse_esential.html.

[642] Idem: http://www.efarma.ro/dictionar.php?id=594.

[643] *Spion de online* și nu...*creator de online*.

Noi suntem mici și creduli. Credem tot felul de acadele, de vată pe băț, de Tom și Jerry[644]. Mâncăm filme pe pâine. Punem un strat de șuncă, trei linguri de marmeladă, apoi zece kilograme de muștar amestecat cu colesterol…și formăm 112[645].

– E mort?!

– Nu, doamnă: i-a rămas halcaua de carne de porc în gât! În rest nu are nimic.

Iarna e lugubru de singură.

Copacii iernii sunt goi de amintiri.

Orice ai spune despre iarnă e…stingher. *Stingher* rimează cu *șifonier*, *șifonier* cu *rentier*, *rentier* cu…*cerebel*?!

Iarna e un loc gol, un fel de pauză.

Iarna e ca o splină umflată.

Iarna e un tractor transformat în sanie.

Iarna mă duc eu cu plugușorul[646] în vis…la nimeni.

Iarna e o iarnă, o fată amabilă, indiferent de cât de grasă sau de frumoasă este.

Iarna…ca să zic așa, un anotimp frumos, languros de intelectual, în care îmi caut parteneră de revelion.

Pentru că fără revelion e ca și când nu aș avea de unde să vin cheaun de somn.

Iarna e un fel de facultate terminată la seral…și cu șpagă.

Iarna e enervantă, exasperantă, dinamizantă, mineralizantă, uitantă, acaparantă, dansantă, arborantă, motorizantă?!!!!…

Iarna este.

Iarna e.

Că de-ar fi nu s-ar tot povesti…

Iarna e un fel de trecere în revistă a tot felul de neîmpliniri, de retractări, de vociferări, de mirări, de agonizări, argotizări, armonizări…

Iarna e ca literatura: un fel de a da cu ochii de cine nu vrei și de cine nu-ți pasă.

Iarna e un fel de familie, care tace de se cutremură scândura casei sub ei.

Iarna e un fel de blogger parșiv inacceptabil aidoma cuiului care zgârie fierul.

Iarna e o cicatrice.

---

[644] Mai multe exemple video online: http://video.google.ro/videosearch?q=Tom+%C8%99i+Jerry&oe=utf-8&client=firefox-a&rlz=1R1GGGL_en___RO356&um=1&ie=UTF-8&ei=1jo_S4zHIJeOmgP4xrjPBA&sa=X&oi=video_result_group&ct=title&resnum=4&ved=0CCUQqwQwAw#.

[645] Ca să vină salvarea: http://www.112.ro/.

[646] Îl găsiți aici în formă integrală: http://bastrix.wordpress.com/2008/12/31/plugusorul-romanilor/.

Deși v-am enervat cu *iarna* de la început de rând, iarna e un fel de poezie, care nu se mai termină și care ne torpilează auzul cu înfrigurare.

Până aici a fost *poezie*…De aici încolo exegeză…și maioneză.

Iarna e un fulg de nea care îți acoperă visarea ta de nerușinată electrică.

Iarna e ca un critic literar, care nu ştie nimic sigur…dar ştie să scrie cărți necitite de nimeni.

Iarna e un copil gol în stradă, la cerşit…sau aruncat în veceu, în luna a patra, pentru că…*femeia decide asupra trupului ei…*

Iarna e un porc gurmand, care nu are boală nouă[647] și nici veche și care va deveni șorici copt.

Iarna vine din Franța cu vacanța[648], cu trenul de Constanța.

Iarna e o fustă alandala, necălcată și necoafată.

Iarna e hiperfrenetică ca…cobza.

Chiar și după acest lung poem în proză…frigul e tot ca vara[649].

---

[647] Aluzie la *gripa porcină* din 2009: http://en.wikipedia.org/wiki/2009_swine_flu_outbreak.

[648] Aluzie la formula copilăriei: *A venit vacanța cu trenul din Franța*.

[649] Și ne întoarcem, la final, la aceeași formulă ...despre care am mai vorbit: *iarna nu-i ca vara*.

Cuprins

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş